

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Jak natahnout na skřipec.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Jak na...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JAMES HADLEY CHASE

JAK NATÁHNOUT NA SKŘIPEC

James Hadley Chase (1906 - 1985), slavný anglický spisovatel kriminálních románů drsné školy, se proslavil již svou veleúspěšnou prvotinou Žádné orchideje pro slečnu Blandishovou (1939) a dodnes zůstal na špici tohoto žánru. Jeho knihy jsou většinou situovány do amerického prostředí a jsou charakteristické dynamickým spádem, nečekanými zvraty, vtipnými zápletkami a originálním řešením. Chase, který napsal přes devadesát románů, je velmi oblíben i u českých čtenářů. Nakladatelství Ametyst připravuje řadu jeho u nás dosud nepublikovaných knih. V roce 1999 vycházejí následující tituly:

Všechno má svoji cenovku
Stopa vede do Sieny
Nakonec musíš zaplatit
Rovnou mezi oči

a román, který právě držíte v ruce.

Brutální vražda June Arnotové, slavné hollywoodské filmové hvězdy, a masakr všech jejích sluhů jsou jen předeherou k tomuto napínavému a spletitému románu. Státní návladní se domnívá, že June Arnotová byla milenkou Jacka Maurera, nepolapitelného šéfa mocné gangsterské organizace. Mnoho let se bezúspěšně pokouší dostat Maurera do vězení. Je tahle událost příležitostí, na kterou tak dlouho čekal? Celý případ závisí na jedné vyděšené a neochotné očitě svědkyni - mladé a krásné dívce. Dokáže ji přesvědčit, aby vypovídala u soudu, a současně ji ochrání před Maurerovými zabijáky, kteří se ji určitě budou snažit umlčet...?

Kapitola první

Telefon se ostře rozřinčel právě ve chvíli, kdy Janey Conradová svižně scházela ze schodů. Nesla se v úplně nových večerních šatech, nebesky modrém modelu bez ramínek se živůtkem pošíťm stříbrnými penízky. Nemohla vypadat lépe a věděla o tom.

Zvonení telefonu ji v půli kroku zastavilo. Živý výraz se změnil v divoký vztek - jako když otočíš vypínačem, lampička svítí, lampička zhasne.

"Paule! Nezvedej to," řekla chladným, mrzutým tónem, který vždycky předcházel hněv.

Její manžel, vysoký, urostlý muž s pružnými nohama, kterému už minula pětatřicítka, vstoupil do haly. Měl na sobě smoking a v ruce držel měkký černý klobouk. Když se s ním Janey setkala poprvé, velice jí připomínal Jamese Stewarta, a hlavně pro tuto podobnost si ho vzala.

"Ale já musím," odpověděl měkkým, konejšivým hlasem. "Můžou mne potřebovat."

"Paule!" zvýšila varovně hlas, když manžel přecházel k telefonu a zvedal sluchátko.

"Haló?" ozval se.

"Paule? Tady Bardin," zaburácel Paulovi do ucha poručíkův hlas a rozčísl napjaté ticho v hale.

Jakmile jej Janey uslyšela, zařala pěsti a ústa stáhla do ošklivé, tvrdé grimasy.

"Tohle budeš chtít vidět," pokračoval Bardin. "Na Konci světa, v sídle June Arnotové, došlo k masakru. Brodíme se tu po kolena v mrtvolách a jedna z nich je June. Brácho! Tohle bude trháček! Za jak dlouho se sem dostaneš?"

Conrad protáhl obličej a po očku mrkl na Janey. Viděl, jak pomalu, prkenně míří do obývacího.

"Myslím, že za chvíli," pravil.

"Paráda. Pohlídam, aby tu s ničím do té doby nehnuli. Hod' sebou. Rád bych, abys tu byl dřív, než tu všechno začnou cupovat novináři."

"Jsem tam hned," potvrdil Conrad a zavěsil.

"Do háje!" ulevila si Janey tiše.

Stála ke Conradovi zády, čelem ke krbové římsce.

"Odpusť, Janey, ale musím jít..."

"Do háje i s tebou," řekla stále tiše. "Tohle se stane vždycky. Jakmile si naplánujeme, že někam vyrazíme, ozve se telefon. Jdi se i se svou smradlavou policií vycpat!"

"Zbytečně se rozčiluješ," odtušil Conrad. "Je to bída, ale co naděláme. Vyrazíme si zítra večer a zaručuju ti, že to vyjde."

Janey se předklonila a hřbetem ruky smetla s římsy všechny ozdoby, rámečky s fotografiemi i hodiny, až spadly a rozčáskaly se na zemi.

"Janey!" vlétl za ní Conrad do pokoje. "Okamžitě přestaň!"

"Ach, trhni si!" utrousila Janey ledově klidným hlasem. Sledovala v zrcadle Conradův odraz a oči jí zavile sršely. "Běž a hraj si na četníky a zloděje. O mě se nestarej, ale nečekej, že mě tu najdeš, až se vrátíš. Ode dneška si začnu užívat bez tebe."

"Zabili June Arnotovou, Janey. Musím tam jít. Koukni, zítra to napravím a vezmu tě do Ambassadoru. Co říkáš?"

"Dokud bude v tomhle baráku telefon, nevezmeš mě nikam," prohlásila Janey hořce. "Potřebuju nějaké peníze, Paule!"

Změřil si ji.

"Ale, Janey..."

"Potřebuju nějaké peníze - teď hned! Když je okamžitě nedostanu, někde si je seženu, ale z vlastního to nebude!"

Conrad pokrčil rameny. Vytáhl z peněženky deset dolarů a bankovku jí podal.

"Dobrá, Janey. Když myslíš, že je to tak nejlepší. Proč nezavoláš Beth? Nepůjdeš přece sama."

Janey složila bankovku, zvedla k němu oči a pak se otočila. Byl pro něho otřes zjistit, jak cize, neosobně se na něj dívá. Stejným pohledem by poctila úplně neznámého člověka.

"Se mnou si nemusíš lámat hlavu. Běž a lámej si hlavu s tím tvým praštěným, usmoleným mordem. Já si poradím."

Málem nakousl další slovo, ale spolkl je. V téhle náladě nemá smysl Janey něco vysvětlovat.

"Můžu tě někam hodit?" zeptal se tiše.

"Ach, hod' si zpátečku!" vybuchla Janey a přešla k oknu.

Conrad stiskl rty. Přešel halu, otevřel hlavní dveře a ostrým krokem zamířil k autu zaparkovanému u chodníku.

Když si sedl za volant, ucítil na prsou nápor silného dusivého tlaku. Nechtěl si pravý stav připustit, ale věděl, že hrad z písku, který si s Janey postavili, se začíná hroutit. Jak dlouho jsou vlastně spolu? Svrátil obočí. Necelé tři roky. První rok vyšel krásně, ale to bylo předtím, než se stal hlavním vyšetřovatelem v úřadu státního návladního. Tehdy měl pevnou pracovní dobu a každý večer mohl Janey někam vyvést.

Když ho povýšili, radovala se jak malá - ze dne na den mu dvojnásobně vzrostl plat a mohli se z třípokojového bytu ve Wentworth Street přestěhovat do vilky v zámožné čtvrti Hayland's Estate. Velký skok na společenském žebříčku. V Hayland's Estate mohli žít jen lidé s desetitisícovými příjmy.

Jenomže jakmile Janey začala zjišťovat, že Paul musí být ve dne v noci k dosažení, už tolik nejásala.

"Pro lásku boží," říkala, "kdekdo by si myslel, že nejsi hlavní vyšetřovatel, ale obyčejný polda."

"Jenže já jsem polda," snažil se jí trpělivě vysvětlovat. "Jsem zvláštní policejní pracovník státního zastupitelství, a když se semele velký případ, musím úřad zastoupit."

Nastaly rozmišky, které Paula zpočátku nijak neděsily - přirozená podrážděnost, že nějaký naléhavý telefonát zkazil večer. Zcela pochopitelná, přesvědčoval se, ale byl by si přál, aby pro něj Janey měla více porozumění. Musel připustit, že naléhavé hovory přicházely skoro vždycky právě ve chvíli, kdy se někam chystali, avšak s tím by se měli vyrovnat oba.

Janey se však odmítala smířit. Rozmišky přerostly v hádanice a hádanice ve scény a Paul už jich začínal mít plné zuby.

Jenomže dnes si Janey poprvé řekla o peníze, aby si mohla vyrazit sama. To byl nový obrat a zaskočil Conrada víc než všechny křik, výstupy a scény v minulosti.

Janey byla příliš přitažlivá, aby bylo bezpečné pustit ji někam samotnou. Conrad si uvědomoval, že nemá zábrany. Z různých výroků, které jí v nestřežené chvíli uklouzly, si Conrad poslepoval, že před svatbou žila hezky nevázaně. Došel k závěru, že po tom, jak žila dřív, mu nic není, ale když si teď připomněl některé historky o divokých mejdanech, které mu vypravovala, jména bývalých nápadníků, kterými ho občas popíchla, když měla vztek, stísněně jej napadlo, jestli se opět nevydala na válečnou stezku. Bylo jí teprve čtyřiaadvacet a milování pro ni znamenalo zřejmě víc než pro něj, což ho překvapilo, protože sám měl chutě normálního chlapa. A ke všemu jak vypadá. S pomněnkově modrýma očima, hedvábnými plavými vlasy, dokonalou pletí a malým retroussé nosíkem pokušení pro každé kalhoty.

"Ale, do háje!" zamumlal si a podvědomě si ulevil stejně rozhořčeně jako ona.

Prohnal motor, zařadil rychlost a odrazil od chodníku.

II.

June Arnotová patřila v posledních třech letech k nejpopulárnějším herečkám filmového plátna a tvrdilo se, že je nejbohatší ženou v Hollywoodu.

Na ostrohu u východního ramene Tammanského zálivu, pár kilometrů od Pacific City a nějakých patnáct kilometrů od Hollywoodu, si postavila přepychový dům. Už jenom budova byla ukázkou luxusu a nestydaté okázalosti a June

Arnotová, již nechyběl smysl pro humor, dala sídlu jméno Konec světa.

Když Conrad zastavil u strážního domku obrostlého popínávkami, kde se všechny návštěvy dřív, než směly urazit poslední kilometr a půl po příjezdovce k domu, musely zapsat do knihy, vynořila se ze tmy hromotlucká postava poručíka Sama Bardina z oddělení vražd.

"Teda, teda," prohodil, když uviděl Conrada. "Na mou počest ses tak vyřešákovávat nemusel. Proto jedeš tak pozdě?"

Conrad se zašklebil.

"Když jsi zavolal, chystali jsme se s ženou někam ven. Týdny už jsem kvůli práci jak pes na řetěze. McCann se už ukázal?"

"Kapitán je v San Francisku, smůla," řekl Bardin. "Vrátí se až ráno. Tohle je po čertech ošklivý průšvih, Paule. Jsem rád, že jsi tu. Každá pomoc dobrá, než to budeme moct zabalit."

"Takže začnem. Co kdybys mi nejdřív řekl, co víš, a potom se porozhlédneme."

Bardin si kapesníkem otřel velký zarudlý obličej a posunul si klobouk do týla. Byl to vysoký, pevně stavěný muž, o deset let starší než Conrad, takže mu bylo kolem pětácti.

"O půl deváté nám zavolal Harrison Fedor, reklamní agent slečny Arnotové. Měl se s ní dnes večer obchodně sejít. Když dorazil, našel bránu dokořán, což nebylo zvykem, vždycky ji zamykali. Přešel do strážního domku a zjistil, že strážný má prostřelenou hlavu. Volal z domku do vily, ale nikdo mu telefon nezvedl. Myslím, že ztratil nervy. Rozhodně měl tolik nahnáno jít nahoru a podívat se, co se děje, že raději zavolal nás."

"Kde je teď?"

"Sedí v autě a posiluje se whisky," zakřenil se Bardin. "Zatím jsem neměl čas řádně ho proklepnout, proto jsem mu řekl, aby zůstal, kde je. Byl jsem v baráku. Odsákalo to pět sluhů - všichni zastřeleni. Věděl jsem, že slečna Arnotová musí taky někde být, když měla sjednanou tu obchodní schůzku, ale v domě nebyla." Vytáhl krabičku cigaret, nabídl Conradovi a sám si také zapálil. "Našel jsem ji v bazénu." Zatvářil se zhnuseně. "Někdo ji rozpáral a uřízl jí hlavu."

Conrad zabručel.

"Jako nějaký maniak. Co se děje teď?"

"Hoši se činí v domě i kolem bazénu. Jestli je tu něco k nalezení, najdou to. Chceš si vyšlápnout a kouknout se sám?"

"Asi ano. Může doktor určit čas?"

"Snaží se. Řekl jsem mu, aby s těly nehýbal, dokud nepřijdeš. Brzy by pro nás měl něco mít. Pojď se mrknout do strážnice."

Conrad za ním vstoupil do krcálku, jehož zařízení sestávalo z obyčejného stolu s hladkou deskou, jedné židle, polstrované pohovky a sady telefonů. Na stole ležela v kůži vázaná kniha návštěv, otevřená u data právě onoho dne.

Strážný v olivově zeleném stejnokroji a nablýskaných kanadách ležel napůl pod stolem a kolem hlavy se mu prostírala nachová svatozář krve. Byl zastřelen z těsné blízkosti a Conradovi jeden bleskový pohled stačil.

Přešel ke stolu a sklonil se nad knihou návštěvníků.

"Vrah se asi těžko zapsal," poznamenal Bardin suše. "Jenomže; strážný ho stejně musel znát, protože jinak by neodemkl bránu."

Conradovi padly oči na téměř prázdnou stránku:

15.00 hod. p. Jack Belling, Lennox Street 3. Sjednáno.

17.00 hod. si. Rita Strangeová, Crown Street 14. Sjednáno.

19.00 hod. si. Frances Colemanová, Glendale Avenue 145.

"Může to mít cenu?" zeptal se. "To Colemanovo děvče tu bylo přibližně v době vraždění."

Bardin pokrčil rameny.

"Nevím. Vyzpovídáme ji, až budeme mít čas. Kdyby s tím měla něco společného, dej krk, že by tu stránku vytrhla."

"Máš pravdu - pokud nezapomněla."

Bardin se netrpělivě ošil.

"Radši pojď; čeká tě ještě spousta dalších divánků." Znovu vykročil do houstnoucí tmy. "Můžeme tam dojet autem. U druhé zatáčky pomalu. Zastřelili tam zahradníka."

Conrad zamířil po příjezdovce lemované po obou stranách palmami a záhony plnými květů. Asi po třech stech metrech Bardin oznámil: "Za tímhle ohybem."

Zastavili u auta zaparkovaného u kraje cesty. Reflektory osvětlovaly záda doktora Holmese, dvou lapiduchů v bílých pláštích a skupinku otráveně se tvářících policistů.

Conrad s Bardinem vystoupili a přidali se k nim. Všichni se shlukli nad tělem starého, vrásčitého Číňana, který ležel na zádech, žluté prsty, hubené jako spáry, zkrivené ve smrtelné křeči. Přední díl bílé hazuky měl nasáklý krví.

"Zdravíčko, Conrade," ozval se doktor Holmes. Byl to pomešší chlapík s kulatoučkým růžovým obličejem a věnečkem bílého chmýří na jinak plešaté hlavě. "Přišel jste se podívat na náš masakr?"

"Jen se pokochat," odvětil Conrad. "Jak dlouho je mrtvý, doktore?"

"Dvě až dvě a půl hodiny, víc ne."

"Zemřel tedy po sedmé?"

"Tak nějak."

"Stejnou zbraní jako strážný?"

"Pravděpodobně. Všechnu tu řezničinu napáchala pětáctiřící-ka." Podíval se na Bardina. "Tohle vypadá jako

profesionální práce, poručíku. Ať ty lidi zastřelil, kdo chtěl, vyznal se v řemesle. Všechny zabil na první ránu."

Bardin zabručel.

"To nic neznamená. Pětačtyřicítka zabije každého, ať ji drží amatér nebo profesionál."

"Pojedem k domu," navrhl Conrad.

Za tři minuty byli u vily. Ve všech místnostech plála světla. Hlavní vchod hlídali dva policisté.

Conrad s Bardinem vyšli po schodišti do malé přijímací haly a odtamtud dál k jádru budovy, do mozaikově vydlážděného patia. Patio obklopovaly ze tří stran pokoje a zdi obytné části tak dodávaly místu chládek a chránily tu posezení.

Z přilehlého salonu se vynořil seržant O'Brien, vysoký, hubený a trochu pihovatý, s přísnými očima. Kývnutím Conrada pozdravil.

"Našli jste něco?" zeptal se Bardin.

"Pár kulek, jinak nic. Žádné zajímavé otisky. Podle mne vrah prostě nakráčel, odbouchl každého, koho uviděl, a vypadl, aniž na něco sáhl."

Paul se odloukal k patě širokého schodiště a zvedl pohled. Úplně nahoře leželo tělo mladé Číňanky. Dívka měla na sobě žlutý domácí kabátek a tmavě modré hedvábné, vyšíváné kalhoty. Mezi lopatkami svítila ošklivá krvavá skvrna.

"Vypadá to, jako kdyby se utíkala schovat, když ji zasáhli," uvažoval Bardin. "Chceš se na ni jít podívat?" Conrad zavrtěl hlavou.

"Ukázka číslo čtyři je v salonu," sdělil mu Bardin a vykročil první do rozmařile zařízené místnosti, kde se do kožené pohovky a klubovek mohlo pohodlně uvelebit třicet nebo čtyřicet lidí.

Uprostřed místnosti zářila velká barevná fontána a o zvýšení čarovného účinku se v nasvíceném kulatém akváriu staraly tropické rybky.

"Paráda, co?" prohodil Bardin kousavě. "Měl bys vidět můj obývací, Paule. Musím říct o těch rybičkách ženě. Třeba dostane nápad - taky by jich pár uživila."

Conrad vešel dál do místnosti. U křídlového okna vedoucího na zahradu seděl zhroucený na podlaze, zády opřený o vytapetovanou stěnu, komorník June Arnotové. Měl prostřelenou hlavu.

"Zamazal tapety," odfrkl Bardin. "Škoda. Vsadím se, že stály majlant." Upustil zbytek cigarety do popelníku a pokračoval: "Chceš se podívat do kuchyně? Tam jsou další dva, čínský kuchař a Filipínek. Oba pádili k východu, ale ani jeden neutíkal dost rychle."

"Myslím, že jsem viděl dost," odpověděl Conrad. "Jestli se tu dá ještě něco objevit, tví hoši na to přijdou."

"Zapišu si tuhle větu do památníku a přečtu ti ji, až mi příště budeš vyčítat, že nám něco uteklo," poznamenal Bardin. "Dobrá, jdeme k bazénu."

Přešel ke křídlovému oknu, pak otevřel dveře a vstoupil na širokou terasu. Vycházel měsíc v úplňku a zaléval moře chladným, britkým světlem. Zahrada dýchala těžkou vůní květin. Osvětlená fontána na druhém konci měnila scénu před nimi v pohádkovou říši.

"Potrpěla si na světla a veselé barvy, co?" řekl Bardin. "A co jí to bylo platné. Skončila hezky krutě: hlava pryč a břicho rozpárané. Myslím, že za takový konec by mi ani taková přehlídka mamonu nestála."

"Tvůj malér, Same, je, že všechno chápeš třídne," pravil Conrad tiše. "Spousta lidí by mohla závidět tobě, jak si žiješ."

"Ukaž mi je," odsekl s kyselým úsměvem Bardin. "Od pondělka do neděle si to s nimi vyměním. Tobě se snadno mluví. Máš kouzelnou ženu a ta tě vždycky přivede na jiné myšlenky. Mít já doma trochu kouzla, vystačil bych s obyčejným pelechem a kousal bych suché kůrky. Kdyby tě zajímalo ženské prádlo z minulého století, měl by ses někdy kouknout přes plot k nám do zahrady. Vsadím se, že tvá žena nosí jen ty nylonové hadříky, co mě vždycky praští do oka, když jdu kolem nějakého výkladu. Blíž jsem se k nim jakživ nedostal."

Conradem projela vlna rozhořčení. Znal Bardinovu manželku. Nepobrala dvakrát krásy ani vtipu, ale snažila se alespoň dobře vést domácnost, což bylo víc, než kdy dokázala Janey.

"Nikdy nevíš, co je lepší," řekl krátce a zamířil po mírně svažitéch schodech k bazénu.

III.

U dvanáctimetrového skokanského můstku stáli na okraji bazénu doktor Holmes, dva lapiduš, fotograf a čtyři policisté. Dívali se do vody. V tomto místě byla voda tmavě rudá, všude jinde modrá jak nebe.

Když Bardin s Conradem prošli kolem baru k modře vykachlíkovanému okraji bazénu, prohodil Bardin: "Jednou už mám ten pohled za sebou, nemůžu tvrdit, že mám chuť si jej zopakovat."

Došli ke skupině pod prknem.

"Tady ji máš," řekl Bardin a máchl rukou k vodě.

Paul pohlédl na nahé tělo, které bez hlavy leželo na mělkém konci bazénu. Zvrhlostí výjevu se mu zvedl žaludek.

"Kde je hlava?" zeptal se a odvrátil se.

"Nechal jsem ji tam, kde jsem ji našel. Ležela na stole v jedné šatně. Chceš ji vidět?"

"Ne, díky. Víš určitě, že je to June Arnotová?"

"Nepochybně."

Conrad se obrátil na doktora Holmese.

"Dobrá, doktore, co jsem potřeboval vidět, jsem viděl. Můžete se pustit do díla. Pošlete mi kopii hlášení?"

Doktor Holmes přikývl.

Bardin zavelel: "Vytáhněte ji, hoši. Zacházejte s ní opatrně."

Váhavě vystoupili tři policisté. Jeden z nich ponořil do vody dlouhý lodní hák a zašátral po těle.

"Než budou hotovi, promluvíme si s Fedorem," navrhl Conrad. "Vezmeš ho dovnitř, ne?"

Bardin vyslal jednoho policistu, aby Fedora přivedl.

Když se s Conradem vraceli po schodišti do vily, zeptal se: "Co si zatím o všem myslíš?"

"Zdá se mi, jako by to spáchal někdo, kdo je v domě hezky častým hostem. Fakt, že ho pustil strážný u brány, vyčleňuje vraha z okruhu úplně cizích lidí, a fakt, že odrovnal veškeré služebnictvo, aby ho nikdo nemohl identifikovat, mluví stejně."

"Pokud sem nevníkl nějaký šílenec a neřádl jak vztekly."

"Strážný by mu neotevřel."

"Proč ne? Záleží na tom, jakou by si ten chlapík vymyslel historku."

Když došli k vile, vycházeli právě dva policisté se zakrytými nosítky.

"Poslední, poručíku," hlásil jeden z nich. "V baráku je uklizeno."

Bardin zamručel, zdolal schody a zamířil do patia.

"Myslíš, že Fedor je čistý?" zeptal se Conrad, když se usadil v proutěném křesle.

"Není typ řezníka. Navíc, i kdyby to byl přece udělal, musel by mít motiv jako hrom. Arnotová byla jeho jediná klientka a vynášela mu slušné jmění."

"Žena jako ona musí mít spoustu nepřátel," podotkl Conrad a natáhl si dlouhé nohy. "Ať to provedl kdokoli, musel ji krutě nenávidět."

"Měla asi taky pěkně úděsné známosti," poznamenal Bardin a promnul si oči. "Podle nárázek, které se ke mně tu a tam donesly, jí ovšem nehrozilo nic, abych se do toho motal. Víš, že podle určitých dohadů měla být blízkou přítelkyní Jacka Maurera?"

Conrad zbystřil.

"Ne. Jak blízkou?"

Bardin se uchechtl.

"Počítal jsem, že tě nadzvednu. Nemůžu přísahat, ale slyšel jsem moře drbů. Držela všechno pod pokličkou, ale povídá se, že byli milenci."

"Tomu bych s chutí věřil. A Maurerovi by tahle práce seděla. Surový je dost. Pamatuješ na masakr mezi gangy, který nastrojil před několika lety? Jak sedm chlapů postavených ke zdi prošpikoval kulomet?"

"Nevíme jistě, zda to bylo doopravdy Maurerovo dílo," poznamenal opatrně Bardin.

"A čí tedy? Ti chlapi se mu cpali do rájónu. Tím, že se jich zbavil, všechno získal."

"Kapitán si nebyl tak jistý. Myslel si, že Jacobiho parta se pokusila Maurera namočit."

"Víš moc dobře, co si o téhle šmatlavé teorii myslím. Byl to Mau-rer a tohle vraždění by mu sedlo taky."

"Sedí ti v hlavě jako šváb na mozku," pokrčil Bardin rameny. "Jsem si jistý, že bys prodal duši, abys ho dostal za mříže."

"Nechci ho dostat za mříže," vybuchl najednou Conrad divoce. "Chci ho vidět na křesle. Už moc dlouho otravuje svět."

Ve dveřích do patia se objevil policista, zakašlal a významně kývl palcem.

"Je tu pan Fedor, pane." Conrad a Bardin vstali.

Po mozaikové podlaze se skoro sebejistě nesl reklamní manažer June Arnotové Harrison Fedor. Malý, hubený, studené oči, ústa jak pastičku na myši, uzounké čelisti. Popadl Conrada za ruku a divoce mu s ní třepal.

"Jsem rád, že vás zase vidím. Co se děje? Je June v pořádku?"

"Právě naopak," řekl Conrad tiše. "Zavraždili ji. I s celým služebnictvem."

Fedor lapl po dechu a obličej se mu zkrabatil, ale pak se agent sebral a padl do jednoho z proutěných křesel.

"Chcete říct, že je mrtvá?"

"Dokonale."

"Proboha!" Fedor si sundal klobouk a vjel si prsty do řídnoucích čupřin. "Mrtvá, říkáte? Krucinál, nemůžu tomu uvěřit!"

Třeštil oči napřed na Bardina, potom na Paula. Oba mlčeli. Čekali.

"Zavražděná!" vyrazil Fedor po chvíli. "To bude senzace! Fjú! Nevím, jestli se mám smát nebo brečet."

"Co to má znamenat?" zabručel Bardin a zhnuseně stáhl obličej.

Fedor se potouchle ušklíbl.

"Nechápete, protože jste jí nikdy nemusel pět nekonečných let otročit." Naklonil se a napřáhl k Bardinovi ukazováček. "Ať visím, jestli je mi do breku. Možná jsem přišel o stravenky, ale zároveň mě přestal dřít chomout na krku. Ta mrcha by mne uhonila k smrti. Šlo jen o to, kdo z nás tu dlouhou štreku déle vydrží. Dostal jsem z ní vředy. Nemáte představu, co jsem si s tou ženskou vystál!"

"Někdo ji odřízl hlavu," sdělil mu tiše Conrad. "Jako by to nestačilo, ještě ji rozpáral. Napadá vás, kdo by se na ní mohl takhle podepsat?"

Fedorovi vyjely oči z důlků.

"Můj ty smutku! Hlavu pryč! Proboha živého! Proč to udělal?"

"Ze stejného důvodu, jako když ji otevřel: neměl ji rád. Znáte někoho, kdo by klesl tak hluboko?"

Fedor náhle uhnul pohledem.

"Těžko. Kruci! Už o tom ví tisk?"

"Ne, a nedoslechnou se ani píp, dokud nebudu moct pracovat s nějakými fakty," odsekl vztekle Bardin. "A teď koukněte, jestli máte tuchu, kdo by mohl zapadat do obrazu, radši to vyklopte. Čím dřív tenhle případ spláchneme, tím líp pro všechny, i pro vás."

Fedor zaváhal, pak pokrčil rameny.

"Asi máte pravdu. Momentálně byl jejím milencem Ralph Jordan. Poslední dobou se pěkně štěkali. Tenhle film, který s June natáčí, je jeho poslední. V Pacific Studios s ním další smlouvu roztrhali. Už ho mají plné zuby."

"Proč?" zeptal se Conrad, když si zapaloval cigaretu.

"Posledního půl roku se cpal herákem, a páni, ten se po takovém hodokvasu s kumpány dokázal rozšoupnout!"

"Jak?"

"Jako když ho posedne amok." Fedor si vytáhl kapesník a osušil si obličej. "Předminulý týden podpálil jedno studio. A minulý týden při večírku s koupáním u Maurice Lairda se rozjel tak, že Laird měl co dělat, aby všechno ututlal. Jordan měl nějakou kyselinu, chodil kolem a cákal ji děvčatům na plavky. Látka se propálila a báb ho, najednou žádné plavky. V životě jste něco takového neviděli. Na třicet neznámějších hereček tu najednou pobíhalo, jak je pámbu stvořil. My chlapi jsme se samozřejmě chechtali a byl to pro nás náramný vtípek, dokud jsme nezjistili, že ten prevít neschlamstl jen plavky. Sežral i pár metrů kůže. Pět děvčat muselo do nemocnice. Byly na tom hrozně. Kdyby byl Laird nevyklopil pořádnou sumu, byly by Jordana žalovaly. A hned ráno Laird roztrhal jeho smlouvu na cáry."

Conrad a Bardin si vyměnili pohled.

"Zdá se, jako bychom mohli jít a rovnou ho sebrat," podotkl Bardin.

"Pro Kristovy rány, ne abyste cekli, že jsem vám něco vyžvanil," dožadoval se horečnatě Fedor. "Mám na hrbu dost jiných věcí, než aby mi přiděloval maléry on."

"Napadá vás někdo jiný, kdo by se mohl podobného činu dopustit?" zeptal se Conrad.

Fedor zavrtěl hlavou.

"Ne. Většina Juniných přátel jsou pěkní parchanti, ale takhle zvrhlí nejsou."

"Je něco pravdy na tom, že June a Jack Maurer byli milenci?"

Fedor zničehonic sklopil oči k dlaním. Po tváři se mu rozlil odtazitý, nezaujatý výraz.

"Nevím."

"Zkuste to odhadnout. Zmiňovala se vám někdy o Maurerovi?"

"Ne."

"Zaslechl jste někdy, že by jeho jméno padlo v souvislosti s June?"

"Myslím, že ne."

"Viděl jste je někdy spolu?"

"Ne"

Conrad hodil okem po Bardinovi. w

"Není to zvláštní, že jakmile se zmíním o Maurerovi, každý sklapne? Člověk by mýsl, že ten chlap vůbec neexistuje."

"Nechápejte mne špatně," zadrmolil kvapně Fedor. "Kdybych něco věděl, řekl bych vám to. Ale o Maurerovi vím jen to, co stálo v novinách."

"Stará písnička, starý taneček," prohodil otráveně Conrad. "Jednoho dne se mi poštěstí a narazím na někoho, kdo nebude mít plné kalhoty, nebude se před Maurerem klepat a bude něco vědět - jednoho dne, ale pámbuvi kdy."

"Nerozčiluj se," uklidňoval ho Bardin. "Jestli tenhle chlapík nic neví, tak nic neví."

Na schodech u patia se objevil seržant O'Brien.

"Můžete na slovíčko, poručíku?"

Bardin jej vzal za paži a zamířili spolu do salonu.

"Zůstaňte tady," nařídil Paul Fedorovi a vykročil za nimi.

"Našel zbraň," řekl Bardin. Obličej s tvrdými rysy se mu rozsvítil. Ukázal automatickou pětačtyřicítku. "Koukni."

Conrad vzal zbraň do ruky a prohlížel si ji. Na pažbě byl vyrytý monogram R. J.

"Kde jste ji našel?" zeptal se Conrad O'Briena.

"V křoví asi třicet metrů od hlavní brány. Vsadím dolar, že je to vražedná zbraň. Bez nábojů, ale střílelo se z ní teprve nedávno a je to pětačtyřicítko."

"Raději si to ověříme, Same."

Bardin přikývl. Vrátil zbraň O'Brienovi.

"Vezměte ji na velitelství a dejte porovnat s kulkami, které jste našli." Otočil se ke Conradovi. "R. J. Jasné jako řádka, ne? Zdá se, že jsem kápl na případ, který můžu rázem zabalit. Něco by nám k tomu asi měl říct Jordan. Jdeme?"

IV.

Podle Fedorových slov bydlel Ralph Jordan v činžovním domě na Roosevelt Boulevardu. Najal si zde samostatný byt hned poté, co jej June Arnotová vykopla ze svého domova v Hollywoodu, a přestože měl vlastní přepychový byt v Beverly Hills, tam se zdržoval jen zřídka.

Conrad vytočil kruhovou příjezdovku k bloku, kde Jordan bydlel, a ve stínu zastavil. Hned vedle byla řada parkovacích přístřešků. Conradovi padl do oka velký černý cadillac, zaparkovaný napůl v boxu, napůl ven.

"Někdo dost dobře nekoukal, kam jede," podotkl, když vystupoval z auta. Přešel k boxu. Bardin za ním.

Cadillac pravým blatníkem nabral hrazení boxu a vyštípl tlustou třísku. Blatník byl vražený dovnitř a boční reflektor na maděru.

Bardin otevřel dvířka a podíval se na registrační štítek.

"To jsem si mohl mýsl, " prohlásil. "Jordanovo fáro. Kdo říkal, že neměl až kam našlápnuto?"

"Alespoň je doma," opáčil Conrad a vykročil ke vchodu do domu. S Bardinem v patách prošel létacími dveřmi do haly.

Recepční s růžovobílou pletí albína v dokonale stříženém sáčku si opřel bílé ručičky o naleštěnou desku pultu a trochu povýšeně povytáhl na Conrada bezbarvé obočí.

"Můžu něčím posloužit?"

Bardin se nacpal dopředu. Blýskl odznakem a zatvářil se jako hromovládce. Když chtěl, dokázal vypadat hezky nesmlouvavě a tvrdě, a zrovna teď nesmlouvavě a tvrdě vypadal.

"Poručík Bardin, městská policie," pronesl, jako když řeže. "Jordan je doma?"

Recepční ztuhl. Ručičky se mu zachvěly. Řekl: "Máte-li na mysli pana Ralpha Jordana, pak ano, je doma. Chcete ho navštívit?"

"Kdy přišel?"

"Těsně po osmé."

"Byl nadrátovaný?"

"Bohužel jsem si nevšiml."

Conrad se musel uchechtnout, když viděl, jak je recepční vyveden z míry.

"Kdy odcházel?"

"Hned po šesté."

"Bydlí až nahoře, co?"

"Ano."

"Dobře. Jdeme tam. Vy koukněte držet ruce od telefonu, jestli si nechcete nadrobit potíže. Naše návštěva je překvápko. Má tam někoho?"

"Pokud vím, nikoli."

Bardin zamručel a potom vyrazil po chlupatém koberci v hale velké jak fotbalové hřiště k výtahu.

"Z domova tedy odešel těsně po šesté a zpátky byl v osm. Fůra času, aby se stihl dopravit do Konce světa, napáchat tam tu paseku a vrátit se," poznamenal, když s nimi zdviž tiše a bleskově šustila k poslednímu patru.

"Dej si na něj pozor," varoval Conrad, když se dveře od výtahu rozjely. "Jestli se mu z hlavy ještě všechno nevykouřilo, mohl by být nebezpečný."

"Nebude první feťák v rauši, s kterým si budu muset poradit, a určitě ne poslední - bohužel."

U dveří do bytu se Bardin zastavil.

"Nazdar: dveře jsou otevřené."

Zmáčkl zvonek. V bytě zvonek ostře zařinčel. Bardin chvíli počkal, pak nohou strčil do dveří, otevřel je dokořán a nahlédl do předsíně.

Proti nim zely otevřené dveře.

Chvilku vyčkali, potom Bardin vešel do předsíně a prošel dalšími dveřmi.

Měli před sebou veliký, prostorný salon, zalitý světlem. Na oknech vínově rudé závěsy. Stěny šedivé. Všude křesla, pohovky, jeden nebo dva stolky a dobře vybavený bar. Televizní a rozhlasový přijímač hezky vedle sebe, na krbové římsě skleněné ozdoby, překrásně tvarované a notně sprosté figurky.

Bardin se rozhlížel a nadřeveně supěl.

"Tihle pacholci si věru dokážou skvěle užívat," vybafl zuřivě. "Ten chlap, co tvrdí, že největší odměnou je mravnost, by se měl na tenhle pelech mrknout."

"Tvůj čas přijde, až se dostaneš do nebe," uculil se Conrad. "Dostaneš zlatem vykládaný revolver a odznak s diamanty. Zřejmě tu není ani noha."

"Hej! Je tu někdo?" zařval Bardin, až se roztráslы všechny tabulky v oknech.

Ticho, které na jeho burácení odpovědělo, na ně padlo jako těžká závěš a stejně mrazilo.

Vyměnili si pohled.

"Co teď?" zeptal se Bardin. "Myslíš, že se někde zašil?"

"Třeba zas odešel."

"Ta mánička by ho viděla."

"Tak se podíváme."

Conrad přešel místnost, zaklepal na dveře po levé straně, stiskl kliku a nakoukl do velké prostorné ložnice. Kromě vysokého bílého chlupatého koberce a nejméně třímetrové postele na půlmetrovém podstavci tu bylo pusto jako v majákové věži.

"Nikdo," oznámil Conrad, když se vracel.

"Zkusíme koupelnu," navrhl Bardin a hlas mu zdrsněl.

Přešli přes místnost ke dveřím koupelny a otevřeli je. Představila se jim nejvyumělkovanější koupelna, jakou kdy viděli, avšak ani přepych, ani zářící vodovodní trubky jejich pohled nepřitáhly. Pozornost strhla zapuštěná vana.

Ve vaně ani kapka vody, jen Ralph Jordan s hlavou přepadlou na prsa. Přes světle modré pyžamo měl vínově červený župan. Stěny kolem vany i předešlý županu se rděly nachovými skvrnami. Jordan držel v pravé ruce staromódní břitvu. Krev na tenoučkém ostří vypadala jako kapka ličidla.

Bardin se protáhl kolem Conrada a sáhl Jordanovi na ruku.

"Mrtvější než poražené tele - tedy podřezané."

Vzal Jordana za dlouhou čupřinu a zvedl mu hlavu.

Conradovi se odpořem stáhl obličej, když spatřil na Jordanově hrdle řeznou ránu - tak hlubokou, že přeťala průdušnici.

"A je to," řekl Bardin a couvl. "Jak jsem říkal, není co řešit. Jordan dorazil k June, odrovnal ji, pak se vrátil a podřizl si krk. Velmi uvážlivé. Aspoň se já nemusím s ničím dlouho párat." Vylovil cigaretu, zapálil si a kouř vyfoukl mrtvému do tváře. "Jak se zdá, doktor Holmes dostane dnes v noci pěkně zabrat."

Conrad obešel koupelnu. Na zdi objevil elektrický holicí strojek.

"Zvláštní, že měl zrovna břitvu. Musel bys projít hezkou řádku domácností, abys nějakou objevil, a kde by člověka

napadlo, že ji bude mít po ruce zrovna Jordan."

Bardin zamručel.

"Jenom mi nezačíněj cupovat závěry. Možná si s ní vyřezával kuří oka. Spousta lidí to tak dělá." Strčil do dveří za vanou a nahlédl do pečlivě vybavené šatničky. Na židli byl přehozený oblek, košile a hedvábné spodky. Kousek dál stály boty s kování a na nich pár ponožek.

Conrad vstoupil za Bardinem a náhle strnul jako přimrazený.

"Teď se ti srdce zatetelí radostí, Same," nadhodil a ukázal na zakrvavený předmět na podlaze.

Bardin k němu skočil.

"Ať se propadnu! Mačeta!" Bardin si k noži ostrému jak žiletka klekl. "Vsadím se, že tohle je vražedná zbraň. Takovýmhle krámem rozpáráš tělo tak hladce, jako když zmáčkneš kliku u dveří."

"Vůbec tě nezaráží, proč by takový chlápek jako Jordan měl vlastnit sekáček, jaký se používá v jihoamerické džungli?"

Bardin si sedl na paty. Ušklíbl se a vypadal jako vlk.

"Třeba si ho přivezl jako suvenýr. Dám krk, že v Jižní Americe nebo někde v Západní Indii byl - spíš v Západní Indii. Ale rozhodně je to vražedná zbraň a vsadím se, že ta krev na ní je krev June Arnotové."

Conrad přebíral oblečení na židli.

"Tady není ani kapka. Pochybuju, že bys mohl někomu odříznout hlavu a zůstat bez poskvrnky."

"Já se rozbřečím!" odsekl podrážděně Bardin. Vstal a protáhl si rozložitou kostru. "Musíš se ve všem tolik šťourat? Třeba měl na sobě kabát nebo něco. Záleží na tom? Já jsem spokojen; ty ne?"

"Nevím," zachmuřil se Conrad. "Všechno tu máme jak na tácu, nemyslíš? Celá ta snůška důkazů může být bouda, Same. Pistole s monogramem, nabourané auto, Jordanova sebevražda a nakonec tenhle vražedný nástroj. Všechno složžené, úhledně uspořádané, ještě mašličku a prohlídka může přijít. Mně to trochu zavání."

"Tobě to zavání, protože se můžeš přetrhnout, aby sis poctivě vydělával na živobytí," řekl Bardin a trhl širokými rameny. "Zapomeň na to. Mně to stačí a přesvědčí to i kapitána. Přesvědčilo by to i tebe, kdybys nebyl tak žádostiv dostat Maurera na křeslo. V tom je háček, vid'?"

Conrad se zamyšleně poškrábal na nose.

"Možná. Takže fajn. Počítám, že jsem viděl všechno, co potřebuju. Chceš, abych tě hodil na velitelství?"

"Zavolám jim odsud. Chci, aby to tu hoši trochu obrátili. Jakmile se dají do práce, vrátím se do Konce světa a učiním prohlášení pro tisk. Ty jedeš domů?"

Conrad přikývl.

"Kam jinam?"

"Šťastný to muž. Žádná práce po nocích, roztomilé hnízdečko a doma vílu, která tě zahřeje. Jak se vede paní Conradové?"

"Řekl bych, že dobře," odušil Conrad a sám byl našťvaný, že vyřkl slova tak otráveně a hluše.

V.

Conrad udržoval ještě nižší rychlost, než byla povolena, a ploužil se s autem postranními uličkami, aby se vyhnul dopravnímu ruchu spojenému s nočním životem. Neradostně uvažoval, jestli Janey splnila pohrůzku a vyrazila si někam ven, a pokud ano, jestli už je zpátky. Zrovna v tuto chvíli o ní nechtěl přemýšlet, ale ať chtěl či nechtěl, vždycky když se vracel domů, myšlenky na Janey mu v hlavě vyskočily.

Zpomalil, aby si mohl zapálit cigaretu. Když oknem vyhazoval vyškrtnutou zápalku, padla mu do oka cedule s označením ulice: Glendale Avenue.

Teprve skoro na druhém konci ulice si vzpomněl, že adresu Glendale Avenue číslo 145 udala do knihy Frances Colemanová, dívka, která večer v sedm přišla navštívit June Arnotovou. Prudce šlápl na brzdu a zajel s autem k chodníku.

Chvilí seděl bez hnutí, předním sklem pozoroval vylištěnou tmavou ulici. Doktor Holmes říkal, že June Arnotová zemřela kolem sedmé. Je možné, že ta dívka něco spatřila?

Vystoupil z vozu a podíval se zblízka na nejbližší dům. Měl číslo 123. Conrad pár metrů popošel a ocitl se před číslem 145.

Byl to vysoký, omšelý barák z hnědého kamene. V některých oknech svítilo světlo, v jiných ne.

Conrad vystoupil po strmém kamenném schodišti a zkoumal, co je za skleněnou výplní vchodových dveří. Mizerně osvětlená hala, schody, které se nahoře topily ve tmě.

Zmáčkl kliku a strčil do dveří. Povolily a kolem Conrada vyrazil do ulice, jako by chtěl vystřelit na čerstvý vzduch, proud pachu ze smažené cibule, kocourčích výměšků a rozkládajících se odpadků.

Conrad si popostrčil klobouk z čela, sraštil nos a popošel chodbou dál. Řada poštovních schránek přišroubovaných ke zdi mu napověděla, v jakém domě se ocitl. Třetí schránka patřila slečně Colemanové - jinými slovy bydlí v třetí patře.

Conrad stoupal po schodišti a míjel oprýskané dveře bytů, ze kterých se řinuly náporu swingové muziky, jako by posluchači uvnitř byli hluší jako pařezy, ale rozhodli se, že si ji poslechnou.

Dveře proti schodům ve třetí poschodí mu napověděly, že právě tady bydlí slečna Colemanová. Na čisté bílé cedulce připíchnuté připínáčkem se skvělo její jméno.

Když zavřel ruku, aby pěstí zabušil, všiml si, že dveře nejsou dovřené. Zaklepal, dlouhou chvíli čekal a pak ostražitě ustoupil.

Najdu snad za těmi pootevřenými dveřmi další mrtvolu? blesklo mu hlavou.

Dnes večer už se mu naskytl pohled na šest mrtvých těl, zabitých všelijak, úděsně a truchlivě. Cítil, jak mu pod kůží hrají nervy a vlasy se mu v zátylku ježí.

Vytáhl si cigaretu a přilepil si ji na spodní ret. Když si ji zapaloval, všiml si, že ruce se mu už tolik netřesou, a náhle se ušklíbl.

Předklonil se, strčil do dveří a číhal do tmy.

"Je tu někdo?" houkl.

Nikdo neodpověděl. S lehkou vůní značky Kalifornský mák vyplulo z místnosti jen zarytý ticho.

Conrad o dva kroky postoupil a zašátral po vypínači. Když se rozsvítilo, v očekávání nejhoršího se zhluboka nadechl, ale nikde žádná mrtvola, žádná krev, žádná smrtící zbraň; jen kamrlík s železnou postelí, prádelníkem, jednou židlí a kredencí z borového dřeva. Vypadal právě tak pohodlně a útulně jako Záhořovo lože.

Conrad se chvíli jen rozhlížel, pak popošel a otevřel jednu přihrádku v kredenci. V příborníku bydlila vyvanutá vůně levandule, jinak nic. Conrad se zamračil a povytáhl jednu zásuvku u prádelníku. Rovněž vymetená.

Ukazovákem se poškrábal na zátylku, ještě jednou přejel všechno pohledem, pak pokrčil rameny a šel na chodbu. Zhasl světlo a pomalu, zamyšleně zamířil ke schodům. Když se dostal opět do vstupní haly, podíval se slečně Colemanové do schránky. Nebyla zamčená a uvnitř prázdná.

Všiml si cedulky na zdi. Stálo na ní: Domovník. Suterén.

"Co můžu ztratit?" pomyslel si a vydal se po dlouhé chodbě až k nemytému oddílu schodiště padajícímu do tmy.

U paty schodiště do něčeho vrazil a tiše zaklel.

"Je někdo doma?" zavolal.

Otevřely se dveře a světlo holé žárovky Conrada oslepilo.

"Nic volného, hošánku," vylil se přes práh lepkavý, tahavý hlas. "V tomhle baráku je víc nájemníků, než kolik má čokl v kožichu blech."

Conrad střelil pohledem do krcálku, kde stála postel, stůl, dvě židle a na podlaze ležel prošoupaný koberec. U stolu stál bařtipán jen v košili. Mezi rty držel vyhaslý doutník. Na stole před ním ležela rozehraná složitá partie pasiánsu.

"Ve třetím patře máte volno, nebo ne?" nadhodil Conrad. "Slečna Colemanová se odstěhovala."

"Podle koho?"

"Zrovna jsem tam byl. Pokoj je prázdný. Šaty pryč. Nikde ani jeden takový ten nicotný klump, který potřebujete, abyste byl doma."

"Kdo jste?" chtěl vědět chlapík.

Conrad se pochlubil odznakem: "Městská policie."

Bařtipán našpulil horní ret do úslušného úsměvu.

"Proč ji sháníte?"

Conrad se opřel o dvevní rám a zeptal se: "Kdy se odstěhovala?"

"Nevěděl jsem, že se odstěhovala," řekl bařtipán. "Ještě ráno tu byla. Vlastně mi kápala do noty. Zítra bych ji stejně musel vystrnadit - ušetřila mi práci."

"Proč?"

Thlustý och se sípavě nadechl, vrazil si tlustý ukazovák do ucha a pořádně si je protřel.

"Jako vždycky. Už tři týdny dluží za činži."

Conrad se zamyšleně poškrábal na krku.

"Co o ní víte? Kdy k vám přišla?"

"Před měsícem. Tvrdila, že je komparsistka." Bařtipán shrnul rozložené karty na hromádku, zvedl je a začal míchat.

"Nemohla v Hollywoodu nic levného sehnat - tedy na její kapsu. Milá holka. Kdybych měl dceru, byl bych rád, kdyby se jí podobala. Hezky mluvila, hezky vypadala, tichá, dobře se chovala." Nadhodil sádel-natá ramena. "Jenže ani groš. Podle mě mají prachy jen mizerové. Povídal jsem jí, ať se vrátí domů, ale nechtěla ani slyšet. Slíbila, že zítra ráno mi peníze určitě donese. Asi je nesehnala, co?"

"Vypadá to tak," řekl Conrad. Nečekaně na něho padla únava. Proč by měla nějaká komparsistka bez práce chodit za June Arno-tovou, kdyby od ní nechtěla pomoc? Určitě se nedostala dál než ke strážnímu domku. June Arnotová ji sotva přijala.

Podíval se na hodinky. Bylo těsně po půlnoci.

"Dík." Odlepil se od dvevního rámu. "To je všechno, co jsem chtěl vědět."

Bařtipán se zeptal: "Nelítá v nějakém maléru, že ne?"

Conrad zavrtěl hlavou.

"Co já vím, ne."

Po ztuhlém pachu v činžáku objal venku Conrada chladný, čerstvý vzdoušek. Zamířil domů. Bardin prohlásil, že podle něho všechny činy spáchal Jordan. Proč by si měl lámat hlavu? Zítra si promluví se státním návladním. Mít tak jistotu, že June a Maurer byli milenci. Vědět určitě, že to spolu táhli, našel by se možná důvod, proč Maurer celou tu parádu nastrojil; mohl se dokonce o zkázu přičinit sám.

"Do háje s Maurerem!" pomyslel si Conrad, když krácel po pěšině k domovnímu vchodu. "Sedí mi už vážně na mozku jako šváb."

Zasunul klíč do zámku a vstoupil do tmavé haly.

V domě se nepohnula a nešustla ani myš.

Šel nahoru k ložnici, otevřel dveře a rozsvítil. Manželské postele byly prázdné a opuštěné jako sirotci.

Janey si tedy vyšla a ještě není doma.

Začal se svlékat. Cestou do koupelny, kde si chtěl dát rychlou sprchu, si nahlas ulevil: "A do háje i s ní!"

Kapitola druhá

Státní návladní Charles Forest seděl za velkým stolem, v silných prstech držel cigaretu a v očích měl přemítavý výraz. Forest byl menší pořizek s plným, ostře řezaným obličejem, zkoumavýma zelenýma očima, úzkými rty a hranatou vyčnělou bradou. Husté bílé vlasy mu jen málokdy seděly učené, protože jakmile řešil nějaký zamotaný problém, vždycky si v nich jezdil rukama, a jak to vypadalo, zamotané případy řešil většinu pracovní doby.

"Zdá se, že podle McCanna je pachatelem Jordan," řekl Forest a ukázal na hromadu novin, která se halabala válela na podlaze. "Jak to vypadá, Paule, podle novinářů má uzavřený případ. Četl jsem Bardinovo hlášení a taky vypadá velmi přesvědčivě. Co ti vadí?"

Conrad zajel hlouběji do křesla. Jednu nohu si přehodil přes opěradlo a popudlivě s ní houpal sem a tam.

"Je to moc velký galimatyáš, pane," odpověděl. "Doktor Holmes prohlásil, že všechno napovídá, že jde o práci profesionála, a já si myslím totéž. Podle mne by nějaký zhuřákaný feťák musel mít kliku jako hrom, aby šesti ranami zabil šest lidí, obzvlášť když měl v ruce pětačtyřicítku. Tyhle bouchačky vyhazují, ale každá rána šla do černého. Řekl bych, že pachatel musel být cvičený ostřelovač, a vůbec bych se nedivil, kdyby zabíjel už dřív."

"Já vím," připustil Forest vlídně. "Taky jsem ty zásahy pokládal za dobrou trefu. Prověřil jsem si Jordana. Byl skvělý střelec. Dokázal se málem z dvaceti metrů střílet do kulového krále, a to už je co říct."

Conrad se ušklíbl.

"Měl jsem si to ověřit sám," pravil nakvašeně. "Dobrá, tenhle bod tedy padá. Ale dál: holí se elektrickým strojkem. Podle toho, jak vypadal, nedotkl se břitvou kůže hezkých pár let, a přece má takový krám na podřezání hrdla doma. Nepřipadá vám to podivné?"

"Ani ne. Znamenalo by to cosi, kdybychom určitě věděli, že takovou břitvu nikdy neměl, jenže to nevíme. Lidi si s nimi taky odřezávají kuří oka, víš."

"Přesně tohle povídal Bardin, ale já se ptal doktora Holmese. Jordan žádná kuří oka nemá. A navíc, na šatech neměl ani kapku krve."

Forest přikývl.

"Dobrá, pokračuj - co ti vrtá v hlavě?"

"Bardin tvrdí, že se k němu donesly drby, že June Arnotová byla milenkou Jacka Maurera," řekl Conrad tiše. "Co když Maurer zjistil, že June mu s Jordanem zahýbá? Co udělá? Pošle jim gratulaci? Kdybych znal Maurera, tak jak si myslím, že ho znám, počítal bych, že se za ní vyřítí a rozpáře ji a pak ji ušmíkne hlavu, aby ji poučil, že příště už ho podvádět nebude." Naklonil se a oči mu hořely. "V první chvíli, kdy mi ten masakr padl do oka, mi blesklo hlavou, že jde možná o vyrovnávání účtů mezi gangy. Tím by se vysvětlil profesionální přístup a nelítostná řezničina, která měla vyřadit veškeré svědky. A Maurer má dost představitosti, aby za sebou nechal stopy, které by odvedly vyšetřování od jeho osoby a ukazovaly na Jordana."

Forest se staženým obočím upíral pohled na podložku na stole.

"Víme jistě, že June byla Maurerovou milenkou?" zeptal se po dlouhé odmlce.

"Ne, ale když půjdeme až ke kořenům, zjistíme to."

"Kdybychom mohli dokázat, že to spolu mimo vši pochybnost táhli, pak bych si myslel, že se máš čeho chytit, Paule." Forest natáhl ruku a oklepal cigaretu do popelníku. Zvedl pohled a klidné zelené oči provrtávaly Conradův obličej. "Nemusím ti vykládat, že jediný důvod, proč jsem se dal do tohoto úřadu uvázat, bylo přání dostat se Maurerovi na kobytku. Víš, jak žere tebe - jsme tedy dva. Až dodneška jsme se nikam nedostali. Maurer jaktěživo nevystřelil hlavu, nikdy nešlápl vedle, nikdy nám nenaservíroval nic, za co bychom ho mohli chytit. V posledních dvou letech jsme skřípli čtyři jeho nejlepší pohůnky, a to byl úspěch jako hrom, když si uvědomíme, kdo stál proti nám. Ale i když po něm jedeme, zmáčknot Maurera nemáme ani o chlup větší šanci, než když jsem do úřadu nastoupil." Předklonil se a napřáhl ke Conradovi ukazováček. "Nebudu brzdit žádný nápad, žádnou stopu nebo dohad, který by mi dal možnost - ať sebechatrnější - chytit Maurera pod krkem. Dobrá, ty si myslíš, že v tomhle masakru může mít prsty Maurer. Třeba má. Netvrdím, že v něm jede, ale je to možné, a to mi stačí. Pust' se do práce, hledej, ale nikomu ani muk, co jsme rozjeli. Jediná cesta, jak zahnat Maurera do kouta, je překvapit ho, a neplet' se, podle mne překvapit Maurera je stejně nemožné jako způsobit moderní zázrak. Má uši všude. Ví o každém našem kroku ještě dřív, než se hne. Ale spust' to a začni kutat. Je mi úplně jedno, jestli vyhodím oknem peníze poplatníků. Musíme vsadit na tušení, jinak se nikam nedostaneme. Nechci písemná hlášení. Všechno zůstane jen mezi tvými lidmi a mnou. Dokud nebudeš muset, nezatahuj do šetření ani policii. Skoro bych vsadil krk, že někdo z velitelství vynáší."

Conrad se rozzářil vítězoslavným úsměvem. Doufal, že Foresta strhne na svou stranu, avšak s ohledem na horu práce, kterou musel úřad vyřídit, pochyboval, že mu Forest dá volnou ruku pouze na podkladě tak děravého svědectví.

"Výborně, pane. Začnu okamžitě. Na Vana Rochea a slečnu Fieldingovou se mohu spolehnout. Budu je potřebovat, ale kromě nich se nikdo nic nedozví. Pokusím se vyhrabat nějakou špíníčku na June Arnotovou. Kdyby se mi podařilo kápnout na něco, co ty dva spojuje, bylo by hned kde začít."

"Nechám to na tobě, Paule," pravil Forest. "Jakmile budeš mít dojem, žeš na něco přišel, dej mi vědět." Mrkl na hodinky. "Za deset minut musím být u soudu. Zkus, aby ti vyšetřování nezabralo moc času. Musíme vyřídit spoustu věcí, ale tahle je první, jasně?"

"Ano, pane," přitakal Conrad šťastně a vstal.

"Jen ještě jedna maličkost," nadhodil Forest a zvedl oči. "Nic mi do toho není, ale musím se ti o ní zmínit, protože tě mám rád a záleží mi na tobě. Kdybych šlapal v porcelánu, řekni mi to a přestanu, ale někdy správné slovo v pravý čas

hodně zmůže."

"Jistě, pane," řekl zmateně Conrad. "Co se stalo, pane?"

"Zatím nic," odpověděl Forest. Sklopil zrak k hořící cigaretě, pak jej opět zvedl. "Staráš se řádně o svou ženu, Paule?"

Conrad ztuhl. Nic podobného nečekal a cítil, jak se mu do obličeje hrne krev.

"Obávám se, že vám nerozumím, pane."

"Někdo mi říkal, že včera viděl tvou ženu samotnou v Paradise Clubu," řekl Forest tiše. "Nebyla zrovna střízlivá. Nemusím ti říkat, že klub Paradise patří Maurerovi a že spousta lidí s Maurerem v čele ví, kdo je ženou mého hlavního vyšetřovatele." Vstal a obešel stůl. "To je všechno, Paule. Nevím, jestli jsi o tom věděl, ale pokud ne, je čas, abys tu informaci měl. Zkus s tím něco udělat, ano? Neprospívá to ani služebním záležitostem, a myslím, že ani tvé ženě." Nečekaně se usmál a obličej mu poněkud zjhl. Vzal Conrada kolem ramen. "Netvař se, jako by nastal konec světa. Mladé dámy, tak hezké jako tvoje žena, se často rády utrhnou ze řetězu. Možná ji život trochu nudí, zvláště když musíš viset na telefonu, a sotva zařinčí, jdeš. Ale promluv si s ní. Určitě si dá říct." Poplácal Conrada po rameni, popadl aktovku a zamířil ke dveřím. "Teď už vážně musím. Zítra nebo co nejdřív čekám, že mne potěšíš něčím o Maurerovi."

"Ano, pane," vysoukal ze sebe pracně Conrad.

II.

Conrad měl dva spolupracovníky - sekretářku Madge Fieldingovou a vyšetřovatele Vana Rochea, kterého vysílal do terénu. Oba jako by se tělem i duší místo čertu upsali práci v oddělení, a když Conrad vstoupil do kanceláře, zjistil, že na něho netrpělivě čekají.

"Jaký je ortel, Paule?" chtěl vědět Van Roche, když Conrad přes kancelář mířil k psacímu stolu.

"Jedeme po Maurerovi," odpověděl mu Conrad, když si vytáhl židli a sedl si. "Státní návladní prohlásil, že nehodlá propásnout nejmenší šanci, a přestože zatím nejsou důkazy, je přesvědčen, že bychom se měli alespoň zakousnout do přípravných prací."

Vysoký, štíhlý a snědý Van Roche s úzkým knírkem se zaculil a potěšené zamnul rukama.

"Bomba!" prohlásil. "Určitě na něj něco vyškrábneš! Co je ta předběžná makačka?"

Conrad stočil pohled k Madge Fieldingové, která si za stolem hrála s tužkou a velké šedé oči měla zamyšlené. Bylo jí asi šestadvacet nebo sedmadvacet, měla pomenší, pevně stavěnou postavu a byla zdravá jako ryba. O kráse se zrovna mluvit nedalo. Nevýrazné rysy, nos pršáček a rozhodná ústa se silnými rty působily zajímavě, ale nic víc. Namísto krásy však měla ohromující výdrž, překypovala neutuchajícím nadšením a schopností se vším si rázně poradit.

"No, co tomu říkáš, Madge?" zeptal se jí Conrad s úsměvem.

"Zrovna uvažuji, že jestli se vy dva chystáte šťourat v Maurerově minulosti, měli byste si radši koupit dvě neprůstřelné vesty," prohodila nevzrušeně. "A myslím to vážně."

Van Roche se přehnaně zachvěl.

"Svatá pravda. Jeden se může vsadit, že Madge vždycky vyhmátne slabý článek. Myslím, že si založím pojistku, aby bylo z čeho zaplatit mi funus. Rád bych šel do hrobu s plnou parádou."

Conrad potřásl hlavou.

"To je poslední, co by nás mělo děsit. Maurer už dávno na policajty nestřílí. Před deseti lety by neváhal, ale dnes ano. Stal se z něj až moc velký podnikatel a může příliš mnoho ztratit, než aby riskoval. Ví, že zastřelil policistu je možná jediný malér, z kterého se nikdo nevyseká. Ne, odtud se žádné velké zrady bát nemusíme. Nic se nám nestane; ale naše svědky si budeme muset ochránit, pokud nějaké najdeme."

"To je úleva," řekl Van a zapálil si cigaretu. "Jak začneme? Do čeho se pustíme nejdřív?"

"Obávám se, že první krok moc vzrušující nebude," odpověděl Conrad. "Ze všeho nejdřív si musíme projít všechny úkoly, které nám leží na stole, a kouknout se, co může počkat v šuplíku a co musíme vyřídit. Státní návladní prohlásil, že Maurer má přednost, ale nemůžeme ostatní věci jen hodit do koše. Co když se zkusíme mrknout, co tu máme? Když zabereme, mohli bychom být zítra ráno hotovi. Madge, sepiš seznam důležitých úkolů a pak se na ně vrhneme."

Madge přikývla a čiperně se přesunula k registračkám. Zatímco vytahovala nejhořlavější složky, Van přešel ke svému stolu a rychle přebíral kopec fasciklů, navršený v jeho odkládacím košíku.

"Co na Maurera políčíme, Paule?" ptal se, když listoval spisy.

"Než budeme mít naději, že ho můžeme s June Arnotovou nějak zaháčkovat, musíme dokázat, že se vůbec znali," odpověděl Conrad. "Budeme muset začít u June. Možná by nebyl špatný nápad, kdyby ses zítra vypravil do Konce světa a vyzpovídal všechny sousedy a každého, koho potkáš na ulici. Tvař se, že důvodem pátrání je Jordan. Snaž se získat popisy všech, kdo navštěvovali June pravidelně. Při troše štěstí se nám tam zamíchá i popis Maurera. Rozhodně ti však nesmí uklouznout Maurerovo jméno. Jakmile bychom se na něj začali vyptávat, vyložili bychom karty, a to je poslední, o co stojíme."

Madge se vrátila s hromadou složek.

"Je toho víc, než jsem myslela," sdělila jim, když pokládala spisy Conradovi na stůl, "ale úplně všechno zase tak nehoří."

"Vzhůru do rachoty," řekl Conrad a svlékl si sako. "Jedem, Vane, zkusíme se mrknout, jak umíš zabrat."

Až ve čtvrt na deset večer měli nejnaléhavější úkoly vyřízené a Conrad byl spokojen, že přinejmenším nejbližší čtyři dny se může plně soustředit na Maurera.

S úlevou tiše hvízdal a odstrčil židli od stolu.

"Myslím, že to máme," pravil. "Tahle je poslední, ne?"

Madge přikývla. Vzala složku z Conradova stolu, přiložila ji nahoru k ostatním a všechny odnesla do sejfu.

Van Roche se také zvedl a protáhl se.

"Nechtěl bych si takový den zopakovat," prohlásil šťavnatě. "Kamarád Maurer by měl ramena od zdi ke zdi, kdyby tušil, že takhle otročíme jen pro tu naději, že se trochu povrtáme v jeho záhonech."

Conrad se podíval na hodinky.

"Jedu domů. Uvidíme se všichni zítra v devět. Rozvrhneme si práci a uvidíme, co se dá dělat." Popadl klobouk a vstal. "Zatím tedy nashle a koukejte se vyspat; možná to budete potřebovat."

Teprve v autě, když startoval motor, si vzpomněl na Janey. Celý čas, kdy byl zavalen prací, jakoukoli myšlenku na ni nelítostně odháněl, ale nyní se mu do mysli vkradla.

Proč si ze všech míst vybrala na flám právě Paradise Club? Táhlo mu vztekla hlavou při jízdě opuštěnou ulicí. Ví, že klub patří Maurerovi, a ví, jak Maurer Conrada dráždí. Šla tam schválně, aby ho naštvála?

A kdopak byl ten laskavý přítel, který všechno vyzvonil Forestovi? Conrad přemýšlel a tvář se mu stahovala. "Nebyla zrovna střízlivá." Krása, slyšet něco takového o vlastní ženě, a navíc od šéfa. "Promluv si s ní," nabádal Forest. "Určitě si dá říct." Dozajista si myslel, že Janey nemá zapotřebí, aby ji takhle viděli. Jenomže poslouchat rozumné domluvy nepatří k Janeyiným silným stránkám a Conrad si nemaloval, že by se mu podařilo přesvědčit ji, aby nedělala něco, co dělat chce.

Když otevřel dveře do obýváku, zastihl Janey v ušáku. Listovala si v časopise. Tvářila se nasupeně a chladně a Conrad na první pohled viděl, jak je napružená.

Přestože má lehký spánek, neslyšel ji minulou noc přijít, a když ráno vstával, ani se nepohnula, přestože si byl jistý, že nespí.

Rozhodl se vyřešit všechno okamžitě. Strhne se bouřka - ale co naplat.

Přešel k vyhaslému krbu a posadil se do ušáku naproti Janey. "Janey..."

"Co je?" optala se chladným, nevýrazným hlasem. Oči nezvedla.

"Včera večer tě viděli v Paradise Clubu."

Zachytil, jak ztuhla a tváří se jí mihl ostražitý výraz. Bleskově se vzpamatovala a zabodla do něho jasně nepřátelský pohled.

"A co? Buď rád, že jsem nezabrousila do Ambassadoru. V Paradise jsou o moc levnější."

"O to nejde. Víš stejně dobře jako já, že Paradise Club patří Maurerovi. Co tě to napadlo, Janey?"

"Koukni, Paule, dala jsem si od tebe líbit hodně, ale ať visím, jestli se nechám poučovat!" Vztekla se zvedla. "Ty jsi ten pravý kazatel! Přijdeš domů, kdy se ti zlíbí, a kdy se ti zlíbí, vypadneš. Nestěžuju si. Nemysli ale, že nevím, co se tam u vás v kanceláři děje. Na té Fieldingovic holce možná není dvakrát co k vidění, ale každého praští do očí, že je to nadřčená kurvička a s tím ciferníkem, co má, tě podle mě nechá, abys s ní prováděl, co si zamaneš."

"Podívej, Janey," vyjel ostře Conrad, "tuhle obehnanou nesmyslnou historku už nebudeme vytahovat. Prvně jsem ti na ni skočil, ale znovu mě nedostaneš. Snažíš se jenom uhnout od toho, o čem je řeč. Proč jsi šla do Paradise Clubu?"

"Má věc!" vzplanula Janey. "A nenechám se tu od tebe proklepávat křížovým výsledkem!"

"Ale tam nesmíš chodit!" vypálil rozčileně Conrad. "Víš stejně dobře jako já, že právě tam si Maurer rozbil hlavní stan. Když se tam ukazuješ, děláš z celého oddělení šašky. Copak to nechápeš?"

Janey se zahihňala, ale okamžitě zpřísnila a trucovitě vystrčila bradu.

"Ty myslíš, že mi tvoje oddělení nějak přirostlo k srdci? Když budu do klubu chtít, půjdu tam!"

"Že jsi tam včera byla, jsem se doslechl od Foresta. Nějaký přítelíček mu dal echo a taky přidal, že jsi byla opilá. Jak dlouho myslíš, že mi to místo zůstane, když se budeš takhle chovat?"

Janey náhle zbledla a oči jí zajiskřily.

"Tvá uvozdná policejní smečka mě tedy začala špehovat, jo?" vrískala. "To jsem mohla čekat. Svému nafoukanému, vyfintěnému šéfičkovi ode mě tedy vyříd', ať si hledí svého! Ani on, ani ty, ani nikdo jiný mi nebude poroučet, co mám dělat! A jestli se ti to nelíbí, táhni k čertu!"

Otočila se, vyšla z pokoje a práskla za sebou dveřmi.

III.

Když hodiny na radnici odbíjely devátou, procházel Conrad svižně chodbou ke kanceláři. Strčil do dveří, vstoupil a klobouk si hodil na věšák cestou ke stolu.

Madge a Van Roche už seděli, kde měli. Madge bušila do psacího stroje. Van si s cigaretou v ústech a s očima přimhouřenýma, aby ho neštípala kouř, který se mu vlnil před obličejem, škrábal do notesu nějaké poznámky.

"Máš návštěvu, Paule," řekl a odložil blok. Šťouchl palcem ke dveřím do předpokoje, kterého užívali jako hovorný. "A neuhádneš jakou."

Conrad hodil na stůl aktovku a z krabice u telefonu si vytáhl cigaretu.

"Dnes ráno nechci žádnou návštěvu ani vidět. Kdo je to?"

"Flo Presserová."

Conrad zbystřil pohled a obočí mu po vyjelo.

"Děláš si psinu?"

Van se zašklebil: "Jdi a koukni se sám. Když na to přijde, stačí, aby sis čichnul ke klíčové dírcce a budeš vědět, že nekecám. Počítám, že se musela vykoupat ve voňavce Polibek poslední noci či jak se ten prevít jmenuje. Táhnou se za ní celá oblaka."

"Flo Presserová? Tuhle dobou? Co chce?"

"Ztratil se jí amant. Chce, abys ho našel."

"Proč jsi jí kruci neřekl, že nemám čas? Vyhod' ji, Vane. Mám na krku jiné věci, než se starat o ni. Řekni, ať jde na policii."

"Víš, kdo ten její amant je?" zeptal se Van a nečekaně zvážněl.

"Ne. Kdo?"

"Toni Paretti."

Conrad se zamračil. Jméno mu něco říkalo.

"A co je s ním?"

"Náhodou je Maurerův řidič a taky gorila," řekl Van klidně. "Myslel jsem si, že s ní rád hodíš slovo."

Conrad zhluboka natáhl kouř a potom dým vyfoukl ke stropu.

"Máš pravdu, pracuje pro Maurera." Vstal. "Vytáhl jsi z ní nějaké podrobnosti?"

"Předevčirem večer měli rande. Asi v pět ji Paretti volal a prohlásil, že má nějaký zástoj. V Samově baru na Lennoxově prý na ni bude čekat až v jedenáct. Flo čekala do dvou a pak šla domů. Včera ráno mu začala volat do bytu, ale nikdo telefon nezvedal. Odpoledne tam tedy zašla. Toni nikde. Ptala se sousedů, ale nikdo ho neviděl. Večer se vypravila znovu k Samovi a čekala, ale ani v baru se Toni neukázal. Dnes ráno došla k závěru, že se mu něco muselo přihodit, a proto je tady."

"Co čeká, že s tím provedeme?"

"Chce, abychom ho našli."

"To ji nenapadlo, že už jí má Toni třeba plné zuby a prostěji pustil k vodě?" nadhodil Conrad.

"Zřejmě ne, a po pravdě to nenapadlo ani mne. Neumím si představit, že by se takový krivák jako Paretti na Flo vykašlal. Ta holka je zlatý důl. Nebude jako ty buchty, co se někomu pověsí na krk. Vydělává prachy, Paule, a co jsem slyšel, vydělává pěkně, a neumím si představit Parettiho, jak zahání slepici, která snáší zlatá vejíčka."

"Mohl si najít jinou holku," namítl Conrad. "Mate mě však, proč přišla sem, proč se neobrátila na policii?"

Van utajil úsměv.

"Právě na to jsem se jí ptal já a ona prohlásila, že ty jsi džentlmen a důvěřuje ti. Nebudu opakovat, jak se vyjádřila o policii."

Conrad si vzdychl.

"No co, dlouho se s ní párat nebudu."

Přešel kancelář a otevřel zvukotěsné dveře do předpokoje.

Sotva vstoupil, zavalil jej mrak těžké voňavky. Conrad zvedl oči ke stropu.

Flo Presserová rázovala po hovorně sem a tam, v ústech cigaretu. Bylo to pohledná, asi pětadvacetiletá dívka s vyzývavou postavou, měděnými vlasy a velkýma, hamižnými očima.

Když Conrad vstoupil, prudce se otočila. Nabíraná sukně se jí zavlnila, trochu vykasala a na chvilíčku odhalila dlouhá, štíhlá stehna.

"Nazdar, Flo," řekl Conrad. U soudu už se s ní setkal víc než často. Policie ji obvykle zatkla pro obtěžování a Flo už musela znát skoro všechny pracovníky soudu. "Co máš na srdci?"

"Jé! Pane Conrade," vyjela Flo a hrula se k němu. "Věřila jsem, že vám nebude vadit, když sem takhle vpadnu. Jsem děsně vyjukaná. Vím, že bych vás neměla otravovat. Vím, že máte práce do zámrazu. Ale celou noc mi lítalo v hlavě, co je s Tonim, a ráno..."

"Dobře, dobře, zabal předeheru a začni tancovat," zarazil ji netrpělivě Conrad. Usadil se na kraji stolu. "Sem jsi neměla chodit, Flo, ale když už jsi tady, vezmeme to zkrátka. Kde bereš jistotu, že ti Toni prostě nedal kopačky?"

Flo vykulila hnědé oči.

"Mně kopačky? Ale, pane Conrade, to by nikdy neudělal. Navíc vím jistě, že to neudělal."

"Jakpak?"

Zaváhala a po očku si jej měřila.

"Necháte si to pro sebe, pane Conrade? Kdyby Toni věděl, že jsem se za vámi vypravila, stáhne ze mě kůži."

"Jak víš, že se na tebe nevykašlal?" opakoval Conrad.

"Zkontrolovala jsem mu prachy," řekla po chvíli. "Neměla bych o nich mluvit, ale kromě toho, že by mě Toni nikdy neopustil, jaktěživo by nevystřelil a nenechal mi za nehty pět táců."

Conrad ji sledoval a náhle mu v očích bleskl zamyšlený výraz. Ona má pravdu. Trochu si vybavoval Parettiho záznam. Kdyby se Paretti chystal dát Flo vale, určitě by si napřed shrábl peníze.

"Máš představu, co se mu mohlo stát?"

Přikývla.

"Něco určitě. Možná ho někde přejeli nebo tak nějak."

"Měl se s tebou sejít předevčirem večer; správně?"

"Ano. V pět mi volal a povídal, že nestihne přijít, jak jsme si domluvili. Měl nějakou práci."

"Jakou?"

Zavrtěla hlavou.

"Neřekl."

"Oznámil ti jenom, že má něco na práci, a nic víc? Jak to přesně řekl?"

"Povídal: 'Šéf chce, abych pro něj něco udělal. Uvidíme se u Sama v jedenáct.' Přesně tak a od té doby jsem ho neviděla."

"V kolik hodin jste se měli původně sejít?"

"V sedm."

Conrad si Flo prohlížel.

"Proč jsi přišla za mnou, Flo?"

Uhnula pohledem.

"Za kým jiným jsem měla jít? Policaři by mi byli na kočku. Stejně mají na Toniho pifku. Všude jsem se poptávala a

nikdo nic nevěděl a mně bylo čím dál víc ouzko a napadlo mě zajít za vámi. Vždycky jste byl ke mně tak milý, pane Conrade, a myslela jsem si..."

"Stačí, přestaň," přerušil ji Conrad. "Toni pracuje pro Maurera, vid'?"

Flo vplul do očí prázdný, odcizený výraz. Pootočila se, aby mohla zahodit cigaretu do popelníku.

"Nemám tuchu, pro koho Toni maká. Nikdy mi to neřekl."

"Tohle na mě nezkoušej. Je to Maurer, vid'?"

Obrátila se k němu čelem a tvářila se zarputile.

"Říkám vám, že nemám tuchu! Nezačínejte si se mnou hrát jako polda, pane Conrade. Vždycky jsem ve vás viděla přítele."

Conrad pokrčil rameny.

"Dobře, Flo. Provedu menší šetření. Nemůžu nic slibovat, ale vynasnažím se udělat, co se dá. Kde tě zastihnu?"

Obliče se jí rozjasnil.

"Věděla jsem, že mi píchnete, pane Conrade! Říkala jsem si..."

"Kde tě zastihnu?" opakoval Conrad netrpělivě.

"Na 144. ulici, číslo 23c. Proč se někdy večer neukážete, pane Conrade? Potěšila bych vás, čestně, s radostí, a nic by vás to nestálo."

Conrad se zasmál.

"Takhle se s počestně ženatým mužem nemluví, Flo," říkal, když ji postrkoval ke dveřím. "Ale stejně za nabídku děkuju."

"Prvně v životě slyším, že jsou ženáci počestní," opáčila. "A že jsem znala." Ve dveřích vedoucích přímo na chodbu se zastavila. "Dáte mi vědět, jakmile něco zjistíte, vidíte, pane Conrade?"

"Jasně. Brzy se ti ozvu." Vyšoupl ji do chodby. "Na shledanou," a zavřel dveře.

"Vzdoušek jak v plynové komoře, co?" ověřoval si Van, když se Conrad vrátil do kanceláře.

"Jo, dal se krájet." Conradovi blýskal v očích napjatý, tvrdý svit. "Madge, máme tu svazek s Paretim?"

"Ano." Madge se zvedla a zamířila k registratuře. Našla složku a donesla ji Conradovi.

"Díky."

Conrad otevřel desky, a zatímco ho Van nedočkavě sledoval, uvelebil se a pročítal poněkud hubený obsah.

"Nic moc," řekl po chvíli. "Dvakrát byl odsouzen; tresty nebyly ani v jednom případě nijak vysoké a věřte nevěřte, zatčen byl celkem sedmadvacetkrát. Poslouchejte: sedmkrát zadržen pro vraždu, dvanáctkrát pro loupežné přepadení, čtyřikrát za přechovávání drog, jednou za vandalství a poškozování cizího majetku, jednou za spolčování s kriminálními živly a jednou za delikt, když byl ještě mladistvý. Krom tohoto přestupku a spolčování s kriminálními živly se ze všech obvinění vyvlékl a nic dalšího si neodseděl. Ty dva tresty vyřásl, ještě než se dal do spolku s Maurerem." Zvedl oči a upřel pohled na Vana. "Tahle poznámka je zajímavá. Paretti si poradí s pětačtyřicátkou jako pravý ostrostřelec. Neříká ti to nic?"

Van našpulil rty a neslyšně hvízdal.

"Snažíš se ho uvázat do masakru na Konci světa?"

"Sám si spočítej, kolik je dvě a dvě," pravil Conrad klidně. "Předevčírem večer se měl s Flo sejít v sedm - ten večer, kdy došlo k vraždám. Zničeonic rande s Flo odvolá s vysvětlením, že musí provést nějakou práci pro šéfa. Víme, kdo je jeho šéf. A kolem sedmé ten večer přijde o život osm lidí; z toho šest prošíje pětačtyřicátka."

"Neumím si představit, že by Paretti ušmíkl June hlavu. To není jeho parketa."

"Netvrdím, že zabil June. Podle mne zavezl Maurera do Konce světa, a zatímco Maurer vyřizoval June, Paretti si vzal na starost sloužící."

"Krindapána! Maurer by nebyl takový cvok, aby zabil June sám! Má tucty maníků, kteří tuhle fušku zmáknou za něj."

"Vsadím se, že tentokrát zapracoval osobně," řekl Conrad, naklonil se, položil si lokty na stůl a podepřel si hlavu do dlaní. "Podle mne zjistil, že ho June podvádí, a vzplál jako fakule. Myslím, že zavolał Parettiho, dojel k vile a dílo zkázy provedl vlastnoručně." Típl cigaretu. "A hned ti řeknu, proč si to myslím. Věděl, do jakého rizika se pouští. Až dodneška nikdy nešlápl vedle. Neudělal jedinou chybu, která by nám nahrála a my ho dostali. Až do nynějška všechny vraždy dokonale naplánoval a vykonali je lidé, kterým předal rozkazy prostřednictvím dalších lidí, takže stopa nikdy nevedla zpátky k Maurerovi. Jenže tentokrát se Maurer rozhodne jednat na vlastní pěst. Tentokrát si potřebuje vyrovnat účet sám. Jde o osobní vyrovnání mezi ním a June. Vezme Parettiho a jede na Konec světa. Znají ho tam a on ví, že nesmí nechat žádné svědky, v sídle nesmí přežít nikdo, kdo by mohl jeho jméno spojit s Juniným, a nikdo, kdo ho mohl vidět přijíždět. Paretti si bere na starost personál a Maurer jde k bazénu, překvapí June a zúčtuje s ním." Conrad namířil na Vana prst. "A co se stane pak? Jeden svědek masakru přežil - Paretti. Co na to Maurer? Vlastní matce by nevěřil. Paretti pro něj maká patnáct let, ale Maurer na něj nevsadí. Odklidí ho a já dám krk, že právě tohle si myslela i Flo, když sem přišla. Měla příliš nahnáno, než aby vyslovila Maurerovo jméno, ale není padlá na hlavu a určitě doufala, že si její historku přeberu a pochopím, co mi naznačuje."

Van i Madge seděli jak zařezaní a nehnuté Conrada poslouchali. Když zmlkl, praštil Van pěstí do stolu.

"Vsadím se, že to je ono!" vybuchl vzrušeně. "Na Maurera jak ušité a zároveň vysvětlení, proč se tu objevila Flo. Její styl, jak Maurerovi vrátit, že ji odkrágloval přítele! Teď nám zbývá jen všechno dokázat."

"Což nebude hračka," podotkl Conrad mímě. "Začneme následovně. Ty, Vane, se ze všeho nejdřív vydáš do Parettiho bytu a převrátíš ho vzhůru nohama. Probereš kvartýr jako zlatokop, co se pídí po valounech. Neříkám, že něco najdeš, ale může být, takže jdi a zakousni se do práce jako hafan." Opsal na papírek adresu z Parettiho složky a hodil ji Vanovi. "Tady ložíruje. Vezmi si s sebou pistoli a dávej pozor. Dokud nepůjde do tuhého, nikdo nemusí vědět, kdo jsi. Kdyby ses musel dovnitř vloupat, vloupej se. Já jdu do Pacific Studios a zkusím vydolovat nějaké informace o

June u filmařů. V jednu budu zpátky a uvidíme, jak jsme pochodili."

Van otevřel stůl a vytáhl osmatčicítku. Prověřil zásobník, divadelně vyhodil pistoli do vzduchu a pak zbraň stopil v zadní kapse.

"Rád bych, aby ti něco neušlo," obrátil se na Madge. "Já vyfasuju rachotu, kde ze mne můžou udělat cedník, zatímco moudrá hlava slízne smetanu - půjde tam, kde se to hemží filmovými hvězdami, svádíivými nožkami a spoustou dalších osidel. Jenom abys věděla. Neříkám, že je to nespravedlivé, ale poznamenej si, jak bezprávně se tu se mnou zachází."

"Padej!" vybafl Conrad. Neměl náladu na tlachání. "A koukej něco ulovit!"

IV.

Conrad následoval čipernou dívčinu s vlasy jako mrkev dlouhým bludištěm s gumovou podlahou, míjel nespočet dveří s vyměnitelnými jmenovkami režisérů, producentů a produkčních.

Dívka s mrkvovými vlasy byla očividně hluboce dotčená, že musí Conrada vést k takové nule, jakou je Harrison Fedor, a když dorazili ke kanceláři v nejzastrčenějším křídle budovy, neobtěžovala se ani zastavit a otočit se, ale jen pohrdlivě máchla rukou: "Tady, jděte rovnou dál," zpučně zahoupala boky a odvrátila se.

Conrad zaklepal na dveře a pootevřel je.

"Jen dál," řekl Fedor.

Seděl za stolem s doutníkem v ústech, nic ho netlačilo, v hubeném, hranatém obličejí naprostou spokojenost.

"Dovedla vás sem ta mrkvová kačena?" zeptal se, otevřel přihrádku, vytáhl pintovou láhev whisky Four Roses a se dvěma štamprlaty ji postavil na podložku. "Čeká ji překvapení. Zítra, až se novinky rozkřiknou, přestane kroutit tím svým pozadím a bude se přede mnou hrbit."

Conrad si přitáhl židli a sedl si.

"Jaké novinky?"

Fedor si zamnul ruce a zazářil.

"Laird mě povýšil na hlavního manažera pro styk s veřejností, s platem, který by vám vyrazil dech. Musel jsem trochu zatlačit, ale dnes ráno povolil. Zítra se stěhuju do kanceláře, nad níž by prezident zezelenal závistí, navíc do prvního patra. Co vy na to?"

Conrad mu pogrataloval a přijal nabízenou sklenku. Důstojně ji do sebe hodili, pak se Fedor opřel a povytáhl husté obočí.

"Co máte na srdci? Nechci vás honit, ale čeká mě perný den."

"Pokouším se navázat nitky, které mají spojitost se smrtí slečny Arnotové," sdělil mu Conrad uhlazeně. "Nevíte o někom, komu důvěřovala? Měla nějakou garderobiérku nebo sekretářku?"

Fedorovi ostrážité bleskly oči.

"Co byste chtěl vědět?"

"Zítra začíná šetření. Potřebuju spolehlivého svědka, který by potvrdil, že slečna Arnotová a Jordan byli milenci. Měl jsem dojem, že nebudete chtít, abychom obtěžovali vás."

"To si pište, že nebudu chtít!" prohlásil Fedor a nahrbil se v křesle. "Zítra budu mít fimolu až nad hlavu. Víc nechcete?"

"To je vše."

Fedor chvíli přemítal.

"Nejlíp bude, když si promluvíte s Mauvis Powellovou. Byla Juninou sekretářkou. Bude znát podrobnosti."

"Kde ji najdu?"

"Sedí v kanceláři na konci chodby. Brnknu jí a řeknu, že jste na cestě."

"Výborně. Ještě něco: víte, kdo by mi mohl říct něco ke smrti Jordana?"

Fedor se zamračil.

"Nic nenecháte náhodě, vidíte? Myslel jsem, že se jedná o uzavřený případ."

Conrad jej odzbrojil úsměvem.

"Chceme, aby byl. Jenomže člověk nikdy neví, jakou otázku položí koroner, a musíme být připraveni. Není poblíž někdo, kdo by měl poněti, jak Jordan trávil volný čas?"

Fedor se poškrábal na útočné bradě.

"Je tu Campbell, garderobiér. Ten by mohl něco vědět. Najdete ho v přízemí, uklízí Jordanovu šatnu. Všichni vám řeknou, kde ho zastihnete."

"Dobře. Promluví s ním. Zavolal byste slečně Powellové, že už jdu?"

"Jistě." Fedor si přitáhl telefon. Vytočil číslo. Po chvilce spustil: "Mauvis? Tady Fedor. Je u mne Paul Conrad. Z úřadu státního návladního. Chtěl by si s tebou promluvit o June. Pověz mu všechno, co víš, ano?" Poslouchal, pak dodal: "Hodná holka. Hned tam bude." Conradovi řekl: "Hotovo, příteli. Račte. Poslední kancelář na konci chodby."

Mauvis Powellová byla vysoká, tmavovlasá žena, již nechybělo moc do čtyřicítky. Měla na sobě černý, na míru šitý kostým s bílou halenkou a upnutým límcem. Když Conrad vešel, chladně, úředně se na něj usmála.

"Pojďte dál," pozvala ho a nabídla mu židli. "Co pro vás mohu udělat?"

"Možná budeme pro vyšetřování potřebovat svědka, slečno Powellová," začal. "Jen abychom si spojili volné nitky. Je pravda, že slečna Arnotová a Jordan byli milenci?"

Přejela ho znaveným, otráveným pohledem.

"To bych nemohla odpřisáhnout," prohlásila s přezíravým úsměvem. "Slečna Arnotová mi často vyprávěla, co s panem Jordanem zažila, věru s bohatými podrobnostmi, ale mohla si také vymýšlet. Jelikož jsem je nikdy při milování

nezastihla, těžko mohu něco výslovně tvrdit."

"Jasně, ale nevyplynulo někdy z hovoru, že jsou milenci?"

"Řeči nic nedokazují."

"Měla slečna Arnotová ještě jiné milence než pana Jordana?" nadhodil Conrad jakoby nic.

Všiml si, že Mauvis poplašeně zamrkala.

"Je nutné, aby se zhroutil i ten zbytek pověsti slečny Arnotové, co po vyšetřování zůstane?"

"Doufám, že ne, avšak tato otázka je důležitá a uvítal bych odpověď."

"Měla jiné milence - slečna Arnotová vyznávala vlastní morální kodex."

"Mohla byste mi zcela důvěrně nějaké jméno poskytnout?"

Viděl, jak se napjala, a ostražitý výraz v jejích očích vystřídal hněv.

"Ani omylem nemám v úmyslu podílet se na špinavé kampani, kterou možná osnuje státní návladní," prohlásila ostře. "Pokud je to vše, co jste chtěl vědět, pane Conrade, snad mě omluvíte. Čeká mě spousta práce."

"Nejde o žádnou špinavou kampaň," nedal se Conrad vyvést z míry. "Vyšetřuju vraždu, slečno Powellová. Nejsme zcela přesvědčeni, že slečnu Arnotovou skutečně zabil Jordan."

Seděla bez hnutí, jen se na něj dívala.

"Pak jsem musela špatně číst noviny."

"Řekl jsem, že nejsme zcela přesvědčeni," opakoval Conrad trpělivě. "Jak se situace jeví, zdá se nabíledni, že ji zabil Jordan, avšak my jsme se poučili, že nesmíme dát na to, co je nabíledni. Je pravda, že milencem slečny Arnotové byl i Jack Maurer?"

Ztuhla a zarputile sevřela rty.

"Nevím," prohlásila tak mrazivě a s konečnou platností, že bylo Conradovi jasné, jak marné by bylo dál na otázku tlačit.

"Dobrá, když nevíte, nevíte," pokrčil rameny. "Slibuju vám, že náš rozhovor je důvěrný. Nikdo vás nebude nutit k veřejnému prohlášení."

"Nevím," opakovala nasupeně.

Vyměnili si pohled a Conrad věděl, že k tomuto problému už z ní nic nevypáčí.

"Znáte Frances Colemanovou, slečno Powellová? Podle mne jde o komparsistku na volné noze."

Spatřil v jejích očích překvapení.

"Vím o ní. Měla v posledním filmu slečny Arnotové nějaký štěk."

"Nevíte, proč ten večer, kdy byla slečna Arnotová zavražděna, ji přišla Frances navštívit?"

"Nevím, že za slečnou Arnotovou přišla."

"Je zapsaná v knize návštěv."

Očividně nechápala.

"Žádnou schůzku neměla dojednanou. Musela za slečnou Arnotovou přijít naslepo."

"Jaká byla pravděpodobnost, že ji slečna Arnotová přijme?"

Bezradně nadzvedla elegantní ramena.

"Záleželo by na tom, jakou by měla slečna Arnotová náladu. Podle mne tu byla šance rovná nule. Slečna Arnotová nikdy neměla ráda, když ji obtěžovali cizí lidé. Vůbec si nepamatuju, že by někoho přijala jen tak bez domluvy."

"Což se ovšem netýkalo Jordana, že ano?"

Mauvis Powellová zavrtěla hlavou. "Kdepak. Jordan směl do Konce světa kdykoli."

"A Jack Maurer měl rovněž volný přístup?"

Štělila po něm pohledem a ústa jí znovu zpřísněla.

"Už jsem vám řekla, že pana Maurera neznám."

"Ale slyšela jste o něm?"

"Kdo neslyšel?" pokrčila rameny. "Jestli je to všechno, pane Conrade..." Ruka jí významně zaplachtila nad balíkem neotevřené pošty.

"Poslední věc. Slečna Colemanová se odstěhovala z činžovního domu, kde bydlela. Nemáte tušení, jak bych se s ní mohl spojit?"

"Zkoušel jste filmovou Ústřední evidenční agenturu nebo kancelář odborového svazu? Tam by měli mít novou adresu."

Conrad přikývl.

"Díky, zkusím se zeptat. Její fotografii byste náhodou neměla, vidíte?"

Počtila ho pohledem prokristapána-kdy-už-vypadneš-a-přestaneš-mě-otravovat, otočila se s židlí, otevřela registračku a vytáhla bachratou složku.

"Možná bude někde mezi záběry z posledního filmu slečny Arnotové. Mrknou se."

Conrad sledoval, jak stíhlými prsty přebírá tlustou hromadu lesklých fotek, viděl, jak prsty u jednoho snímku zaváhaly, vytáhly jej a slečna Powellová se na něj zadívala pozorněji.

"Tady je. Občas za slečnu Arnotovou pózovala, a tenhle záběr jsme pořídili, abychom viděli, jak na fotografii dopadne kostým slečny Arnotové."

Conrad si vzal obrázek o něco větší než pohlednice a podíval se na něj. Dívce na obrázku mohlo být třiačtyřicet, byla tmavovlasá a z fotky na něj zpřímá hleděly velké, vážné oči, z nichž mu málem naskočila husí kůže a mrazení mu projelo po celých zádech až ke kořínkům vlasů.

Přistihl se při myšlence, že je to nezapomenutelná tvář - tvář, jaká dokáže pronásledovat muže ve snech. Vlasy rozdělené uprostřed pěšinkou spadaly až na ramena. Krátce přistřižená ofina napůl zakrývala nezvykle vysoké čelo.

Nejvíce ho však přitahovaly oči. Dostala ho vážná, i když trochu šelmovská zvědavost, kterou v nich ve své fantazii našel, naznačující, že se jejich nositelka chce dostat na kloub vzrušujícímu, nevidanému, neprozkoumanému světu.

"Většina mužských si sedne na zadek, když ji uvidí," podotkla Mauvis Powellová suše.

Teprve její hlas Conrada vytrhl.

"Cože, ano," vypálil trochu nesouvisle. "Je zvláštní, vidíte?"

"Ale hrát neumí, ani co by se za nehet vešlo," jedovatě si přisadila Mauvis Powellová. "Zabíjí u filmu čas."

Conrad vytáhl pouzdro na doklady a zasunul fotografii do jedné z přihrádek.

"Rád bych si ji nechal, pokud ji můžete postrádat."

Usmála se a Conrad měl až zlost, jak ho její přímý pohled přivádí do rozpaků.

"Určitě si ji nechť."

Conrad zjistil, že mu dá dost práce plně se soustředit; před očima měl v duchu stále ten obrázek.

"Díky za pomoc. Dám vám vědět, kdybychom vás potřebovali vyslechnout. Opuštěte, že jsem vás připravil o tolik času."

"Rádo se stalo," řekla lhostejně a natáhla se pro balík s poštou.

Na chodbě Conrad vytáhl pouzdro na doklady a znovu si fotografii Frances Colemanové prohlédl. Dívčin obličej jej přitahoval jako magnet. Vůbec to nechápal a nedokázal si vzpomenout, kdy naposled ho nějaká dívka přitahovala tak, jak ho přitahuje právě tahle.

"Co se to se mnou děje?" táhlo mu hlavou. "Chovám se jako pomatený student."

Schoval fotografii, postrčil si klobouk z čela a tiše zasakroval. Pak se vydal po chodbě k řadě výtahů, zmáčkl nejbližší knoflík a čekal. Při čekání se přistihl, že rukou opět šátrá v kapse, a měl co dělat, aby změnil cíl a přinutil ruku vylovit balíček s cigaretami.

V.

Když Conrad zabrzdl u okraje chodníku před automatem, ukazovaly radniční hodiny pět minut po jedné. Conrad přešel chodník, protlačil se návalem, obléhajícím pult s rychlým občerstvením, a zavřel se do telefonní budky.

Telefon zvedla Madge.

"Je tam Van?" zeptal se Conrad.

"Právě přišel. Okamžik."

Na lince se ozval Vanu v hlas.

"Měl jsi štěstí?" optal se Conrad.

"Aby ne." Vanův hlas zněl vzrušeně. "Kápl jsem na něco, co Parettoho spojuje s Jordanem. V odpadkovém koši jsem našel starou obálku. Na zadní straně je načrtnutý plánek Jordanova bytu. Co tomu říkáš?"

Conrad tiše hvízdal.

"Víš jistě, že jde o Jordanův byt?"

"To si piš! Podle toho, jak jsi mi Jordanův kvartýr popisoval, mi připadal povědomý. Při zpáteční cestě jsem tam hupsnul a všechno si ověřil. Není co řešit."

"To je tedy bomba," ocenil Conrad. "Našel jsi ještě něco?"

"Řemen na broušení břitvy, ale žádnou břitvu. Je pravděpodobné, že břitva, kterou našli u Jordana, patří Paretimu. Za zkoušku to stojí. Taký jsem našel po bytě různé poschovávaných šestnáct set babek."

"Dobrá práce. Všechno potvrzuje mou domněnku, že Maurer uklidil Parettoho pod kytičky. Paretto by nikdy nepráskl do bot a ne-zašil se, kdyby tam ty prachy nechal a s nimi balík, který mu opatrovala Flo. To by prostě neudělal."

"Myslím si na chlup totéž. Ty jsi taky něco vydoloval?"

"Samozřejmě. Campbell, chlap, co Jordana oblíkal, se rozpovídal. Spojuje June s Maurerem. Tvrdí, že Jordan o mileneckém vztahu June a Maurera věděl a klepal se strachy, kdy mu Maurer na jeho spády s June přijde. Vykládal Campbellovi o Maurerovi v jednom tahu, zvlášť když měl našlápnuto. Tím se dostává Maurer plně do hry. Mám od Campbella místopřísežné prohlášení. Teď to můžeme rozjet, Vane."

"Jenomže Campbellovo prohlášení u soudu neobstojí, Paule, nebo ano? Budeš potřebovat podpůrné důkazy."

"A na ty se chystám," prohlásil Conrad energicky. "Přivezu do kanceláře Flo a ta se bude muset trochu rozpovídat. Ví, že Paretto pracoval pro Maurera, a dá nám prohlášení, kdybych je z ní měl vyrazit. Jedu za ní. Chci, abys vyřídil státnímu návladnímu, že máme dostatek důkazů, abychom mohli zahájit vyšetřování. Musí se zapojit i policie; sami bychom to nezvládli. Požádej ho, ať na dnešní odpoledne nebo jinou nejbližší dobu - aby se stihl napřed seznámit s důkazy - svolá poradou. Měl by tam být i McCann. Zjistí, na kdy státní návladní poradou určí, a pak zavolej McCanna a požádej ho, aby přišel. Telefonicky mu žádné podrobnosti nevykládej. Dokud nebudeme připraveni vzít Maurera pod krkem, nesmí nic prosáknout. Jasně?"

"Zařídím."

"Dobře. Uvidíme se o půl třetí," pravil Conrad a zavěsil.

Zdržel se v baru jen právě tak dlouho, aby zhltnul chlebiček se šunkou a vypil šálek kávy. Jakmile je měl v žaludku, rozběhl se k autu.

144. ulice byla postranní odbočka za exkluzivním Lawrence Boulevardem, největším nákupním centrem Pacific City. Číslo 23c označovalo byt v posledním patře nad květinářským krámem a dvěma neobsazenými kanceláři.

Conrad nechal auto stát před květinářstvím a vyběhl po příkrých schodech u bočního vchodu. Nad schody byla tabule se jmény nájemníků. Všechna okénka byla prázdná, jen v jednom byla zastrčená cedulka: Slečna Florence Presserová, třetí patro, byt C.

Výtah nikde, Conrad musel až nahoru pěšky. Když se dostal na podestu druhého patra a šlápl na první stupeň posledního dílu schodiště, pronikl k němu seshora zničehonic divoký křik.

Poznal, že hlas, který všiskal: "Ne! Nechtě mě být! Vypadněte!", patří Flo.

Další výkřik, při němž tuhla krev v žilách, prořízl dům, a jako když utne.

Conrad vyrazil, bral schody po dvou a v duchu si lál, že si nevzal zbraň."

Když se dostal na horní podestu, viděl, že čelní dveře jsou napůl otevřené. Byl asi v polovině odpočívadla, když se dveře rozletěly dokořán a z nich se vyřítil vysoký hromotluk. Jakmile spatřil Conrada, surový snědý obličej, zastíněný černým plstěným kloboukem staženým do očí, se mu zkrivil a ruka zajela do kapsy kabátu.

Conrad vyrazil jako útočící šelma. Pravým ramenem nabral chlapa do steha a oba se svalili na zem.

Hromotluk držel pistoli a hlavní se chystal udeřit Conrada do obličeje, ale Conrad ránu včas odhadl, v pravou chvíli se kryl ramenem a omračující rána, při níž sebou trhl, mu zasáhla jenom sval.

Levičkou chytil hromotluka za zápěstí a pravičkou mu zasadil ránu do obličeje. Cítil, jak se klouby střelil rovnou do zubů, ty povolily a hromotluk zaklel.

Conrad zkroutil hromotlukovi ruku ke zdi a mlátil mu s ní do zdiva, aby mu vyrazil zbraň. Hromotluk praštil Conrada do hlavy, až mu před očima zatancovaly hvězdičky, pak se chlap vykroutil, a když se na něj Conrad znovu sápal, nakopl jej do hrudi.

Hromotluk se vyškrábal na nohy, zvedl zbraň. Conrad se nahnul, chytil chlapa za kotníky a trhl. Hromotluk padl na záda, pistole spustila a výstřel rozdrnčel všechna okna. Ze stropu se snesl mrak omítky.

Conrad napůl stál, když se hromotluk znovu hrabal ze země. Zbraň znovu štěkla. Výstřel ošlehl Conradovi tvář, střela mu prolétla těsně kolem ucha. Conrad se rozmáchl na pravý hák a opřel se do rány celou vahou. Hromotluk koupil zásah do brady a praskla mu čelist.

Zachroptěl, panenky se mu protočily, pistole mu vypadla z ruky. Kymácel se na posledním schodu a snažil se najít rovnováhu. Conrad po něm znovu skočil a nabral ho levičkou do břicha.

Hromotluk sípavě lapl po dechu, skrčil se, pak se narovnal a začal se válet po celém dlouhém schodišti až na odpočívadlo, kde s řachnutím, které otřásl celým domem, přistál na hlavě.

Vteřinu Conrad chlapa ležícího s nohama i rukama rozhozenýma na spodní podestě sledoval. Nemusel scházet dolů. Taková hrouda masa, jako byl hromotluk, se tam nemohla sesypat a nezlomit si vaz.

Když zamířil opět k bytu Flo, rozječely se venku policejní sirény.

Conrad vstoupil do dlouhého, úzkého pokojíku, snažícího se křiklavým vyparáděním působit dojmem salonu. Na kanapi, jen v černých nylonových punčochách upevněných párem růžových podvazků s vyšitými kytkami, ležela Flo.

Do krku měla ze strany obrovskou silou vražený sekáček na led. Conrad se jí nemusel dotknout, aby si ověřil, že je mrtvá. Práce byla odvedena naprosto dokonale; dílo znalce. Sekáček přeťal Flo míchu.

Conrad tiše zaklel, pomáchal si bolavé rameno, pak zašátral po cigaretě.

Když do místnosti se zbraní v ruce vtrhli dva členové policejní hlídky, ještě stále neodtrhl od Flo zrak.

Kapitola třetí

Policejní kapitán Harlan McCann byl jaksepatří těžká váha a hlava jako dělová koule s vlasy ostříhanými na ježka mu seděla na ramenou širokých jako vrata do stodoly. Tmavě rudý, plný obličej jako by mu vytesali ze žuly. Těkává, hluboko posazená očka mu ve chvílích vzteku, a že o ně nebyla nouze, krhavě jiskřila naháněla hrůzu nejen nejotrolejším kriminálníkům, ale i obyčejnému policistovi, který mu náhodou zkřížil cestu.

Dnes večer neměl uniformu. Oblékl si tmavě hnědý volný oblek a do očí si narazil měkký klobouk. Projížděl v licolnu Lawrence Boulevardem a chlupatými prackami svíral volant, jako by držel pod krkem úhlavního nepřítele.

Stočil vůz na Pacific Boulevard a pokračoval po nábřeží, kolem oslnivě osvětlených hotelů, kasina, nočních klubů, neonem ověšeného Ambassadoru až na úplný konec, kde se náhodným kolemjdoucím za více než čtyřmetrovou zdi ukrýval a shlížel na měsícem ozářený oceán Paradise Club.

McCann odbočil do úzké uličky táhnoucí se kolem východní zdi, držel se jí asi čtyři sta metrů a reflektory probodávaly hlubokou tmou, která jej nyní obklopovala. Chvillemi mrkl do zpětného zrcátka, ale neviděl, že by jej nějaké auto sledovalo. Znenadání se před ním ve světle reflektorů vyloupila železná brána. McCann zpomalil, ještě kousek popojel a čtyřikrát blikl: dvakrát rychle, dvakrát dlouze.

Brána se otevřela, McCann vjel dovnitř a u strážnice zastavil.

Pořízek s lodičkou na hlavě na něho okénkem mrkl, ledabyle zasalutoval a mávnutím jej pustil.

McCann přidal plyn a vyrazil po kruhové příjezdovce ke klubu. U bočního vchodu zastavil a vystoupil. Další muž v lodičce jej za volantem vystřídal a odvezl auto do vedlejší garáže.

McCann vyšel po kamenném schodišti k těžkým dveřím, čtyřikrát zabouchal bronzovým klepátkem, dvakrát rychle, dvakrát pomalu, a dveře se otevřely.

"Dobrý večer, pane," ozvalo se ze tmy.

McCann zabručel a postoupil dál. Slyšel, jak se za ním dveře zavírají, a v tu chvíli se rozsvítilo. Šel dlouhou chodbou dál, neohlížel se, zastavil se až u dalších těžkých dveří a opět smluveným signálem zaklepal.

Otevřel mu Louis Seigel, Maurerův osobní strážce a šéf Paradise Clubu.

Seigel byl vysoký a tmavovlasý a přehnaně si zakládal na zevnějšku. Před deseti lety jej policie a jeho kámoši z podsvětí znali jako "Louise Fintidla", ale od doby, co se spojil s Maurerem, získal přece jen důstojnější nátěr a přezdívká zanikla. Bylo mu dvacet devět, možná třicet, měl výraznou bradu, modré oči a opálenou pleť. Stará jizva po řezné ráně, táhnoucí se od levého oka k nosu, mu dodávala vzezření chvastouna a dobře nacvičený úsměv, který odhaloval velké, zářivě bílé zuby, sloužil jako dokonalá zbraň k odzbrojení všech žen, a ženy byly jediným středem jeho zájmu.

"Pojďte dál, kapitáne," řekl a předvedl McCannovi chrup. "Šéf tu bude za minutku. Co si dáte?"

McCann Seigela koutkem oček zavile sledoval.

"Myslím, že skotskou." Měl co dělat, aby se k tomu úlisnému, vyfešákovanému panákovi choval normálně. Přelétl pohledem přepychovou místnost, rozmařile zařízenou s vynikajícím vkusem, veledůležitě odkráčel ke krbové římse a opřel se o ni.

Seigel přešel k baru, nalil skotskou se sodou a přinesl mu ji.

"Šéfa vaše zpráva trochu překvapila. Měl jít do divadla. Doufám, že nenastal nějaký zádrhel, kapitáne?" prohodil, když McCannovi podával skleničku.

McCann si posměšně odfrkl.

"Zádrhel? Zádrhel je moc malé slovo! Jestli tenhle průšvih pořádně nezaonačíte, je všechno v hajzlu - takový je to průšvih!"

Seigel povytáhl obočí. Miloval McCanna stejně jako McCann jeho. "Pak se s ním musíme vypořádat," pravil a vrátil se k baru. Když naléval sobě, se zlým úsměškem dodal: "Obvykle se vypořádáme, kapitáne."

"Než se to prvně sepsuje," zavrčel McCann, naštvaný, že Seigela nevydělil.

Otevřely se dveře u baru a s právním zástupcem Abem Gollowitzem v patách vstoupil Jack Maurer.

Maurer byl pomešší, kulatý padesátník. Za poslední tři nebo čtyři roky dost přibral. V naducaném snědém obličejí mu vyráželo tmavé strniště. Husté, mastné černé vlasy mu na spáncích sedivěly, ale podle McCanna, který si vzpomněl na fotografii Beethovenovy posmrtné masky, kterou kdysi viděl, mu stříbro obličej nezušlechtilo. Na první pohled se Maurer ničím nelišil od tisíce zbohatlíků a obchodních mocipánů, kteří jezdili do Pacific City na dovolenou, avšak při bližším zkoumání se rozdíl vyjevil. Maurer měl bezduché, hadí oči gangstera; oči, které blýskaly a byly tak studené a tvrdé jako zmrzlé oblázky.

Gollowitz, jeden z nejschopnějších advokátů na Pobřeží, měl podobnou postavu jako Maurer, byl pouze ještě tlustší, starší a začínal plešatět. Aby se mohl starat o Maurerovy obchody a legální záležitosti, pověsil na hřebík vlastní výnosnou praxi a vedl si tak skvěle, že za Maurera zaskakoval i na velitelském postu.

"Rád vás vidím, kapitáne," hlaholil Maurer a šel McCannovi podat ruku. "Nic vám nechybí - třeba doutníček?"

"Dám si," přitakal McCann, který zastával zásadu, že člověk nemá nikdy nic odmítat.

Seigel mu z krabice nabídl a McCann si vylovil silný doutník, šišatý jako torpédo, přivoněl k němu a pokýval hlavou. Ukousl špičku, nechal si od Seigela zapálit, vyfoukl dým ke stropu a opět pochvalně přikývl.

"Sakra jemný doutník, pane Maurere."

"Ano. Dal jsem si je vyrobit přímo pro sebe." Maurer našel očima Seigela. "Pošli jich tisícovku kapitánovi domů, Louisi."

"Ale kdež; nemůžu přijmout takový dárek," řekl McCann a úzké rty se mu potěšeně roztáhly. "Ale jste hodný."

"Nesmysl," odtušil Maurer a zamířil k lenošce. Posadil se. "Trvám na tom. Když je nebudete chtít, zahodte je."

Gollowitz toto pinkání čím dál víc dráždilo. Vzal si od Seigela skleničku skotské se sodou a usadil se vedle Maurera.

"Jaký malér tedy nastal?" spustil bez okolků.

McCann se k němu obrátil. Neměl Gollowitze rád. Ne že by z něho měl přímo strach, ale věděl, že je nebezpečný, jinak než Maurer, tím, že zná moc dobře všechny právní kličky a má příliš blízko k politikům.

Naklonil se a pichl doutníkem směrem ke Gollowitzovi.

"Řeknu vám fakta a posuďte sami, o jak velký malér jde," zahřimal tvrdým, štekavým hlasem. "Předevčirem večer byla s šesti lidmi služebnictva zavražděna June Arnotová. June Arnotové někdo uřízl hlavu a rozpáral ji. V zahradě se našla bouchačka s monogramem Ralpha Jordana. Bardin s Conradem se vypravili za Jordanem do bytu a našli ho ve vaně s podříznutým krkem, v ruce břitvu. V šatně byla nalezena vražedná zbraň od Arnotové."

"Proč nám to všechno vykládáte?" přerušil jej netrpělivě Gollowitz. "Četli jsme noviny. Co s tím máme společného? Jordan zabil Arnotovou a pak sebe. Jednoduché jak facka, ne?"

McCann vycenil zuby.

"Jo, jako facka. Bardinovi to stačí, mně taky, zrovna tak tisku, ale Conrad není spokojen." Zabodl zarudlá očka do Maurera, který seděl, bafal z doutníku, obličej bez výrazu, tupé gangsterské oči upřené naprosto lhostejně na koberec.

"Není nám snad jedno, co si myslí?" ošil se popuzeně Gollowitz. "Nemůže nám to snad být jedno?"

"Myslím, že ne," odsekl McCann. "Conrad je šťoural a má za ušima, v tom se neplet' te. A v hlavě mu sedí jediná myšlenka: jak vám zavařit, pane Maurere."

Maurer zvedl oči; tlusté, téměř černošské rty se mu zvlnily v pobaveném úsměvu.

"Samozřejmě, chytrý je moc," připustil, "ale dva mazané chlapy naše město unese."

"Třeba ne," opáčil zlověstně McCann. "Podle Conrada někdo Jordana zavraždil."

Maurer se rozchechtal.

"A samozřejmě si myslí, že za vraždou jsem já. Můžu i za to, když mu přeběhne kočka přes cestu. A co? Stává se to den co den."

McCann zatáhl z doutníku. Přejížděl pohledem z Maurera na Gollowitze, který ho černými očima napjatě sledoval.

"Teď jde o víc. Donesly se mu nějaké drby, že vy a slečna Arnotová jste si byli velmi blízcí," zaměřil se opět na Maurera. "Jeho představa vypadá následovně: zjistil jste, že slečna Arnotová a Jordan jsou milenci. Vydal jste se s Parettem do vily. Zatímco Parette vyřizoval služebnictvo, vy jste zabil Arnotovou. Potom se Parette vydal do kvartýru k Jordanovi, prořízl mu hrdlo, narafičil mu břitvu do ruky, nastrčil do šatny mačetu, vytáhl Jordanovo auto z garáže a opřel se s ním do hrazení, aby to vypadalo, že Jordan byl pěkně sjetý. Ohlásil vám splnění úkolu a vy jste ho odkráčel, abyste mu zavřel hubu."

Maurer vybuchl smíchy. Bílou těstovitou rukou se hlasitě praštil do kolena.

"Co tomu říkáš, Abe?" řekl. "Vyšetřovatel jak víno, co? Slyšel jsi někdy takovou báchorku?"

McCann se opřel; zarudlým obličejem mu přeletěl výraz překvapení a úlevy. Gollowitz si zamnul bradu a povytáhl husté obočí; nevypadal tak pobaveně jako Maurer. Vůbec se nezdálo, že by se bavil.

"Na čem případ založil?" zeptal se ostře.

"Nebud' tak padlý na hlavu, Abe," prohodil lehkomyšlně Maurer. "Žádný případ nemá a moc dobře to ví."

Gollowitz námitku přešel.

"Na čem Conrad případ staví?" opakoval s pohledem upřeným na McCanna.

Seigel vše pozorně poslouchal. Stál u baru, Maurerovi a Gollowitzovi za zády. Vyjevený výraz v jeho očích začal McCannovi dělat starosti.

"Má důkaz, že pan Maurer a slečna Arnotová byli důvěrní přátelé a že Jordan měl z pana Maurera vichr," pravil McCann pomalu. "Sehnal si k tomu místopřisežné prohlášení."

"Od koho?"

"Od Jordanova garderobiéra."

McCann i Gollowitz střelili pohledem po Maurerovi, ale ten se dál usmíval.

"No a co?" prohodil Maurer bezstarostně. "Kdo další to místopřisežné tvrdí?"

"Nikdo," pravil McCann.

"Výpověď jednoho člověka nic neznamená," řekl Gollowitz. "Co dál?"

"Dnes ráno navštívila Conrada Flo Presserová. Ohlásila mu, že Paretti zmizel. Povídala, že v sedm večer ten den, kdy došlo k vraždě, měl Paretti provést nějakou práci pro pana Maurera, a slečna Arnotová právě kolem sedmé zemřela."

Gollowitzovi se trochu ulevilo.

"Svědectví šlapky má asi takovou váhu jako hrst peří," poznamenal. "Co dál?"

"Několik hodin po tom, co mluvila s Conradem, ubodal Flo někdo k smrti," pokračoval McCann a sjel pohledem k Seigelovi. Všiml si, že Seigel se mrzutě zašklebil.

"Kdo ji zabil?"

"Ted Pascal, jeden z brooklynských hochů."

Maurer pokrčil rameny.

"Neznám. A proč tolik povyku? Můžu za to, když nějaká kurva natáhne brka?"

McCannovi se začala očka zalévat krví. Když na poradě u státního návladního poslouchal Conradovo hlášení, bylo mu, jako by dostal ránu do hlavy, a Maurerova lhostejnost, postoj, že se ho nic netýká, v něm vzedmuly vlnu vzteku.

"Kde je Paretti, pane Maurere?" vyjel.

"Toni je v New Yorku," odpověděl Maurer nevzrušeně. "Poslal jsem ho vybrat dluh ze sázení. To byl ten úkol, co měl splnit. Letěl aeroplánem v sedm."

"Pak by bylo lepší, abyste ho co nejrychleji povolal zpátky," podotkl McCann chmurně. "Conrad s ním chce mluvit. V Parettiho kvartýru našli plánek Jordanova bytu."

Gollowitz ztuhl a střelil po Maurerovi ostrým, pátravým pohledem, ale Maurer lehce mávl rukou.

"Nevěřím," řekl. "Kdo jej našel?"

"Van Roche."

"Má svědky?"

"Ne."

"Jasná bouda," pravil Maurer a uchechtl se. "Tu už Abe zvládne, vid', Abe?"

Gollowitz přikývl, ale stísněnost mu z očí nezmizela, naopak.

"Jestli se Toni zítra ukáže," pokračoval McCann, "polovička Conradova případu půjde k ledu. Raději Toniho co nejdřív sežeňte, pane Maurere."

Nastala dlouhá pauza, kdy Maurer pouze studoval vzorek na koberci. Nakonec s hlavou sklopenou nadhodil: "Co když Toniho neseženu? Co když se rozhodl, že s penězi, pro které jsem ho poslal, vezme roha? Jde o pěknou sumu: dvacet tisíc dolarů. Netvrdím, že pláchnul, ale co když?"

McCann najednou zrudl. Chlupaté pracky začal v pěst.

"Sakra lip by udělal, kdyby nezdrhnul," procedil mezi zuby.

"Klid, kapitáne," zvedl Maurer pohled a usmál se. "Ani na vteřinu si nemyslím, že vzal draka, ale i kdyby vzal, tohle děravé svědectví u soudu neobstojí. Čeho se bojíte? Já se nebojím."

"Co máte dalšího?" vyrazil Gollowitz, který tušil, že McCann se s nejhorším ještě nevytasil.

"Strážný u brány zapisuje do knihy jména všech lidí, kteří přijdou slečnu Arnotovou navštívit." Záměrně pomalým podáním McCann všechny napínal. "Ten večer, co došlo k vraždě, přišla za slečnou Arnotovou v sedm hodin jistá Frances Colemanová. Pátráme po ní a bude zadržena jako důležitý svědek. Conrad si myslí, že třeba vraha viděla."

Maurer se pohledem soustředil na žhavý konec doutníku. V obličejí mu jeden sval zacukal, jinak se mu z tváře nedalo vyčíst nic.

V místnosti zavládlo napjaté ticho.

Seigel si zapálil cigaretu a sledoval Maurerovo temeno. Olízl si rty, jako by mu najednou oschly.

Gollowitz si zamračeně prohlížel ruce.

McCann zapíchl očka postupně do všech tří, sledoval jejich reakci a div ho nezadusil nával drtivého, rostoucího vzteku.

"Tak řekněte něco!" vyštěkl. "Dokáže tohle Gollowitz spláchnout?"

Maurer se na něj podíval. Hadí oči mu zajiskřily, jako by z nich vyšlehl plamen, a McCann musel pod tím přímým pohledem sklopit oči.

"Chci si s kapitánem promluvit," pravil Maurer tlumeně.
Gollowitz se okamžitě zvedl a se Seigelem v patách vypadl.
Když se za nimi zavřely dveře, přehodil si Maurer nohu - krátkou a tlustou - přes nohu. Vytáhl z úst doutník, naklonil se a oklepal popel do broušené misky. Na McCanna se nepodíval.
McCann seděl bez hnutí, obří pěsti na kolenou, v obličejí jako krocan. Zpocená kůže vypadala mastně.
"Říkal jste Frances Colemanová?" ozval se náhle Maurer polohlasem.
"Přesně tak," přitakal McCann.
"Co je zač?"
"Nechodíme kolem horké kaše, pane Maurere, jste...?"
"Co je zač?" nezvedl Maurer ani tentokrát hlas, ale McCann varovný signál zachytil.
"Herečka, komparsistka, zrovna bez práce. Ten večer, co došlo k vraždě, se vystěhovala z bytu na Glendale Avenue. Ústřední evidenční agentura novou adresu nemá."
"Znala slečnu Arnotovou?"
"Měla nějaký štek v jejím posledním filmu."
"Vy ji teď hledáte?"
"Jo. Za pár hodin ji máme."
Maurer přikývl.
"Fotka by nebyla?"
McCann vytáhl z náprsní kapsy fotografii.
"Sehnal jsem ji v agentuře."
Maurer si vzal obrázek, prohlédl si jej a pak jej lícem dolů položil na opěradlo. Zvedl hlavu a nečekaně se usmál.
"Máte prázdnou skleničku, kapitáne. Poslužte si."
"Ne, díky."
Úsměv McCanna neošálil. Atmosféra v místnosti na něj působila jako ticho před bouří.
Maurer vstal a přešel ke dveřím u křídlového okna. Otevřel je a vstoupil do místnosti, kterou Seigel používal jako kancelář.
McCann zůstal s pevně zakousnutým doutníkem nehnutě sedět. Uvědomoval si, že mu srdce bije nepravidelně a v ústech má sucho.
Maurer se vrátil z kanceláře a nesl dlouhou bílou obálku. Když přecházel místnost, McCann vstal a otočil se k němu.
"Už nějaký čas jsem měl v úmyslu vám tohle dát," řekl Maurer s úsměvem. "Menší investice, kterou jsem si za vás dovolil, skvěle vyšla."
McCann si obálku vzal.
"Patnáct tisíc babek," sdělil mu Maurer téměř šeptem.
McCann se zhluboka nadechl. Zastrčil obálku do boční kapsy.
"Snad vám tu laskavost oplatím," vysoukal ze sebe.
"Ano, ano," pronesl Maurer a přešel k vyhaslému krbu. "Rád bych byl první, kdo se dozví, že objevili slečnu Colemanovou. Dá se to zařídít?"
McCann si uvědomil, že mu na tváři vyrazí pot.
"Třeba nic neviděla," vyhrkl. "Skoro jistě ne. Slečna Arnotová by ji až do domu nepustila. Nejspíš se jen představila a zase šla."
"Dá se to zařídít?" opakoval Maurer.
"Myslím, že ano. Nařídil jsem svým lidem, aby mi okamžitě, jak na ni kápnou, podali hlášení, a dokud nedostanou další rozkazy, do ničeho se nepouštěli. Slíbil jsem, že dám vědět úřadu státního návladního. Chtějí s ní mluvit - převezmou si ji."
"Myslím, že bych ji měl dřív vidět já. Jakmile zjistíte adresu, laskavě sem zavolejte. Louis bude čekat."
"Státní návladní bude taky čekat," poznamenal McCann pokojně. "Tady budu muset být setsakra opatrný, pane Maurere. Žádné časové díry. Můžu vám dát jen půl hodiny."
Maurer se usmál. Vztáhl ruku a poplácal McCanna po rameni.
"Půlhodinka bude stačit až kam."
"Nemůžete se mnou mluvit na rovinu?" zeptal se drsně McCann. "Má Conrad v ruce případ? Jste to vy - kdo...?"
Maurer vzal McCanna za paži a vedl jej ke dveřím.
"Nebude mít případ, kapitáne," řekl vlídně. "To vám slibuju."
Otevřel dveře a vyprovodil McCanna na chodbu.
"Dobrou noc, kapitáne, a dík za spolupráci. Všichni budeme čekat, až se ozvete."
Teprve když projížděl úzkou uličkou od klubu, dal McCann průchod potlačeným pocitům. Sprostě zaklel a celou cestu až k jasně osvětlenému nábreží nadával jako dlaždič.

II.

Gollowitz vešel do pokoje, zavřel za sebou a pomalu se došoural až tam, kde seděl Maurer.
Dlouho bylo ticho. Ani jeden, ani druhý se na sebe nepodívali. Maurer zamyšleně kouřil doutník. Gollowitz čekal, ruce založené za zády, ústa pevně a přísně sevřená.
"Neměl jsem si brát Parettiho," prolomil náhle mlčení Maurer. "Byla to chyba. Vždycky jsem si myslel, že je to nejlepší chlap, kterého mám. A on nechá plánek od bytu povalovat někde, kde na něj kápnou."

Gollowitz zavřel oči, otevřel je a zhluboka nabral dech.

"Chceš mi říct, že tu ženu jsi zabil - ty sám?" zeptal se chraplavě.

Maurer nadzvedl těžká víčka.

"Moc mě to potěšilo. Já ji varoval. Říkal jsem, aby si Jordana držela od těla. Slíbila, ale celou dobu se scházeli dál. S takovým hnusným fetišákem!"

"Proč jsi na ni sakra musel vztáhnout ruku sám?" vyjel zuřivě Gollowitz. "Nechápeš, že právě na tohle Forest čeká? Léta ses do ničeho osobně nenamočil. Nikdy jsi mu nedal nic, čeho by se mohl chytit. Nemyslíš, že si takovou příležitost nechá ujít, nebo snad jo? Když ses jí chtěl zbavit, proč jsi na ni nenasadil Louise?"

Maurer se usmál.

"To byla osobní věc, Abe," prohodil nevzrušeně. "Zchladil jsem si žáhu. Prál bych ti vidět, jak se tvářila, když mě uviděla. Věděla. Ať vypadala, jak chtěla, ať byla vážená a slavná, neměla kuráž. Měl bys vidět ty její oči." Znovu se usmál a Gollowitzovi přeběhl mráz po zádech. "Měl jsi slyšet, jak ječela. Byla to osobní věc - za nic na světě bych se o ni nedal připravit."

Gollowitz si přejel rukou po zpoceném obličej.

"Tohle může organizaci potopit, Jacku," prohlásil rozčileně. "Syndikátu se to nebude líbit."

"Syndikátu!" vypálil Maurer najednou vztekle. "Syndikát už mi leze krkem! Nikdo mi nebude poroučet!"

Gollowitz se otočil, přešel k lenošce a posadil se. Nedovolil Maurerovi, aby postřehl, jak mu v očích na chvíli zasvitlo zděšení a strach.

"Jestli tě ta holka Colemanová viděla..."

"S tou si nelámej hlavu," odbyl ho Maurer nevzrušeně. "Postaráme se o ni. Bez ní Forestovi případ sklapne. Může začít tlačit, ale nikam se nedostane. Když bude uklizená, ostatní zvládneš?"

"Jasně. Ale musí být uklizená."

"Bude. McCann nám dá vědět, kde je. Poskytne nám půlhodinový náskok, než zasáhne policie."

Gollowitz chvíli přemýšlel.

"Nemůžeme nic riskovat, Jacku," řekl zprudka. "Musíme mít připravenou jachtu. Až ta holka zkape, nastane pěkný poprask. Ty bys měl být mimo. Nejlepší nápad bude, když se vydáš na ryby a nebudeš k sehnání. Alespoň do té doby, než utichne to nejhorší."

Maurer pokrčil rameny.

"Všechno zařídí Louis. Jachta je pořád připravená. Jakmile McCann zavolá, vypařím se na palubu."

"Kdo si vezme na starost to děvče?"

"Zavolej sem Louise. Jeho úkol."

Gollowitz vstal, přešel ke dveřím u baru, otevřel je a kývl na Seigela.

Seigel vešel, jako když tančí mezi vejci. Nebyl blázen. Z toho, co slyšel, mu jasně došlo, že June Arnotovou zabil Maurer sám, a možné důsledky jej vyděsily. Věděl, že stačí jediné uklouznutí a celé pečlivě budované království se mu sesype jako domeček z karet. Celých deset let se drápal po žebříčku až na tu nejhořejší příčku, kam se kdy může dostat, se spoustou peněz, spoustou žen, může si dovolit jakýkoli myslitelný přepych. Z pomyšlení, že o všechno, co získal, může přijít, se mu nepřičetným vztekem dělalo zle.

"Louisí, musíme to děvče umlčet," spustil Maurer bez průtahů. "McCann ti oznámí, kde je. Koukej sebou hodit. Budeme mít před Conradem náskok všeho všudy půl hodiny."

Seigel z něho nespouštěl oči.

"To bude pěkná honička, pane Maurere," řekl. "Nestihneme ani obhlédnout terén a to je zlé."

"Je mi jedno, jak si poradíte, chci výsledek. Koho tam pošleš?"

Seigel chvíli uvažoval.

"Moea s Petem," odpověděl nakonec.

"S Petem - kterým?" zeptal se nabroušeně Maurer.

"Weinerem. Je dobrý. Natvrdo si ještě nic nezkusil, ale jednou začít musí."

"Je to ten kluk s mateřským znamením?" chmuřil se Maurer.

"Ano. Umí mluvit. Táta byl ministr. Potřebujeme maníka, který se k ní do bytu dostane a nezboří přitom barák. To Pete zvládne. Kdyby ujel, dokončí za něj práci Moe, ale on neujede. Má výdrž."

"Nevidím rád, když nasazujeme poznamenaného kluka," prohlásil Maurer. "Takových si každý moc lehko všimne."

"Nemám nikoho, koho bych do bytu poslal. Nevím, jak to tam vypadá. Kdybych měl víc času, abych si mohl kvartýr proklepnout, nevybral bych ho. Jakmile skončí, vyšoupnu ho z města. Průšvihy nebudou."

"To bych doporučil," odtušil Maurer zlověstně.

Ozvalo se zaklepání a do místnosti vstoupil Dutch Feiner, vysoký, červenolící blondák s ledově šedýma očima, který se staral o podnik, když byl Seigel zaneprázdněn jinde.

"Co je?" houkl Maurer netrpělivě.

"Právě přišla jistá dáma, pane Maurere. Myslel jsem, že byste to měl vědět. Mám dojem, že je to paní Conradová. Možná se pletu. Byla tu už ohehdy večer a zdála se mi povědomá. Teď bych se vsadil, že je to ona."

"Myslíš manželku Paula Conrada?" nevěřičně se zeptal Seigel.

"Přesně," potvrdil Feiner, šťastný, že způsobil takovou senzaci.

"Conrad s ní nepřišel, že ne?"

"Je sama."

"Oklepní to, Louisi!" nařídil Maurer a vstal.

Seigel se protáhl kolem Feinera a vyrazil do chodby vedoucí k restauraci. Po chvíli se vrátil a obličej mu nadšeně

svítil.

"Jasně je to Conradová manželka. Sedí u baru sama."

Maurer poslal Feinera pryč. Když zmizel, podíval se na Gollowitze.

"Co si o tom myslíš? Přece by ji sem neposlal šmírovat, nebo jo?"

Gollowitz zavrtěl hlavou.

"Tomu nevěřím."

"Jdi a promluv s ní, Louisi," pravil Maurer. "Jdi na ni od lesa, nenech ji uhádnout, že víš, kdo je. Počkej si, jestli ti to řekne sama. Zkus z ní vymáčkout, proč je tady."

Seigel přikývl a vypochoďoval.

"Víš o ní vůbec něco?" zeptal se Maurer, když se Gollowitz opět usazoval v lenošce.

"Moc ne. Je to kus. Myslím, že než se vdala, nějaký čas někde trochu zpívala. Nic moc, malé peníze. Znáš to. Před třemi lety se vzali."

"Co tu sakra asi dělá?" uvažoval Maurer a zatahal se za spodní ret.

Gollowitz pokrčil rameny. Janey Conradová ho vůbec nezajímala. Uvažoval, že během několika hodin bude Maurer na jachtě. A v tu chvíli on opanuje Maurerovo království, splní se mu sen, který mu poslední tři roky připadal úplně nedostižitelný, a nyní jej má na dosah. Nyní bude mít organizaci v rukou plně on. Už nebude muset naléhat nebo dokonce škemrat, aby někdo poslechl jeho rady. Rozhodne sám, co je třeba udělat, a jeho rozkazy budou okamžitě splněny.

Gollowitzovy představy o tom, jak převezme Maurerovu moc, sklouzly ještě na jiné pole, které Gollowitz závistivě a s mučivou touhou sledoval od první chvíle, kdy ji spatřil - kdy spatřil Maurerovu ženu Dolores.

Stačilo, aby si Gollowitz na vysokou, rusovlasou ženu se zelenýma očima vzpomněl, a ztrácel dech. Nevzpomínal si, že by někdy viděl tak žádostivou a vzrušující ženu, jako byla Maurerova manželka, a přesto jako by si Maurer ani neuvědomoval, že existuje. Jak se vůbec mohl spáhnout s tou Arnotovou, když mu patří Dolores? Gollowitz jej nedokázal pochopit. Jak vůbec mohl?

"Co ti straší v hlavě, Abe?" zeptal se Maurer s očima zabodnutýma do Gollowitzovy tváře.

Gollowitz si uvědomil, že málem začal myslet nahlas, a to by bylo vrcholně nebezpečné.

Lhostejně pokrčil rameny.

"Moře věcí," odpověděl zamračeně. "Myslíš, že se mi tohle líbí? Vypaříš se odsud a horkou bramboru mi necháš v ruce. Musím ohlídat spoustu věcí."

Maurer přikývl.

"Nebudu pryč dlouho," řekl. "Jenom na všechno dohlídni, než se vrátím. Není proč se klepat."

Gollowitz si pomyslel, že pokud by se někdo měl klepat, měl by to být Maurer, ale mlčel.

III.

Janey Conradová se trochu vyplašeně rozhlížela po hustě obsazeném baru. Vrátného obalamutila, aby ji pustil, sdělením, že čeká přítele. V Paradise Clubu nepouštěli dovnitř ženy bez doprovodu. Klub měl vlastní skupinku hostesek a o konkurenci zvenčí nikdo nestál.

Když Janey zabrousila do klubu posledně, téměř okamžitě ji vyhmátl tlustý postarší chlap, který jí celý večer kupoval pití a vykládal nudné historky. Janey příšerně otravoval, avšak nyní horečnatě doufala, že se objeví - bohužel, nikde po něm ani památky.

Ve skutečnosti se tento večer objevilo v klubu jen málo opuštěných mužů a Janey se začínala cítit stísněně. Uvědomila si, že dlouho u rohového stolku sama zůstat nemůže. Barman už si ji několikrát změřil a dvě hostesky, holky jako lusk, na ni otevřeně zahlížely.

Nervózně dopila. To by byla rána, kdybych musela odejít! pomyslela si. Po tom, co se snažila co nejvíce vyparádít a vyhodila peníze za taxík. Neměla se kam jinam vrtnout. Přinejmenším Paulovi kámoši z práce do Paradise Clubu nikdy nezabrousí.

Když už nad situací málem zlomila hůl a usoudila, že se tu déle zdržet nemůže, spatřila, jak se k ní blíží vysoký muž v dokonale stříženém smokingu: zjev, z něhož se jí rozbušilo srdce. Pěkný štíhlý obličej a bílá jizva, která se mu táhla od levého oka k nosu, jí doslova rozechvěly nervy.

Zastavil se u jejího stolu a široce, přátelsky se usmál. Usmála se také, trochu násilně, ale nadějný zájem se nesnažila zapřít.

"Neříkejte mi, že vás vy šplouchl," prohodil Seigel a uklonil se. Měla pocit, že se snaží nahlédnout jí do hlubokého výstřihu, a trochu poplašeně, ale zároveň vzrušeně se stáhla. "Pozoruju vás už hezkou chvíli."

"Ano," odvětila a mrkla na hodinky. "Opozdil se, ale určitě přijde. Vždycky - vždycky chodí pozdě."

"Čas a ženy by neměly na žádného chlapa čekat," prohlásil Seigel a usmál se ještě podmanivěji. "Nemůžu ho zastoupit?"

Předstírala, že váhá.

"Víte, já nevím. My se - přece se vůbec neznáme, vidíte?"

Vytáhl si židli a posadil se.

"Není problém. Já jsem Louis Seigel. Kdo jste vy?"

"Janey... Conradová," řekla Janey, jelikož si připomněla, jak do ní Paul vždycky hučí, že ji lidé stejně snadno poznají, a proto v poslední chvíli dívčí jméno zavrhl.

"A máme to," pravil Seigel. "Teď už se známe. Jednoduché, ne? Napijeme se něčeho?"

Pozorovala, jak luskl prsty na barmana, a viděla, jak barman bleskově vystartoval vposlechnout Seigelovu objednávku. Všimla si rovněž, že skleničky přistály se zázračnou rychlostí a martini, které před ní barman postavil, bylo nachlup stejné jako sklenička, kterou si objednala a musela na ni čekat věčnost.

"Škoda, že nejsem muž," nadhodila, když se barman vzdálil. "Vám by přinesli modré z nebe. Ta moje poslední sklenička nestála za nic."

"Já jsem rád, že nejste muž," odpověděl Seigel a poctil ji svým vyhlášeným drzým pohledem. Vždycky se podívoval, kde přišel Conrad k tak roztomilé manželce, a když ji teď měl před sebou, divil se ještě víc. "Neviděl jsem vás tu nedávno?"

Janey přikývla.

"Občas se zastavím, líbí se mi tu. Vy znáte zdejší podnik dobře?"

"Jak své boty," řekl Seigel a zasmál se. "Je to nejlepší noční podnik ve městě." Pozvedl skleničku s martini. "Na naše dlouhé a krásné přátelství." Vypil martini jedním douškem. "Šup tam s ním," dodal, "a dáme si další."

Janey byla připravená podřít se a barman jim bez ptaní přinesl dvě nové skleničky. Nebyla tak zabezděná, aby si nevšimla, jak ji Seigelovy oči s upřímným obdivem mapují. Měla dost velkou zkušenost, aby věděla, že Seigel je nebezpečný. Nebude mu stačit jen sedět a povídat si. Nepotrvá dlouho a vytasí se s návrhem, že by mohli jít někam, kde by byli sami, a když si Janey pokoušela představit, kolik mu dovolí, trochu se jí rozbušilo srdce. Nenapadlo ji, že až ten čas nastane, nebude mít na vybranou. Plně si věřila, že dokáže jakoukoli situaci zvládnout, jenomže nevěděla, že jakmile se Seigel rozjede, dá se zastavit asi stejně snadno jako tank.

Když si povídali a Janey pozorovala, jak se na ni Seigel dívá, do hlavy jí stoupalo martini a v uších jí zněla hudba taneční kapely, vrátila se Janey k těm vzrušujícím dnům, než se vdala. Tenkrát se opravdu dokázala odvázat, pomyslela si. Koneckonců to nebylo tak dávno - jen tři roky.

"Právě vám hlavou táhly nebezpečné myšlenky," prohodil Seigel. Ženy měl přečtené dokonale. Právě proto, že dokázal naprosto bezpečně odhadnout, kdy je vhodné zaútočit, staly se jeho úspěchy u žen mezi přáteli legendou. Janey se začervenala.

"Ani omylem!" Dopila martini, a když postavila na stůl skleničku, sklo zrádně cinklo. "Nevím, o čem mluvíte." Seigel se zaculil.

"Ale ano, víte. Přemýšlíte, co udělám dál, jestli vám nenavrhnou, abyste se vypravila ke mně domů, že vám ukážu sbírku známek, které jsem právě koupil."

Janey na něj vytřeštila oči, chvíli se nezmohla na slovo, pak se rozesmála.

"Nic takového mě nenapadlo!"

Naklonil se. Z jeho síly a celkového vzhledu vyzařovala živočišná přitažlivost a vyrážela Janey dech.

"Zajímáte se o známky?"

Zavrtěla hlavou.

"Ani trochu. Vy ano?"

"Ne, bez známek jsem se vždycky obešel." Úsměv se mu rozšířil. "Dobrá večere, malý taneček, tlumená světla a tichá hudba jsou daleko účinnější než známky." Odstrčil židli. "Dáme si něco na zub?"

Janey se na něj podívala a zaváhala. Zničehonic měla pocit, že tento vysoký hezoun si je příliš sebejistý a postupem večera bude daleko složitější porovnat se s ním, než si původně představovala. Věděla však, že když jeho pozvání odmítne, nechá ji tu na ocet a ona se bude muset vrátit do nudného, prázdného domu a k ještě nudnější televizi.

"Mluvíte v hádankách," pravila, "ale mám hlad, takže si něco dám."

"Prima, než si přepudrujete svůj roztomilý nosík," řekl Seigel, "musím si zatelefonovat. Za pět minut se tu sejdem."

"Přepudrování nosu mi zabere víc než pět minut," vzepřela se Janey velení.

"Za pět minut," opakoval Seigel s úsměvem a rychle přešel přes bar do haly, kde byly diskrétně ukryty telefonní automaty.

Vytočil číslo, a zatímco čekal na spojení, zapálil si cigaretu.

Janey ho mátl. Kdyby nevěděla, kdo je, a že má za manžela Conrada, vsadil by krk, že jí jde o postel. Hraje si s ním, uvažoval, anebo se opravdu třese na vyspání? Neobjeví se zničehonic Conrad, až bude Seigel připraven na nejlepší? O co jí jde? Pustil by sem Conrad vlastní manželku a nechal by ji, aby se chovala, tak jak se chová, jenom proto, aby Seigela nachytal? Seigel pochyboval, ale rozhodl se hrát opatrně.

Ve sluchátku cvaklo a chraplavý hlas Moea Gleba vyštěkl: "Co je?"

"Mám pro tebe fušku," sdělil mu Seigel krátce. "Vyřídíte ji s Petem - ve dvou, jasně? Pete patříčnou osobu sejme, ty se postaráš o volant. Sežeň Petea a sedíte u telefonu, dokud se vám neozvu. Jakmile dostanu adresu, řeknu vám ji."

"Hej! To si flek napřed neošmiruju?" trochu udiveně řekl Moe.

"Není čas. S fuškou musíte být hotovi půl hodiny po tom, co dostanete adresu; hned pak se tam vřítí poldové. Jde o vážnou věc, chybička se nesmí vloudit, Moe. Neseš plnou odpovědnost, jasně?"

"Samo," přitakal Moe.

"Ať je to špičková práce: bez rámusu a bleskem. Od nynějška ti můžu zavolat kdykoli, takže ani na krok," a Seigel zavěsil sluchátko na háček. Přerazoval chodbou do kanceláře a otevřel dveře.

Maurer a Gollowitz byli dosud v pokoji. A s nimi i Maurerova žena Dolores.

Seigel se na ni podíval a cítil, jak se mu zpěnila krev; stávalo se mu to vždycky, když ji uviděl.

Dolores pro něj byla ideálem ženy. Žádná jiná jej nikdy tak nevzrušovala jako ona. Věděl, že je mu stejně vzdálená jako zasněžený vrcholek Everestu, ale přesto se nepřinutil přestat na ni myslet, snít o ní a s otevřenýma očima po ní o nocích toužit.

Maurera si vzala pro peníze a moc. Seigel to věděl a věděl také, že za své postavení tvrdě platí.

Kolem Maurera se točily houfy žen. Stačilo, aby kývl prstem, a každá holka mu padla k nohám. Kontrola nad filmovými odbory, vláda nad nočními kluby na kalifornském pobřeží a velkými divadly mu poskytovaly moc nad věhlasnými filmovými hvězdami stejně jako nad bezvýznamnými hvězdičkami. Dokonce i June Arnotová s jejím

báchorečným bohatstvím mu podlehl. Dolores pro něj byla jen jedna z mnoha a právě tak s ní Maurer zacházel.

Seigel sledoval Dolores, jak se v třpytivé, smaragdově zelené večerní róbě pošíité blýskavými penízky usazuje u baru. Měla tu nejdokonalejší pleť, jakou kdy u ženy viděl: zašlá slonovina s nádechem smetany. Husté prameny mahagonově rudých vlasů dávaly vyniknout obrovským mandlovým zeleným očím a při pohledu na vysokou, vábnou a svůdnou postavu Seigelovi vysychalo v ústech.

Dolores se na vysoké stoličce pootočila a usmála se na něj. Byl to posměšný úsměv ženy, která ví, co se mu děje v hlavě, a kašle na to.

"Ahoj, Louisi," pravila. "Jak pokračují námluvy? Viděla jsem tě s tou blondýnou. Líbí se ti?"

Změnil barvu. Střelil pohledem na Maurera a na Gollowitze. Věděl, že Gollowitz je do Maurerovy ženy blázen, a věděl, že Gollowitz má šanci. Bylo jasné, že kdyby se s Maurerem cokoliv stalo, Gollowitz převezme nejen organizaci, ale i Dolores. Seigel věděl, že Dolores nenávidí Gollowitze stejně jako Maurera, ale dokud budou mít tlustí dědci peníze a moc, jakou mají Maurer a Gollowitz, vždycky si je vybere.

"Nemotej se do toho," zamračil se Maurer na Dolores. "Jestli nemůžeš držet zobák, radši vypadni."

"Ach, můžu být zticha, Jacku," odpověděla s úsměvem. "Ber mne jenom jako součást obrazu."

Maurer přejel pohledem k Seigelovi.

"Co tu dělá?"

Seigel pokrčil rameny.

"Nevím. Půjde se mnou na večeři. Vyslepičila mi, kdo je, a je už dost pod parou. Podle toho, jak se chová, chce se jen dostat někomu do postele, ale taky mě možná chce napálit."

"Tebe těžko, Louisi," prohodila posměšně Dolores. "Napálit lze každého, ale tebe ne. Jsem si jistá, že umírá touhou, kdy už ji sevrou tvoje svalnaté paže a tváře jí spálí tvůj vášnivý dech. Kdo by o to nestál?"

Seigel zrudl a v očích mu zajiskřil zběsilý vztek. Otevřel ústa, že něco odpoví, ale včas se zarazil.

"Vypadni, Dolly," řekl Maurer, aniž mu stála za pohled. "Pro dnešek večer tě mám dost. Běž domů!"

Dolores sklouzla ze stoličky, popadla hermelínovou šálu, která visela ledabyly pohozená přes opěradlo jedné židle, a vykročila ke dveřím. Šálu courala za sebou. Kráčela pomalu, na rudých rtech lehký úsměv, houpala se v bocích, aby přitáhla pozornost Gollowitze a Seigela, kteří ji s očima navrch hlavy sledovali. Když mījela Seigela, nakrčila na něj nos.

"Dobrou noc, Abe," pozdravila u dveří.

"Dobrou noc," odvětil Gollowitz a mírně se uklonil. Vystřihával se pohledu na ni a nepřipustil, aby si Maurer všiml, jak mu v očích plane hněv.

"Dobrou noc, Louisi," řekla.

"Prokrista padej!" zahulákal Maurer vztekle. "Máme napilno!"

"A dobrou noc, miláčku."

Odvznášela se a zavřela za sebou dveře.

Maurer podrážděně zamáchal rukama.

"Zatracené ženské. Jestli ta mrcha..."

"Neměli bychom nechat paní Conradovou čekat," přerušil jej ostře Gollowitz.

"Pravda," přikývl Maurer. Podíval se na Seigela. "Zkus se s ní skamarádit, Louisi, může nám být užitečná, ale dávej pozor na jazyk. Musíš si být jistý, že tu neslídí po informacích."

"Dám pozor," ujistil ho Seigel.

"Vrať se k ní. Nemusím ti vykládat, jak na ni, ale zahraj to správně."

Seigel přikývl, vyšel na chodbu a zavřel dveře.

Janey na něj čekala v koktejlovém baru a Seigela sadisticky uspokojilo, když viděl, jak vyděšeně sedí u stolečku. Bylo naprosto jasné, že ji podle jejího mínění nechal plavat a je zase sama.

"Propánaboha!" zvolala, když ho uviděla. "Říkal jste pět minut a už jste pryč čtvrt hodiny."

Usmál se.

"Číslo bylo obsazené." Přelétl ji pohledem. Vypadala pěkně, ale kam se hrabe na toho zrzavého d'ábla. Náhražka je však slušná. Zatáhne ji někam do tmy a bude si představovat, že má vedle sebe Dolores. Na dnešní noc s ním paní Conradová nikdy nezapomene. Zatne jí do mozku hlubokou jizvu - jizvu zvanou Dolores.

"Jdeme," pravil a vzal ji majetnický za ruku. "Něco smlsnem."

Kapitola čtvrtá

Moe Gleb si vyklopil smažená vajíčka na talíř, hodil na ně dva silné plátky šunky, pánev soupl do výlevky, až zasyčela, a talíř si odnesl ke stolu.

Byl to mladý, pomešší pořez se kšticí pískově světlých vlasů. Srdcovitý drobný obličej mu bíle svítil jako čerstvě nakrájené sádlo, hluboko posazená očka i tenká ústa měl nelitostná a zavilá. Pravý obraz člověka, jakým byl: mladý flákač a rváč, který se bez zábran žene za penězi, nebezpečný a nezkrotný jako divoká kočka na stromě.

Posadil se ke stolu, nalil si hrnek kávy a pustil se hltavě do jídla.

Pete Weiner jej od okna sledoval.

"Krindapána!" zvedl Moe prudce hlavu a zavrčel: "Na co čumíš, jaktěživo's neviděl nákýho chlapa dlabat?"

"Obdivuju tvůj apetýt," řekl Pete mírně. "Od včerejšího večera jsi snědl dvanáct vajec a kilo šunky."

"A co má bejt? Nák musím zabít čas, když tu tvrdneme, ne? Proč si sakra taky něčím nenacpeš bachor?"

Pete pokrčil rameny.

"Nejspíš nemám hlad. Jak dlouho myslíš, že tu ještě budeme čekat?"

Moe po něm střelil pohledem; obličejem mu přelétl zlověstný výraz.

Tenhle kluk je pěkný pavouk, pomyslel si. Ne že by mu něco vyčítal. Kdyby měl na ksichtě stejný tmavorudý flek

jako Pete, také by byl zapšklý.

"Dokud nám ten panák Louis neřekne, že máme vyrazit." Nacpal si do úst šunku, chvíli ji kousal, pak se natáhl pro hrnek s kávou a zhluboka se napil. "Vytáčí mě, proč máš ksakru tu buchtu klepnout zrovna ty. Proč si vybrali tebe? Copak já nejsem dost dobrej? Už jsem sejmul pěknou řádku chlapů, ty zatím ani jednoho, že jo?"

Pete zavrtěl hlavou.

"Jednou začít musím." Naklonil se, zvedl fotografii Frances Colemanové a zahleděl se na ni. "Škoda, že to musí být zrovna ona."

"Šmarjá!" ušklíbl se Moe. "Máš recht, dokázal bych s ní nadělat mraky věcí a ani ji nepraštit. Mraky!"

Pete se soustředil na obrázek. Dívčin obličej na něho podivně působil. Ne proto, že byla dívka tak hezká; byla roztomilá, ale o nic víc než děvčata, jakých v Pacific City potkáte tucty. Zalomcovalo s ním cosi, co měla v očích - dychtivý, radostný výraz člověka, který chápe život jako nekonečné dobrodružství.

Moe si Petea prohlížel. Pete měl na sobě slušivý šedý flanelový oblek, hnědé ocvočkované střevíce, bílou košili a dobře uvázanou kravatu s modročervenými proužky. Moea trochu závistivě napadlo, že tenhle kluk vypadá, jako kdyby právě vypadl z nějaké nóbl koleje. A stejně mluví.

Nemohl být o moc starší než Moe - možná dvacet dva, dvacet tři. Nebýt mateřského znamení, vypadal by tak dobře, že by klidně mohl jít k filmu, usoudil Moe, ale s takovým ohněm v obličejí by se neuplatnil ani ten nejkrásnější herec na světě - leda tak na nějaké zámecké strašidlo, napadlo Moea.

"Řekl ti Seigel, proč to máme udělat, Moe?" zeptal se Pete zničehonic.

"Neptal jsem se. Toho dacana se jednou zeptáš a hned si mažeš koupit nové zuby." Moe si dolil kávu do hrnku.

"Prostě makačka, jasný? Nač si zatěžovat mozek. Víš, jak na to, že jo?"

"Ano, vím," řekl Pete a do obličeje se mu vkradl nesmířitelně krutý výraz. Když ho Moe viděl stát před oknem s očima upřenými do ulice, až mu přeběhl mráz po zádech. Tenhle kluk dokáže být nelítostný, řekl si. Jako by mu harašilo v hlavě. Jakmile začne takhle vypadat, není radno trčet tu s ním takhle sám, ošil se Moe.

Právě v tu chvíli zadrmčel telefon.

"Vezmu to," oznámil Moe a vyrazil z místnosti k telefonu na chodbě.

Pete se znovu zadíval na fotografii. Představoval si, jak se dívka zachová, až ho uvidí. Ten živý pohled plný vzrušení a zájmu jí z očí vyprchá a vystřídá jej uhybavý, trochu zhnusený pohled, jakým se na něj dívají všechny dívky. Náhle jako by mu nitro studeně sevřel nápor chorobné zuřivosti, ve spáncích se mu rozbušila krev. Tentokrát se obrní, aby ten pohled neviděl; nebude se muset přemáhat a usmívat se a snažit se překonat první dojem, třebaže se mu první dojem tak jako tak nikdy nepodařilo přehlušit - žádná mu nedala příležitost.

Všechny vždy bleskově uhnuly pohledem, našly si výmluvu, jako by byl prašivý, zjev vzbuzující nevoli, pobuřující lítost - všechny pocity zabraňující, aby na něm spočinuly očima o chvíli déle - a přesně tak se zachová ona, ale v okamžiku, kdy odvrátí pohled, ji Pete zabije.

Moe se vrátil zpátky do pokoje.

"Honem! Padáme! Máme přesně půl hodiny, abysme tam dorazili, sejmuli ji a vypadli, a ten zatracenej kvartýr je odtud kus cesty."

Pete zvedl svazek časopisů, ověřil si, že pod sakem má v pochvě skoro deseticentimetrový, jako břitva ostrý sekáček na led, vyšel za Moem a seběhl po špinavých krkolomných schodech až na ulici, kde u chodníku parkoval staříčský packard.

Přestože packard vypadal jako dědeček automobil, motor v Moeově zručné péči pochodoval jak hodinky a vůz vyrazil od chodníku rychlostí, která Petea vždy překvapovala.

"Zmáknem to následovně," cedil Moe koutkem úst. "Já zůstanu sedět v pekáči a nechám běžet motor. Ty zmáčkneš zvonek. Když ti přijde votevřit, zahraj s ní komedii s časákama a donuť ji, aby tě pozvala dál. Kdyby přišel votevřit někdo jinej, ptej se po ní - po slečně Colemanové, jasný? Natlač ji někam, kde bude sama. Nák ji odlákej, jasný? A pak ji sejmí. Majzni pořádně a ani nekvikne. Pak vypadni, žádný strachy, zpátky do autáku. Vypaříme se na roh Wilcoxovy a Čtrnáctý a tam pekáč zapichneme. Dutch nás vyzvedne a odveze do klubu. Rychlejš čun nás dopraví na Reid Key a vodtamtud' zdrhneme eroplánem na Kubu."

"Jasně," řekl Pete podrážděně. "Znám všechno nazpaměť."

"Jo, já taky, ale nikdy není na škodu ještě jednou si to zopakovat. Největší průser bude dostat se do klubu. Jakmile tam budem, jsme v suchu. Kuba! Já! Byls někdy na Kubě? Viděl jsem fotky toho zapadákova. Úžas! A ty baby...!" Našpulil úzké rty a ostře hvízdal. "Brácho, jen počkej, až se mi ty přímoudlý křepelky dostanou pod ruku!"

Pete mlčel, téměř neposlouchal. Myslel na to, že konečně vystupuje na vrchol života. Celé měsíce o tomto okamžiku přemítal: o chvíli, kdy zmaří lidský život, kdy někomu ublíží víc, než kdy ublížili jemu. Cítil, jak mu nitro sevřel chlad.

"Jsme tady," sdělil mu Moe po pěti minutách jízdy. "Lennox Avenue. Bydlí s nákou buchtou, která se jmenuje Buntý Boydová. Nemám páru, jak s ní naložíme. Když budeš muset, oddělej ji taky." Zpomalil, až auto jelo krokem, a řídil kolem dlouhé řady třípatrových domů. "Tamhle je to, na druhý straně." Otočil vůz a zastavil. "Tamten barák; třetí vodsud'. Čekám tady. Až vypadneš, vyjedu ti naproti."

Pete zvedl svazek časopisů, otevřel dveře od auta a vystoupil. Žaludek se mu křečovitě stáhl a ruce měl jako led.

"Není ti soufl?" zeptal se Moe, když jej sledoval okénkem. "Jde vo moc, Pete."

"Nic mi není," řekl Pete. Podíval se na hodinky. Byly dvě minuty po půl jedenácté. Odvést práci a vypadnout musí za jedenadvacet minut.

Rychle zamířil k domu a všechny myšlenky zahnal. Všechno bude dobré, říkal si, jen co uvidí, jak se na něj dívá. Tísňivý pocit z něho spadne a dokonce s potěšením vykoná to, proč sem přišel.

Když přecházel po pěšině mezi dvěma úzkými pruhy trávníku, všiml si, že v přízemním okně se pohnula záclona.

Vyběhl po schodech ke vchodu. U dveří byly čtyři jmenovky a čtyři zvonky. Když si jmenovky přečetl a zjistil, že Bunty Boydová bydlí v prvním patře, měl pocit, že jej někdo pozoruje, a prudce se ohlédl právě včas, aby mu neuniklo, že záclona v přízemním okně rychle spadla a za ní se ztrácí matný stín.

Pete zazvonil na zvonek bytu v prvním patře, otevřel vchodové dveře, přešel malou halu a vystoupil po schodišti. Když se blížil do prvního patra, slyšel, jak rádio vyhrává džez. Když přecházel po odpočívadle, vstupní dveře bytu se otevřely.

Cítil, jak mu v ústech najednou vyschlo a srdce se mu rozbušilo jako zvon, a pak zjistil, že se dívá na blondýnku v plážových šatech, s mladou, živou tvářičkou čokoládové panenky. S úsměvem mu vyšla naproti, ale ve chvíli, kdy se mu podívala do obličeje, zůstala stát jako opařená, vytřeštila oči a úsměv byl pryč.

Do očí se jí vhrnul přesně ten výraz, jaký čekal, a věděl, že všechno půjde hladce. Cítil, jak ho zaplavuje příliv zuřivosti a málem jej připravuje o dech.

Přinutil se usmát a řekl tichým, uhlazeným hlasem: "Je prosím doma slečna Colemanová?"

"Vy jste - vy jste přišel za Frankie?" zeptala se dívka. "Ach, pak - pak musíte být Buřt Stevens. Bude tu hned, počkáte chvilíčku?" Otočila se jak na obrtlíku a vřítla se zpátky do bytu ještě dřív, než stačil promluvit.

Čekal, ruku v kapse saka, prsty otočené kolem plastového držátka ostrého nástroje. Zabije dívku hned, jak vyjde na podestu. Bude to snazší a bezpečnější, nežli se o něco pokoušet v bytě, kde by je druhá dívka nemusela nechat o samotě. Sevřel ho chladný hněv a všemocná touha způsobit bolest.

Pootevřenými dveřmi slyšel, jak Bunty vzrušeně šeptá: "Ale je strašný! Nemůžeš s ním jít, Frankie, prostě nemůžeš!"

Čekal, srdce mu tlouklo, ve spáncích mu bušila krev. Pak se dveře otevřely a ona vyšla na sluncem zalité odpočívadlo.

Jako by vystoupila přímo z obrázku, až na to, že byla menší, než si představoval. Měla rozkošnou postavičku, nedokázaly ji utajit ani přísné světle modré plátěné šaty. Na ramena jí spadaly tmavé, hedvábné vlasy. Upřímně a zářivě se usmívala a v očích měla právě ten pohled, který jej tolik vyvedl z míry, když jej poprvé spatřil na fotografii.

Dívčina svěží, mladá krása jej úplně rozložila a Pete jen čekal, kdy se úsměv vytratí, kdy se dívka v očích objeví hnus, a stiskl sekáček pevněji.

Úsměv však nemizel; radostně se rozzářila, jako kdyby ji opravdu potěšilo, že ho vidí. Stál, třeštil na ni oči, čekal, kdy nastane zvrat, a nevěřil, že k němu nedojde.

"Vy jste určitě Buřt," pravila, vykročila a podala mu ruku. "Terry říkal, že přijdete místo něho. Je báječné, že jste se na poslední chvíli objevil. Byla bych zůstala na ocet. Už kolik dní se těším."

Vytáhl ruku z kapsy, sekáček nechal v pochvě. Ucítil v ruce její chladné prsty a znovu se na dívku podíval, zpytoval ji, čekal na změnu, a náhle si nevěřícně uvědomil, že čeká marně.

II.

Na odpočívadlo vyšla Bunty a hned za ní vysoký, pevně stavěný mládenec s nakrátko ostříhanými vlasy a širokým, podmanivým úsměvem. Měl na sobě červenou vzorovanou košili vytaženou přes plandavé kalhoty a v ruce nesl veselý, červenobílý pruhovaný vak.

Frances ještě stále držela Petea za ruku. Otočila se a usmála se na Bunty.

"Konečně jsi tedy hotová?" zeptala se.

"Buster říká, že když sebou nehodíme, zmeškáme příliv."

"Buřte, tohle je Buster Walker," řekla Frances a znovu se podívala na Petea. "S Bunty se už znáš, vid'?"

Pete přešel očima na vysokého mládence, který mu s úsměvem podával ruku. V pohledu dlouhána ani stín nechuti, ani stín překvapení, jenom chuť skamarádit se.

"Rád tě poznávám," pravil Buster. "Škoda, že nemáme čas seznámit se víc. Nevím, co bych si počal, kdybys mi nepomohl o tyhle dvě se postarat. Budu mít co dělat, abych ohlídal Bunty."

Pete při stisku něco nesrozumitelně zamumlal.

"Nechceš si ty časopisy nechat u nás a vzít si je, až se vrátíme?" navrhla Frances a natáhla po nich ruku.

Pete dovolil, aby si časopisy vzala. Sledoval, jak se vrací do bytu, pokládá časopisy na stůl v hale, vrací se a zabouchává dveře.

"A jdeme," řekla a zavěsila se do něho.

Nechal ji, aby ho po schodech vedla. Nevěděl, co si počít. Byl zmatený. Uvědomoval si, že teď ji nemůže vyřidit, nemůže chladnokrevně vyřidit dívku, která se od něho neodvrátila a vlastně ho drží za ruku. Kdyby to jenom bylo to druhé děvče, měl by teď všechno za sebou.

Když sešli po schodech do haly, prohodil Buster: "Předpokládám, že Terry ti řekl, kam máme namířeno, Buřte?"

"Ne... neřikal..."

"Celý Terry!" zvedl hlas Buster. "Trouba! Hodláme strávit den na pláži a trochu se povyrazit v parku."

"Buster si myslí, že mě dostane na velké kolo," ozvala se Bunty, "ale strašně, strašně se plete. Na ten krám by mě nedostal ani Gregory Peck, natož Buster Walker!"

Buster se uchechtl.

"Dostanu, i kdybych tě tam měl odnést." Otevřel vstupní dveře a ustoupil, aby dal přednost dívkám. "Na rohu mám aut'ák," pokračoval a srovnal s Petem krok.

Pete koutkem oka zahlédl, jak se v přízemním okně opět pohnula záclona, a znovu zachytil matný obrys muže, který kvapně couvl.

"Náš čmúhálek zase slídí," prohodila Bunty jedovatě. "Na nic jiného než čučet přes záclony se nezmůže."

"Třeba je opuštěný," poznamenala Frances. "Zřejmě vůbec nevychází, vid'?"

"Páni, ty jsi nemožná, Frankie," odsekla netrpělivě Bunty. "Tebe dojde každý chromý pes. Pravda je, že je to sprostý

starý ožrala, který od rána do večera jenom špehuje lidi a nic jiného ho nezajímá."

Pete cítil, jak se mu do tváře hrne krev. Tak je to tedy, pomyslel si. Lítost. To děvče patří k lidem, kteří se vyžívají v litování druhých. Proto se neodvrátila, když ho uviděla. V duchu možná ano, ale než-li by jej zranila, navenek se ovládla. Chladná křeč se mu znovu zakousla do nitra a ruka mu vjela do kapsy a dotkla se rukojeti sekáčku.

Packard stál slabých dvacet metrů od nich. Kdyby jí zasadil ránu teď, doběhl by k autu dřív, než by se ti dva stačili vzpamatovat.

Znovu si uvědomil, že se obelhává, protože Frances a Bunty už byly několik metrů před ním a vedle něho krácel Buster. Pete viděl, jak se packard rozjel a pak zastavil, a v duchu hádal, co si asi Moe myslí. Cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Třeba se rozhodne zasáhnout Moe. Že by ji zastřelil z auta? V okamžiku, kdy mu nápad bleskl hlavou, přidal Pete do kroku, aby mezeru mezi sebou a Frances zkrátil, a šlapal těsně za ní a kryl ji před Moem vlastním tělem.

Buster se rozhodl zapříst rozhovor, rozpovídal se o statečnosti Brooklynských lišáků a pěl na ně ódy až do chvíle, kdy došli ke garáži, kde na ně čekal malý otlučený sportáček se dvěma sedadly vepředu a s průřezným sedátkem v zadní části.

"Moc místa tu není," řekl Buster, "ale vejdemo se. Bunty, ty si sedneš dozadu. Ty vedle mne, Buře, a Frankie si vezmeš na klín. Vyhovuje?"

"Pokud se Buřt nebojí, že ho rozmáčknu," zasmála se Frances.

Pete uhnul pohledem.

"Ne, nemám strach," pravil a usadil se na předním sedadle.

Frances se mu uvelebila na klíně a vzala jej kolem ramen. Dotyk hebkého mladého těla a vůně lehkého parfému mu zrychlily tep. Seděl bez hnutí, ostýchavě k sobě Frances tiskl a propadal se do snu. Něco podobného jaktěživo nezažil. Něco podobného se mu zatím jen zdálo.

Buster nastartoval a motor burácivě chytil. Když se Buster ujistil, že Bunty je vzadu dobře usazená, vyjel ven z garáže a zamířil k moři.

Motor řval tak, že nebylo slyšet slova, a Pete děkoval osudu za příležitost vychutnat si výjimečný zážitek, kdy se k němu tulí dívka, zcela nerušeně. Jak autíčko kodrcalo a házelo sebou rychlostí přes sedmdesát kilometrů v hodině, nezbývalo Frances, než se k němu pevně přitisknout, a on ji musel držet, aby nevypadla. Frances se smála a jednou začala ječet na Bustera, aby zpomalil, ale ten ji zřejmě neslyšel.

Pete si náhle uvědomil, že podivný pocit, který ho zaplavuje, je obrovské štěstí, štěstí, jaké dosud nepoznal, a přistihl se, jak se na Frances, která se k němu tiskne, usmívá, a když mu úsměv vrátila, projelo mu po páteři slastné mravenčení.

Jedno kolo zničehonic vymetlo vymletou díru a všichni na sebe bláznivě padli. Frances se vykasala sukně až nad okraj punčoch a zaskvítily jí bílé svaly na stehnech. Pete jí sukni bleskově stáhl, aby se ho nemusela pustit.

"Ach, děkuju," lapla po dechu, ústa téměř u jeho ucha. "Tohle je vážně běs, musíme ho zastavit."

Buster však už zpomalil, křenil se na Petea a mrkal na něj.

"Věděl jsem, že se to dřív či později stane," hulákal. "Tahle rachotina nikdy nezradí. Kamarádům vždycky zařídím zvláštní představení."

"Bustere! Chovej se slušně, nebo jedeme domů!" ječela Bunty.

Frances si uvolnila jednu ruku, kterou držela Petea kolem krku, a přidržovala si sukni. Ještě dlouho předtím, než vůbec zahlédli moře, uslyšeli bláznivý randál, který se linul ze zábavního parku, spolu s hulákáním, vriskotem a chechtáním lidí, kteří se rozhodli ukrást jeden den na pláži.

"Jaktěživo nechápu, kde se všichni ti lidé berou," snažila se Frances překřičet rachotu motoru. "Ať přijdete, kdy přijdete, vždycky je tu narváno."

Pete už měl něco na jazyku, ale náhodou se podíval do kulatého zpětného zrcátka. V odrazu spatřil omlácené obrysy packardu a za volantem zachytil záblesk Moeovy světlé kšice.

Petea polilo horko a vzápětí jej roztrásla zima. Napůl s úžasem a napůl se strachem si uvědomil, že posledních deset minut dočista zapomněl na Moea a Seigelovy rozkazy.

Buster zajel na parkoviště, nacpal se mezi dva jiné vozy a vypnul motor. Každou minutu přijížděla desítka dalších, a sotva Busterův čtyřlístek zamířil od vozu na pláž, hlučící, strkající se, upocený dav je pohltil.

Frances se držela Petea za paži. Postupoval o krok před ní a proudu lidí, který se proti nim hrnul, nastavoval rameno jako štít. Buster šel v čele a širokými ramenyrazil cestu Bunty, která mu šla těsně v patách a držela se ho za cíp košile.

Protáhli se kolem nízkých dřevěných stánků, poskytujících útulek věštčům, předpovídajícím štěstí, fotografům s veselými zvířátky a ještě legračnějším pozadím, míjeli klauny a pultíky s hamburgery, nechali do sebe strkat, chvílemi se museli zastavit, a teprve pak zas vyrazili dál.

Pete se čas od času ohlédl, avšak Moea nikde nezahlédl a v duchu se modlil, úpěnlivě doufal, že se mu v davu ztratili.

Konečně se dostali k plotu ohrazujícímu pláž u moře. Blízko odsud byla horská dráha, jejíž vozíky divoce hrkaly a kodrcaly na prudkých vlnách nahoru a dolů a vezly pištící, hulákající náklad lidí rozhodnutých jaksepatří si užít a vriskat či ječet hlasitěji než jejich soused.

Proti obloze se zvedal obrys velkého kola, kolo se pomalu otáčelo a vynášelo vozíčky až k nebesům; vozíky se strašidelně houpaly na kotvách zdánlivě tenkých jako háček na ryby.

Všichni čtyři se zadívali na pláž a přejeli očima pět kilometrů dlouhý písečný pás, kde byla hlava na hlavě, lidé leželi v písku, házeli si míčem, pinkali tenisákem, skákali na nafukovacích balonech nebo se jak splašení vrhali do vln a povykovali, až ucho zaléhalo.

"Jú! Tady je určitě polovina města," prohlásil Buster, když poctil scénu svým širokým, podmanivým úsměvem.

"Jdem na to. Napřed si zaplaveme, pak něco sníme a potom se vydáme do lunaparku. Co vy na to?"

"Vzal sis plavky?" zeptala se Frances Petea.

Zavrtěl hlavou.

"Bohužel neumím plavat."

Všiml si, že Bunty se trochu ušklíbla a hodily rameny, jako by chtěla říci proč-sem-tedy-lezeš? Cítil, jak se mu do tváře hrne krev, a to jej rozčílilo, protože věděl, že jakmile se červená, oheň v obličejí mu ztmavne a vypadá ještě odporněji. Viděl, jak se Bunty odvrátila, aby se na něj nemusela dívat.

Frances se však na něho dívala pořád stejně.

"To nevadí," pospíšila si s odpovědí. "Sedneme si na pláž a budeme se dívat, jak se koupou oni dva. Mně se taky do vody dvakrát nechce."

"Ne! Prosím, chci, aby sis zaplavala," pokoušel se potlačit rozpaky.

"Buď nám ohlídká šaty," rozhodl Buster. "Nebudeme tam dlouho, honem, děvčata, jdeme na věc."

Začali se opatrně prodírat lidským mraveništěm, až nakonec objevili v písku volný plácek a rychle si vytýčili svůj díl země.

Buster měl již plavky na sobě a kalhoty z něho sjely bleskově. Pete si závistivě prohlížel jeho svaly a opálenou figuru.

Obě dívky shodily střevíce a punčochy a stáhly si šaty. Obě měly už pod oblečením jednodílné plavky, a když se Pete podíval na Frances, sevřela ho mučivá bolest. Narůžovělé plavky jí seděly na těle jako druhá kůže. Pomyslel si, že krásnější postavu jaktěživo neviděl.

Když si nasadila koupací čepici, přistoupila k němu.

"Určitě ti nevadí, že tě tu necháme? Můžu taky zůstat."

"Ne, nic se neděje. Počkám na vás."

"Dělej, Frankie!" volala Bunty netrpělivě, popadla Bustera za ruku, rozběhla se s ním k vodě a vrhla se do vln.

Frances se na Petea usmála. K nevíře, pomyslel si a v hrdle jako by jej dusil chuchvalec, že tak nádherné děvče, jako je Frances, se na něj právě takhle dívá a usmívá se - jako by byl úplně normální kluk jako Buster.

"Hned jsem zpátky," řekla a rozběhla se za první dvojicí.

Pete seděl s přitáženými koleny, ramena trochu shrbená, a pozoroval Francesiny dlouhé, štíhlé nohy a rovná chlapecká záda a maličko směšný způsob, jakým je zvyklá utíkat většina mladých dívek.

Sledoval, jak se ponořila do vody a silnými tempy se snaží ty dva dohnat.

"Na co si tu sakra hraješ?" vyštěkl vedle něho hlas.

Pete ztuhl a srdce mu vynechalo. Bleskově se ohlédl.

Moe seděl na bobku a upíral zrak tam, kde v moři poskakovala Francesina hlava. V černém obleku s ručně malovanou kravatou a špičatými bílými botami s černým jazykem vypadal mezi opalujícími se polonaháči jako bílá vrána.

"Přišel mi otevřít ten chlap," vyhrkl Pete a snažil se dál mluvit s ledovým klidem. "Pak vyšly obě ty holky. S někým si mne spletli. Neměl jsem šanci zasáhnout, a proto jsem vyrazil s nimi a teď čekám, až ji budu moct někam zatáhnout."

"Todle se dycky stane, když si nemůžeš bejvák vomrknout," prohlásil Moe a podezřívavě zasmákl očima. "Tomu dacanovi Louisovi sem to povídal." Podíval se na hodinky. "Teď už tam budou chlupatý. Musíš ji majznout rychle, Pete."

"V tomhle návalu?" prohodil Pete sarkasticky.

Moe otočil hlavu a zadíval se na velké kolo, které unášelo vozíky vysoko k obloze.

"Dokopej ji na velké kolo," řekl. "V tom vozejků budete krásně sami a v úplném soukromí. Nahoře ji majzni a šoupni pod sedadlo. Přijdou na ni, až budeš v trapu."

Peteovi se náhle stáhl žaludek.

"Jasně," pronesl.

"A nezvorej to," dodal Moe drsně. "V tyhle organizaci šlápeš vedle jen jednou. Nic jí nepomůže. Takový jsou rozkazy, a jestli na to nestačíš, já jo."

"Řekl jsem, že jasně," odsekl Pete.

"Koukej se snažit." Moe se zvedl. "Máš mě za zadkem, Pete. Moc času ti nezbejvá. Koukej něco dělat, nebo to udělám já."

Pete se ohlédl a sledoval, jak se ramenatá, zavalitá postava boří do písku, hledá cestu mezi ležícími těly, vyhýbá se dětem, které si staví hrady z písku, jak překračuje tlusté matrony v jednodílných plavkách a jejich ještě tlustší manžely, klimbající v lehátkách.

Pete Moea sledoval, dokud se mu Moe nerozplynul a neztratil v davu. Věděl však, že nebude nikde daleko a že on sám musí od nynějška hlídat každý jeho krok.

Pražilo do něho slunce, po obličejí mu stékal pot a srdce mu svíral strach. Musel si konečně přiznat, že nehodlá Frances zabít. Uvědomil si, že se tak rozhodl už ve chvíli, kdy ji poprvé uviděl. Věděl, že Moe by ji byl bodl hned v okamžiku, kdy vyšla na odpočívadlo, a pak by zmizel. On mohl jednat stejně, avšak přátelský, usměvavý pohled v očích ji zachránil. Nyní mu nezbývalo, nežli tuto skutečnost přijmout, a věděl, co to bude znamenat. Dává dobrovolně na špalek vlastní krk. V organizaci jaktěživo nepřežil nikdo, kdo se vzepřel rozkazu. Stalo se, že někdo porušil kázeň; třem mužům se dokonce podařilo vypadnout z města, dřív než organizace zjistila, že zdrhli. Než stačila prodloužená ruka organizace udeřit, dostal se jeden do New Yorku, druhý do Miami a třetí dokonce až do Milána v Itálii. Pete však na sebe nemyslel. Ta dívka je příliš mladá, příliš roztomilá a moc hodná, aby zemřela, táhlo mu hlavou a snažil se tak usilovně vymyslet, jak ji zachránit, až zatínal prsty do písku. Bude-li všechno dál protahovat, zasáhne Moe. Klidně se přihrne k Frances, zabije ji tady na předlidské pláži a cestu ven si prostřelí. Jakmile se mu uzdá, že Pete se k činu moc nemá, klidně to Moe provede.

Jediný bezpečný způsob je varovat Frances a potom odrovnat Moea. Kdyby Pete Moea zabil, získala by Frances přinejmenším hodinu, aby mohla zmizet a ukrýt se dřív, než organizace zjistí, že jim proklouzla mezi prsty.

Pete si však bude muset dát na Moea velký pozor. Už teď s ním cloumají pochybnosti. A s pistolí si poradí jako blesk - daleko svižněji než Pete. Nezbude než ukolébát Moeovo podezření a ve správné chvíli udeřit.

Nejdříve však musí varovat Frances, ale to může, jediné když budou sami. Kdyby jí cokoliv řekl před těmi dvěma, zavolá Buster nejspíš nějakého poldu a Pete nestihne Moea odrovnat.

Všechno se podaří, jen když odstraníš Moea, řekl si Pete. Zadíval se na třípytivé moře. Modrá koupací čepice hopsala k němu: Frances se vrací. Přinutil se uklidnit nervy a čekal.

III.

Do Lennox Avenue zabočil policejní vůz s černobilou šachovnicí, zpomalil, a když se Conrad vyklonil z okénka, aby si mohl přečíst čísla na domech, jelo auto krokem.

"Na druhé straně, necelých deset metrů," určil Bardinovi, který seděl za volantem.

Bardin otočil vůz a zastavil před třípatrovým domem. Oba muži vystoupili a chvíli dům obhlíželi.

Conradovi nepravidelně tlouklo srdce. Byl rozčilený. Když mu McCann telefonoval do kanceláře a sdělil mu, že Frances Colemanová se podle nich nyní zdržuje v Lennox Avenue číslo 35, nemohl se dočkat, kdy si jej Bardin s policejním vozem vyzvedne.

"Za chvíli už se přestaneš smažit," uchechtl se Bardin. "O co se vsadíš, že nikoho neviděla?"

"Pojď, zeptáme se," odušil Conrad a strčil do vrátek u zahrádky. Když přecházel po cestičce ke vchodu, všiml si, že v přízemním okně se něco pohnulo, a zachytil stín muže ukrytého za záclonou. Jakmile se Conrad otočil a podíval na okno, stín se kvapem z dohledu stáhl.

Conrad se zastavil, aby si přečetl jmenovky u dveří, potom zmáčkl prstem druhý zvonek, otevřel vstupní dveře a s Bardinem v patách svižně přešel halu a po schodech nahoru. Zastavili se na odpočívadle v prvním patře a Conrad zaklepal. Chvíli vyčkávali, a když nikdo neotevřel, zaklepal Conrad znovu.

"Zdá se, že nikdo není doma," zamračil se po chvíli dalšího čekání. "Krucinál! Co teď?"

"Vrátíme se později," prohodil Bardin filozoficky. "Moc bych se divil, kdyby takové dopoledne, jako je dneska, trčel někdo doma."

Sešli spolu po schodech.

"Možná by ten chlápek za oknem věděl, kam šla," podotkl Conrad už v hale. "Podle toho, jak nás šmíroval, mu moc věcí neujde."

"Nač takový rozruch?" namítl Bardin. "Vrátíme se odpoledne."

Jenomže Conrad už ťukal na dveře po pravé straně hlavního vchodu. Dost dlouho nic, pak se dveře otevřely a zdavil je vysoký, nahrbený staroch s velkýma, vodově modrýma očima, nadtý do černého obleku.

"Dobrý den, pánové," řekl. "Co si přejete?"

"Já jsem Paul Conrad z úřadu státního návladního a tohle je poručík Bardin, městská policie," sdělil mu Conrad. "Potřebujeme mluvit s lidmi z bytu v prvním patře. Zřejmě šli pryč. Nemáte tušení, kdy by se mohli vrátit?"

Staroch vytáhl obrovský, hedvábný červený kapesník a vyčistil si nos. Vodově modré oči mu vzrušeně zajiskřily.

"Bude lepší, když půjdete dál, pánové," pravil, ustoupil a otevřel dveře dokořán. "Bohužel, nemám zrovna uklizeno, žiju sám."

"Děkujeme," řekl Conrad, a když nahrbeného starocha následovali do předního pokoje, vyměnili si s Bardinem odevzdaný pohled.

Pokoj vypadal, jako by v něm už měsíce nikdo neutřel prach, neumyl podlahu. Na staré nalakované kredenci stál šik lahvi od whisky a nejméně dva tucty špinavých skleniček. Většina lahvi byla prázdná, avšak staroch našel jednu neotevřenou a roztřesenými prsty začal sundávat uzávěr.

"Posaďte se, pánové," vyzval je. "Nesmíte si myslet, že jsem takhle žil vždycky, ale před několika lety mi zemřela žena a já ji s těžkým srdcem oplakávám." Konečně se mu podařilo láhev otevřít a bezradným pohledem spočinul na špinavých sklenicích. "Měl bych se představit, jsem plukovník Neumann. Doufám, pánové, že se napijete se mnou."

"Ne, díky, plukovníku," odmítl Conrad rázně. "Máme naspěch. Nevšiml jste si náhodou, jestli slečna Colemanová dnes ráno odcházela?"

"Jestli vážně nechcete, já si dám," prohlásil plukovník a nalil si do jedné skleničky dávku na tři prsty. "Jsem už starý člověk a trocha whisky mi prospěje. Vždycky jen kapku, pane Conrade, pak neuškodí."

Conrad poněkud hlasitěji zopakoval otázku.

"Ano, ano. Odešli všichni," řekl plukovník a obezřetně si odnesl skleničku ke křeslu a posadil se. "Nesmíte si myslet, že lidi špehují, ale všiml jsem si jich. Do něčeho spadli?" Nápor škodolibé zvědavosti v jeho očích Conrada popudil.

"Ne, ale potřebuji mluvit se slečnou Colemanovou. Znáte ji?"

"Tu tmavovlásku?" Plukovník se usmál. "Viděl jsem ji - roztomilá osůbka. Co jí policie chce, pane Conrade?"

"Nevíte náhodou, kam šli?"

"Povídali něco o lunaparku," odpověděl plukovník a stáhl obočí. "Určitě jsem slyšel, jak někdo z nich povídá cosi o tom, že si půjdou zaplavat."

Conrad se ušklíbl. Věděl, že jestli šla Frances Colemanová do zábavního parku, bude jakýkoli pokus najít ji úplně beznadějný. Vždycky je tam nával. Odevzdaně pokrčil rameny.

"Díky, plukovníku, počítám, že se tu stavím odpoledne."

"Opravdu se nic neděje?" zeptal se plukovník se zpytavým pohledem. "Ten chlápek, co jel za nimi, se mi vůbec"

nelíbil. Vypadal neotesaně."

Conrad zbystřil.

"Jaký chlap, plukovníku?"

Plukovník si přihnul, postavil sklenici a otřel si ústa hedvábným kapesníkem.

"Nesmíte mít dojem, že u okna vysedávám věčně, pane Conrade. Ale náhodou jsem se podíval, zrovna když vyšli na ulici, a viděl jsem toho chlapa v autě. Krokem se táhl za nimi - blondák, hodně mladý, ale vůbec se mi nelíbilo, jak vypadá."

"S kým šla slečna Colemanová?" zeptal se ostře Conrad.

"S přáteli." Plukovník dal najevo svůj nesouhlas tím, že si lehce odfrkl. "Kluk, co nosí košili vykasanou z kalhot. Toho bych tak měl mít v pluku. Já bych ho naučil, jak se má správný muž oblékat! A pak ta holka Boydová. Taky nestyda k pohledání. Člověk by se potřhal smíchy, jak některým děvčatům vůbec nezáleží na tom, jak jejich amant vypadá. Za mých časů to bylo jiné, věřte mi. A kde by mne napadlo, že se slečna Colemanová zahodí s takovým klukem, jako je ten s mateřským znamením. Jenomže ona je takový milý drobeček - asi jí ho bylo líto."

Conrad si vyměnil pohled s Bardinem. Oba věděli, jak Pete Weiner vypadá, třebaže s ním osobně neměli nic do činění, ale věděli, že tu a tam plní úkoly, které mu zadává Maurer.

"Jaký kluk s mateřským znamením?" vybafl Bardin.

Plukovník na něj mrkl.

"Nevím, kdo je, nikdy předtím jsem ho tu neviděl. Na celé pravé lici má oheň - říká se tomu tak, ne?"

"Má tmavé vlasy, je stíhlý a vypadá jako student?" chtěl vědět Bardin.

"Ano. Řekl bych, že by mohl být student."

"A ten druhý, ten v autě, jel v packardu? Pomešší, ramenatý chlap se světlými vlasy a obličejem jako tvaroh?"

"Popsal jste jej skoro přesně: typ násilníka. S autem nemohu sloužit, nevšiml jsem si. Takže vy ho znáte?"

"Říkáte, že ten chlapík s mateřským znamením trojici doprovázel?" záměrně Bardin přeslechl plukovníkovu otázku.

"Ano. Pozoroval jsem je, jak jdou po ulici. Z garáže, na kterou je odtud vidět, vyjeli s vozem. A blondák v tom druhém voze jejich autáček sledoval."

Do Conrada jako když píchne. Plukovníkův popis dvou mužů jej ani na chvíli nenechal na pochybách, že jde o Petea Weinera a Moea Gleba.

"Děkujeme," řekl a vykročil ke dveřím. "Odpusťte, že jsme vás zdrželi."

"Ale přece tak brzy neodejdete," namítl plukovník. Vstal, vychrupl zbytek whisky a snažil se Conrada zadržet.

"Musíte mi přece vysvětlit..."

Jenomže tou dobou už byl Conrad na cestičce a Bardin za ním. Nastoupili do policejního auta.

"Co tomu říkáš?" zeptal se Conrad zachmuřeně. "Musíme sebou hodit, Same. Nejdřív do garáže. Snad nám dají popis vozu. Já vyrazím do lunaparku a ty zorganizuješ nějakou pomoc. Budeme bleskově potřebovat čtyřicet nebo padesát chlapů."

"Kristapána!" zvolal nechápavě Bardin. "Na co čtyřicet nebo padesát chlapů? Tohle zvládneme sami dva."

"Myslíš?" Conrad byl bledý a oči mu hněvivě blýskaly. "To děvče je v davu asi padesáti tisíc lidí. V patách má dva Maurerovy pacholky. Proč myslíš, že tam jsou? Máš pocit, že je nechám, aby ji uklidili, stejně jako Paretti odstranil všechny ostatní svědky? Budeme potřebovat každou pomocnou ruku, kterou seženeme. To děvče zachráním, kdyby to byla poslední věc, kterou svedu!"

IV.

"Hej! Počkejte minutku," ozval se Buster a zastavil se. Náruč měl plnou nejrůznějších panenek, barevných váziček, kokosových ořechů a navíc dvě krabice s cukrovím. "Musím tyhle krámy někam uklidit, už mi jde na nervy pořád se s nimi tahat."

"Nemusel jsi je vyhrávat," zasmála se Bunty. "Kam je chceš uklidit?"

"Pojďte se vrátit k autě; pak se všichni vypravíme na velké kolo."

"Nemusíme chodit všichni," podotkla Bunty. "Půjdu s tebou já. Vy jděte dál, Frankie, a setkáme se u kola. Pořád si nejsem jistá, že na ně vylezu, ale aspoň se na vás tří kouknu."

Peteovi se zastavilo srdce. Poslední hodinu se marně snažil mít Frances pro sebe, a najednou mu příležitost spadne z nebe. Ohlédl se. Nedaleko, u stánku s bingem, stál Moe, tvarohovitý obličej přísně stažený.

"Fajn," pravila Frances, "počkáme na vás u vstupu na kolo." Pete si byl jistý, že Moe už nebude dlouho čekat. Musí vytáhnout Frances z davu a uklidit ji před Moem. Podíval se doprava, doleva a do očí mu zasvítíl velký neonový nápis:

SKVĚLÉ ZRCADLOVÉ BLUDIŠTĚ

Chcete být sami? Přijďte a zkuste se ztratit v nejnevědanějším labyrintu na světě!

"K autu a zpátky vám to bude trvat nejméně dvacet minut," řekl Busterovi. "Podíváme se zatím do bludiště. Myslíte, že na nás můžete počkat u východu?" Otočil se k Frances. "Půjdeš se mnou? Vždycky jsem si chtěl tuhle věc vyzkoušet. Může to být psina."

"Propánaboha!" vyjekla Bunty. "Jenom se ztratíte a ztvdnete tam celé hodiny."

"Ale ne," uklidňoval ji horlivě Pete. "Je to úplně jednoduché, musíte se jenom držet pořád vlevo a jste za deset minut venku. Půjdeš?"

Frances přikývla: "Dobrá."

Nebyla zvlášť nadšená, ale Pete jí vždy tak ochotně vyhověl, že jí připadalo spravedlivé oplatit mu stejnou mincí.

"Jak myslíte. Jestli nebudete za půl hodiny zpátky, nečekáme na vás," varovala Bunty. "Pojď, Bustere, jdeme."

Když si dvojice pomalu razila cestu nekonečným proudem lidí, Pete se znovu podíval k místu, kde stál Moe. Když si Moe všiml, jak Bunty a Buster mizí v davu, objevil se mu ve tváři napjatý výraz. Pete se rychle obrátil k Frances.

"Jdeme?" řekl. "Bude to legrace a dlouho se nezdržíme."

Ruku v ruce s ním vykročila ke vchodu do bludiště.

"Ty toho muže znáš?" zeptala se zničehonic.

Pete zkoprněl a střelil po ní pohledem.

"Jakého muže?"

"Toho, co se na něj pořád díváš. Toho v černých šatech. Celé dopoledne nás sleduje."

"Vážně?" Pete se snažil mluvit klidně. "Já - myslím, že už jsem ho někde viděl."

V tu chvíli došli k pokladně před bludištěm a Pete postoupil, aby koupil vstupenky. Zdálo se, že je to jediná atrakce, na kterou nestojí fronta, a světlavá žena ve středních letech se zřejmě zaradovala, že jim může lístky prodat.

"Jakmile vejdete, držte se pořád doleva," radila, když mu vracela drobné. "Kdybyste se ztratili, zazvoňte na zvonek. Po celém bludišti je jich habaděj. Někdo přijde a vyvede vás."

Pete poděkoval a připojil se k Frances, která čekala u vchodu. Dlouhou chodbou šel těsně za ní a v poslední chvíli se naposledy s obavami ohlédl. Po Moeovi nikde ani stopy.

"Co teď?" zeptala se Frances, kráčející těsně před ním. "Skoro se tu nedá dýchat, vid'?"

"Jakmile budeme v bludišti, bude to lepší," ujistil ji Pete. "Nahore je širé nebe."

Ještě pár metrů popošli a najednou byli v bludišti.

Labyrint byl postaven z čtyři a půl metru vysokých stěn osazených po obou stranách zrcadly. Průchod mezi stěnami byl téměř dva metry široký, takže v něm bylo dost místa, aby jim mohly vedle sebe kráčet dvě osoby. Zrcadla byla nastavena tak, že obraz v jednom zrcadle se odrážel do druhého, a když Frances s Petem vkročili do první dlouhé uličky, okamžitě je obklopily a třicetkrát nebo čtyřicetkrát obklíčily jejich vlastní obrazy.

Efekt Frances natolik vyděsil a zaskočil, že se prudce zastavila.

"Nejspíš se mi to nebude líbit," obrátila se k Peteovi. "Myslíš, že se odsud vůbec někdy vymotáme?"

"Neboj se," řekl a vzal ji za ruku. "Půjdeme prostě pořád dopředu, a jakmile narazíme na nějakou křižovatku, zahneme doleva. Když se budeme pořád držet vlevo, přibližně za deset minut jsme venku."

"No dobře," pronesla Frances pochybovačně. "Ale vážně se mi to nelíbí."

Vedl ji za ruku dál. Pro případ, že je Moe viděl a drží se za nimi, měl v úmyslu odvést Frances až doprostřed bludiště. Několik minut bloudili uličkami plnými zrcadel, a kdykoli se dostali na nějakou křižovatku, odbočili doleva. Nad hlavou se jim klenula modrá obloha a do uší se jim vlezávala vřava lunaparku. Každá ulička, na kterou narazili, byla opakováním té, z níž vyšli. Všude kolem jejich vlastní odraz. Na první pohled nekonečná ulička najednou slepě končila, takže nezbylo, nežli se vrátit a najít odbočku, které si předtím nevšimli.

Když už tak chodili dvě nebo tři minuty, nadhodila Frances zničehonic: "Myslíš, že už bychom se měli zkusit vymotat. Trochu nuda, nemyslíš?"

Pete se zastavil. Ohlédl se do uličky, kterou právě přišli. Dívalo se na něj dvacet pokřivených obličejů s mateřským znamením. Udělalo se mu špatně.

Když teď nastala chvíle, kdy musí s pravdou ven, uvědomil si, jak těžký úkol jej čeká. Má tak málo času. Na konci některé z těchto uliček se může objevit Moe.

"Přivedl jsem tě sem, abych ti něco řekl," začal. "Bojím se, že to jen tak neunesíš."

Vrhl na něj pohled a Pete viděl, jak se napjala.

"Jak to myslíš?"

"Nejsem Buť Stevens. Jmenuju se Pete Weiner. Nemáme moc času, prosím tě, vyslechni mě, a prosím tě, neměj strach."

Viděl, jak se jí do očí vkradlo zděšení, a bylo mu jí zoufale líto. Pokoušel se ji úsměvem uklidnit, ale hlavou mu blesklo, jaká je to asi hrůza, když zjistí, že je v tomhle složitém bludišti s někým, z koho se vyklube naprosto neznámý člověk.

"Nechápu," řekla odhodlaně. "To je vtip?"

"To bych si moc přál," odvětil upřímně. "Než ti řeknu víc, chci, abys věděla, že ti za nic na světě neublížím. Se mnou jsi v bezpečí. Prosím tě tedy, neboj se."

O krok couvla.

"Jak to myslíš?"

"Máme tak málo času," pravil a hledal v hlavě nejsprávnější slova. "Ani sám nevím, o co vlastně jde. Poslali mne, abych ti ublížil. Ten muž, co nás sleduje, přišel se mnou. Je nebezpečný. Vím, že to zní neuvěřitelně, ale jakmile tě zastihne samotnou, zabije tě. Jediná cesta, jak tě zachránit, je zabít ho, zatímco ty budeš utíkat. Proto jsem tě sem přivedl. Musíš udělat přesně, co ti říkám..."

Odmíchl se, protože viděl, jak jí hrůzou potemněly oči.

Když Frances naslouchala jeho tichému, napjatému hlasu, byla přesvědčená, že poslouchá šílence. Noviny stále píšou o hrůzných případech, kdy na opuštěných místech šílenec přepadl děvče a zavraždil je. Ustoupila, nespouštěla z Petea oči a ruce zvedla v gestu vyzývajícím, aby se nepřibližoval.

Když Pete viděl, jak v ní vzrůstá panika, nepohnul se. Pochopil, jaké nebezpečí v sobě pravda skrývá. Napadlo ho, že Frances možná dojde k závěru, že je šílenec, a s krutým pocitem zoufalství teď viděl, že právě tato myšlenka ji posedla.

"Prosím, Frankie, neboj se," žadonil, "prosím, důvěřuj mi, jsem při smyslech a neublížím ti. Copak to nechápeš? Nechápeš, že ti chci jenom pomoci?"

"Prosím tě, odejdi," žádala ho bledá jak stěna, ale stále klidná. "Dostanu se odsud bez tvé pomoci. Jenom prosím tě odejdi a nech mne."

"Půjdu," řekl co nejupřímněji, "ale napřed si musíš vyslechnout, co ti potřebuju říct. Muž, který nás pronásleduje, dostal rozkaz tě zabít. Nevím proč, ale když ho nezastavím, udělá to. Poslali mi tvou fotku, abych tě poznal. Podívej, ukáži ti ji. Možná tě přesvědčí, že mluvím pravdu."

Když viděl, jak v ní narůstá strach, rychle zjel rukou do kapsy saka, aby vytáhl pouzdro na doklady. Měl pocit, že ve chvíli, kdy ji fotku ukáže, určitě si uvědomí nebezpečí, v němž se ocitla.

Vytáhl pouzdro, jenomže jak je rval z kapsy, náramkové hodinky zachytily držátko sekáčku, nůž vyklouzl z pochvy a spadl mu k nohám.

Frances se podívala dolů a uviděla sekáček. Třeštila oči na vražedně ostrou čepel, plná děsu. Pak oči zvedla a setkala se s Peteovým vystrašeným, provinilým pohledem. Srdce jako by jí sevřel mráz.

Nezaváhala. Ted' už si byla jistá, že má před sebou nebezpečného šílence, který ji do zrcadlového bludiště vlákal, aby ji ublížil, a věděla, že když se s ním začne prát, prohraje. Otočila se jak na obrtliku a dala se do běhu.

"Frankie! Prosím!"

Peteovo zmučené volání však působilo jen jako ostruha a dlouhé nohy nesly Frances úzkou, rovnou uličkou tak rychle, jak jim dokázala poručit.

Prsty levé ruky celou cestu t'ukala do zrcadlových stěn. Vlastně jen podvědomě našla odbočku a po ní vyrazila dál. Zabočila ještě jednou, tentokrát doprava, a jako šílená se zběsile řtila další děsivou uličkou, vlasy za ní vlály, byla bílá jako křída, těžce oddechovala.

Neměla ani zdání, jak dlouho utíká, kolikrát se otočila a kolikrát zahnula. Jako by utíkala ve šlapacím mlýně. Každý krok ji přivedl tam, kde už jednou byla, nebo kde se jí zdálo, že už byla.

Nakonec jí došly síly, opřela se o zrcadlovou stěnu, ruce přitiskla k hrudi, zavřela oči a pokoušela se srovnat dech.

Po nějaké chvíli otevřela oči a upřela pohled do protějšního zrcadla. Otrásl s ní pohled na vlastní odraz - zděsilo ji, jak je vystrašená, jak má vytřeštěné oči a obvykle upravené vlasy rozčuchané a rozježené.

Neměla tušení, kde je. Možná je pouhých několik metrů od Petea anebo úplně uprostřed bludiště.

Uvažovala, jestli by neměla začít volat o pomoc, ale co když je Pete blízko a dostane se k ní dřív než pomoc zvenčí? Usoudila, že bezpečnější bude snažit se uniknout odtud sama.

Podívala se na obě strany uličky, která v zrcadlech vypadala, že nikde nezačíná a nikde nekončí, a zalila ji nová vlna hrůzy.

Jako by se ocitla v zajetí strašidelného snu. Chtěla si sednout na zem a rozplakat se. Zbaběle všechno vzdát, schovat obličej do dlaní a čekat, až ji někdo najde.

Avšak co když ji první najde Pete? Potlačila slzy a pokusila se vyškrábnout zbytky sil. Půjde-li pořád touhle uličkou, říkala si, a na každé křižovatce zahneš doleva, musíš snad přece dojít k východu.

Pomalu vykročila, uši napjaté, aby zachytila nejslabší podezřelý zvuk, který by k ní ve vřavě lunaparku mohl proniknout. Ušla jen pár metrů a měla neodolatelné nutkání ohlédnout se.

Zastavila se a otočila. Všimla si, že na druhém konci uličky se něco pohnulo, a srdce se jí napřed zastavilo, pak začalo bušit jako o závod. Už se chtěla rozběhnout, avšak když si všimla, že ta vzdálená postava učinila stejný pohyb, zastavila se. Hystericky vzdychla. Uvědomila si, že kdesi daleko vidí jen sebe.

Znovu vykročila. Když na konci uličky viděla, jak v zrcadle před sebou roste a roste, pochopila, že opět dorazila na slepý konec, a musela se poprat s novým návalem děsu.

Otočila se, že se vrátí. Koutkem oka zahlédla, jak se na opačném konci uličky něco pohnulo. Podruhé se přece nedá nachytat; kráčela dál. Pak najednou ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Postava před ní se nepohybovala tak, jak se pohybovala ona.

Zůstala stát a pátravě zbystrila zrak.

Pozoroval ji ramenatý, hranatý muž v černém obleku. V ruce se mu blyštila niklem vykládaná automatická pistole.

Byl to Moe.

Kapitola pátá

Horečnatým vyhledáváním třísedadlového sport'áku strávil Conrad na různých parkovištích kolem lunaparku dvacet minut. Zatím se nevzdával, avšak uvědomoval si, do jak beznadějného úkolu se pustil, když zaslechl policejní sirénu a uviděl, jak Bardin s autem plným hlídkových policistů zatáčí na příjezdovku vedoucí k hlavnímu vchodu zábavního parku.

Conrad mu vyšel naproti a zdaleka mával.

Auto zastavilo a Bardin, rozpálený a rozčilený, vystrčil hlavu z okna.

"Jak jsi daleko?" chtěl vědět. "Už jsi ten aut'ák našel?"

"Vypni tu zatracenou sirénu!" vybuchl Conrad. "Chceš ty dva grázly vyděsit a popohnat k dílu?"

Když seržant za volantem sirénu vypínal, Bardin vystoupil.

"Dobrá, už se stalo. Našel jsi ten vůz?"

"Otlučných popelnic je tu na deset tisíc. Naříd' chlapům, aby hledali v rojnici. Přijedou další?"

"Jedou ještě dva vozy. Kapitán obrátí svět naruby, až se doslechne, že jsem mu vytáhl zálohu."

"Jestli to děvče zabili, obrátí svět naruby státní návladní a McCann se půjde klouzat! Nasad' hned chlapy do akce!"

"Moment! Počkej chvíli," řekl Bardin a chytil Conrada za paži. "Koukni, kdo to sem jde." Ukázal palcem na vysokého mladíka s krátce přistřiženými vlasy, který měl červenou vzorkovanou košili vytaženou z kalhot. V náruči se mu vršila sbírka panenek, váziček a krabic s bonbóny. Vedle něho šlapala blondýnka v bílých sportovních šatech. "Nejsou to

zrovna ti dva, co hledáme?"

"Na téhle pouti se s vykasanou košilí určitě fláká nejmíň deset tisíc takových pásků," zavrčel Conrad, "ale zeptám se." Vykročil k Busteru Walkerovi. "Nejste náhodou vy dva z Lennox Avenue?" položil všetečnou otázku, a když viděl, jak má Buster oči navrch hlavy, maličko mu páteří projelo mravenčení.

"Jasně," přitakal Buster. "Jak to víte?"

Conrad se podíval na Bunty.

"Vy jste slečna Boydová?"

"Ano," přisvědčila Bunty vyjeveně.

Conrad mávl na Bardina a Bardin se k nim přidal.

"Jsou to ti dva. Vyříd' to radši ty, Same."

Bardin blýskl odznakem a řekl: "Jsem poručík Bardin z městské policie. Kde je slečna Colemanová?"

"Frankie?" vytřeštil na něj oči Buster. "Proč ji hledáte? Co jí chcete?"

"Odpovězte na otázku a nemelte!" houkl Bardin. "Kde je?"

"Nechali jsme ji v parku."

"Samotnou?"

"Ne, je s ní Buřt."

"Který Buřt?"

"Přece Buřt Stevens. O co vůbec jde?"

Bardin hodil pohledem po Conradovi a ten se zeptal: "Má ten Buřt Stevens mateřské znamení?"

"Přesně. Velká tmavorudá skvrna se mu táhne po celé pravé tváři."

"Víte určitě, že se jmenuje Stevens?"

"Povídal to. Je snad nějaký průšvih?"

"Určitě to ale nevíte, že ne?"

"Ne, nevíme," vmísila se do řeči Bunty. "Nelíbil se mi, hned jak se objevil v baráku. Víte, měli jsme jít na pláž v partě: Frankie, Buster, Terry Lancing a já. Terry volal, že mu to nevyjde a že místo sebe posílá svého kamaráda Buřta. A objevil se tenhle kluk. Povídal, že je Buřt Stevens, ale protože jsem Buřta nikdy neviděla, nemůžu tvrdit, že to je opravdu Buřt Stevens."

"Kde přesně jste slečnu Colemanovou opustili?"

"Chystali se do bludiště," odpověděl Buster.

"Do jakého bludiště?"

"Se zrcadly. Je na konci tamhleté uličky, vedle velkého stanu. Byl bych rád, kdybyste mi řekli, o co jde."

"Teď není čas," odrazil jej Conrad. "Zůstaňte tady. Možná vás budeme ještě potřebovat." Otočil se k Bardinovi.

"Jdem!" Nečekal, jak se Bardin zatváří, ale rozběhl se a začal si klestit cestu davem k velkému stanu.

Bardin se zdržel jen tolik, aby předal seržantovi rozkazy.

"Obkličte bludiště. Nikdo nesmí ven. Víš, koho hledáme. Bacha na Moea. Pokusí se prostřílet si cestu."

Obrátil se a vyrazil za Conradem; Bustera a Bunty nechal, aby ho vyjeveně sledovali.

II.

Sluneční paprsky, dopadající do labyrintu v šikmém úhlu, dopadly na kovový plášť pistole a zbraň v Moeově ruce se zaleskla.

Vteřinu nemohla Frances od namířené zbraně odtrhnout oči. Při pohledu na Moea jí srdce sevřel strach. Černý oblek, nahrbená ramena, postava bez hnutí v ní vzbudily příval hrůzy. Podvědomě vycítila, že je to vrah, a pochopila, že chce zabít ji.

Nebylo však úniku. Zoufale se rozhlédla po řadě zrcadel a nějaké tři metry před sebou spatřila mezeru. Sebrala veškerou sílu a vyrazila. Sotva se odlepila od země, Moe po ní střílil.

Prásknutí výstřelu se v uzavřeném prostoru rozlehlo jako výbuch bomby. Zrcadlo po pravé straně se roztříštilo na kousky a Frances divoce vykřikla. Kousky skla se rozprskly jako střepiny granátu. Jeden úlomek jí rozřízl šaty a jen o vlasek se nezasekl do těla.

Vběhla do boční chodby a pádila jak nikdy v životě. Před ní jen nekonečná řada zrcadel. Za sebou slyšela tlumené dusání - přibližovalo se daleko rychleji, než sama stačila utíkat. Doslova letěla, dostala se k další odbočce a vybrala ji tak prudce, že narazila do zrcadla.

Zoufale se snažila nabrat rovnováhu, ale uklouzla a padla na koleno. Když se snažila vstát, zaburácela pistole znovu a Frances těsně kolem hlavy proletěla kulka, roztřískala zrcadlo, odrazila se a protější tabuli rovněž smetla.

V úzké uličce létaly střepy jako krupobití. Frances si rukama zakryla obličej a klopýtala dál, teď už se ani nesnažila běžet, jen vzlykavě lapala po dechu.

Jakmile Moe dorazil k hromadě střepů, na vteřinu se zastavil. Věděl, že čas se krátí. Dostal rozkaz to děvče zabít a věděl, že když ji nepřipraví o život, zaplatí svým. Nelitostnými očkami sledoval postavu v modrých šatech, prchající uličkou. Zlomek času pozoroval knítající se nohy a vlající hřívu hedvábných černých vlasů. Zvedl pistoli a nasadil mušku přesně doprostřed štíhlých mladých zad. Zaklesl prst za spoušť. Teď už nemine. Dívka utíkala jako podle pravítka a slunce vytvářelo z jejích světle modrých šatů dokonalý terč.

Potom Moea něco prudce zasáhlo do ramene a ohlušil jej výstřel. Když jeho zbraň spustila, ruka s pistolí sebou škusbla směrem nahoru. Zavrávoral a stihl se podívat vzhůru.

Na vrcholu jedné stěny stál muž se zbraní v ruce. Moe jej poznal okamžitě: zvláštní vyšetřovatel z úřadu státního návladního. Když Conrad vystřelil podruhé, vrhl se Moe k zemi.

Rukávem se mu až k prstům řinula krev. Pravé rameno jej nesnesitelně pálilo. Zaměřil pohled do uličky, ale dívka

zmizela a Moe se zuřivým zavytím semkl rty.

Conrad byl od místa, kde se Moe zhroutil, necelých patnáct metrů. Od uličky, kde Moe ležel, jej dělily dva další průchody. Teď Moea neviděl, ale věděl, že tam je. Přepážka byla jen patnáct centimetrů silná, stát se na nijakž takž dalo, ale přeskočit téměř dvoumetrovou mezeru na další zidku byl nesmysl.

Po stěnách už se šplhal tucet dalších policistů a jiní se rozestupovali kolem bludiště.

"Je tady," zařval Conrad a ukázal na uličku, kde se krčil Moe.

Moe se nadzvedl a vypálil na Conrada, až Conradovi střela švihla těsně kolem obličeje. Automaticky se skrčil, ztratil rovnováhu a spadl mezi zrcadla.

Policisté sehnali prkna, vytáhli je za sebou nahoru a přebíhali po nich od jedné uličky ke druhé jako po lávkách.

Nežli však dorazili k průchodu, kde byl Moe, ten jim zmizel a nechal po sobě jen krvavou šmouhu na zrcadle.

Policejní seržant si na vrcholu stěny přidřepl a ptal se Conrada: "Nic vám není, pane?"

"Nic," řekl úsečně Conrad. "Zůstanu tady. Snažte se ho najít, pak mi řeknete, kde je. Kdybyste viděli tu dívku, dejte mi okamžitě vědět. A bacha!"

Seržant přikývl, hluboko se přikrčil a vyrazil po úzké stěně.

Moe v další uličce s vlčím svitem v oku sledoval, jak se blíží. Zvedl pistoli a prostřelil seržantovi hlavu.

Seržant rozhodil ruce a jako kámen padl do sousedního průchodu.

Moe si pevně stiskl zraněnou paži a rozběhl se cestou, kterou měl před sebou, za rohem odbočil a napínal sluch. Uviděl, že v jednom zrcadle se odráží cosi modrého, a rty se mu roztáhly v zlomyslném úšklebku.

Dívka stála u dalšího překřížení cest, a když ji sledoval, dívala se jinam, ale chystala se otočit právě tam, kde stál on.

Přehodil si pistoli do levé ruky. Zvedl ji a zaměřil, tentokrát přímo do středu plných dívčích prsou. Muška se zachvěla, jak se snažil rozehnat mlhu, která se mu začínala zvedat před očima, a tiše zaklel.

Znenadání se mu nad hlavou rozezněl hlas z tlampače - hlas, který se válel po labyrintu a ozvěnou bobtnal jako dunění hromu.

"Slečno Colemanová! Slečno Colemanová! Pozor prosím! Hledá vás policie. Ozvěte se prosím, abychom vás našli! Dávejte pozor zprava i zleva. Vrah je stále ještě volný!"

Frances si oddychla. S úlevou, a vyplašeně. Spěšně se rozhlédla napřed doprava, pak doleva, a srdce se jí zastavilo, když necelých třicet metrů od sebe spatřila černou postavu s namířenou pistolí. Zavřela oči a zakvílela jako smyslů zbavená. Rána z pistole jí div neprotrhla bubinky. Frances se do paže zahryzla palčivá bolest a dívka cítila, jak se kácí.

Moe viděl, jak se zhroutila, a v očích mu vítězoslavně zablesklo. Uvědomoval si přibližující se dusot pádících nohou, ale vystřelil na nehybnou postavu na zemi ještě jednou. Střela se zakousla do zrcadla několik centimetrů nad zhrouceným tělem a Frances zkropil déšť střepů.

Dusot už zněl velice blízko. Moe se otočil.

Conrad se na rohu uličky zarazil. Přelétl prchavým pohledem skrčeného Moea s napřaženou pistolí i dívčí tělo v modrých šatech. Stihl se stáhnout zpět, když na něj Moe vypálil, a tvář mu nebezpečně olízl vějíř skleněných úlomků.

Conrad se vrhl k zemi a plížil se kolem rohu. Moe si ho všiml, a když Conrad pozvedl zbraň, vypálili oba současně.

Moeova střela prošívala Conradovi dýnku u klobouku. Conradův zásah byl přesnější. Conrad viděl, jak Moe pouští zbraň, hroutí se na bok a zůstává ležet obličejem k zemi.

Nahoře se objevili dva policisté a seskočili ke Conradovi.

"Bacha na něj," varoval Conrad, když vykročili k místu, kde Moe ležel.

Jenomže když k němu přišli, Moe se ani nehnul. Jeden z policistů jej převrátil na záda.

Moeův tvarohovitý obličej byl stažený bolestí a strachem. Nevidomé oči hleděly na modrou oblohu. Přední díl saka nasákl krví. Právě když se na něj Conrad díval zblízka, poklesla Moeovi brada a z otevřených úst vysyčel poslední, znavený vzdech.

III.

Dolores seděla na stoličce v přepychové sprchové kabince Paradise Clubu v rouše Evině, tělo ještě stále zarůžovělé, jak se dřela smyčkovým ručníkem, a pečlivě si chomáčkem vaty vysoušela kůži mezi prsty u nohou.

Před chvílí se vrátila z vody a jako vždycky, když si byla v moři zaplavat, neopomněla ani dnes smýt si pod sprchou z těla všechnu sůl.

Byla zamyšlená a mandlové oči jí nejiskřily jako jindy, potáhl je mrak hněvivé úzkosti.

Jack Maurer jí před hodinou zčistajasna sdělil, že se vydává na ryby; neznámo kam a zdrží se možná tři neděle, možná měsíc. Když se podívala z okna na oceán, ještě teď viděla jeho jachtu, tečku na obzoru.

Dovtípila se, že Maurer zmizel na radu Abea a kvůli June Arnotové.

Věděla o June od první chvíle. Sledovala, jak se vztah prohlubuje, a s postupem měsíců cítila, jak její vlastní moc nad Maurerem slábne a slábne. Věděla, že její trůn se viklá. Vůbec ji netěšilo, že June zemřela. Nebude June, bude jiná. Věděla, že deset minut předtím, než Maurer odjel do přístavu, nalodila se na palubu jachty Gloria Lyleová, druhořadá herečka s poprsím jak holub volák a s morálkou toulavé kočky.

Junina smrt byla pro Dolores šok. Varovné znamení. Dolores nepochybovala, že sotva se Maurer vrátí, i její vládu stihne konec. A bůh ví, že Maurer se nebude obtěžovat rozvodem; zbaví se jí stejně krutě, jako se zbavil June.

Dolores neměla o Maurerovi nejmenší iluze. Věděla, že připravit někoho o život dokáže stejně snadno jako hodit do sebe skleničku skotské.

Byli manželé už čtyři roky a byl zázrak, že si jej vůbec tak dlouho udržela. Vyhrála jen proto, že mu neposkytla nejmenší důvod k hněvu, že se neohlédla za jediným mužským, že vytrvala. Věděla, že Maurera už začíná chomout tlačit. Rozvod si nemůže dovolit. Dolores ví příliš mnoho o jeho podnikatelských kličkách, než aby ji mohl jen tak pustit z očí. Nepochybovala, že nebude trvat dlouho, možná jen do Maurerova návratu, a její dny budou sečteny. Stačí rozkaz

některému z pochopů. Dolores stihne autohavárie nebo se připlete do přestřelky. Je řada uspokojivých způsobů, jak opustit tento svět - uspokojivých samozřejmě pro Maurera.

Podala si cigaretu, zapálila si a vypustila jemně tvarovaným chrípím dva úzké proužky dýmu.

Neztrácela hlavu, ale dobře věděla, že pokud chce přežít, nemůže sedět s rukama v klíně. Chytrá hlavička a rozum ostrý jak žiletka už možné řešení vymyslely. Musí kout železo, dokud je Maurer pryč.

Vstala, přešla k zrcadlu a zahleděla se na sebe. Když se zamyšleně přimhouřenýma očima studovala svou postavu, přejela si rukama po štíhlých protáhlých bocích. Představila si krátké nožičky a obludné poprsí Glorie Lyleové. Co na ní Maurer vidí, přemítala. Co na ní může vidět? Sám je jen toulavý kocour, který se zvířecím nutkáním hledá jen nové povyražení a je jedno, jestli je holka šeredná.

Pokrčila rameny a stále zamyšlená se začala oblékat. Hoří jí půda pod nohama. Napadlo ji, že sebere všechny šperky a šaty, jimiž ji kdysi zahrnoval, a pokusí se někde skrýt, ale věděla, že místo, kam by Maurerova dlouhá ruka nedosáhla, na zemi není.

Zacvakla na správné místo podvazek, přihladila si šaty na pevném zadečku a záměřila ze sprchové kabiny dlouhou chodbou do koktejlového baru.

Abe Gollowitz seděl na vysoké stoličce a popíjel martini. Tlustý zadek mu přetékal, jako když leze těsto z díže, a stolička pod ním vypadala jako směšný hříbek.

Dolores se ve dveřích zastavila a utkvěla na něm pohledem. Tenhle chlap je její jediná naděje. Zhnuseně se otřásla. Tenhle umaštěný dědek s mozolem na břichu je její jediná záchrana, jediný chlap, který má tolik moci a peněz, aby ji zajistil život, na jaký si zvykla. Kdyby aspoň vypadal jako ten hejsek a svalovec Seigel. Často ji napadlo, jaký je asi Seigel mileneček. Několikrát málem podlehla pokušení vyzkoušet si jej, ale věděla, že by to byla hra s ohněm. Jakmile by si se Seigelem začala, visel by její život na vlásku.

Sledovala, jak Gollowitz usrkává martini a netuší, že ji má nablízku. Zobe jí z ruky a Dolores dávno ví, že prahne po dni, kdy by mohl místo Maurera šéfovat. Jenomže bude Abe dost silný, aby ji v danou chvíli ochránil?

"Ahoj, Abe," řekla a se zářivým, svůdným úsměvem k němu přešla. "Jack je tedy pryč."

Kvapně sjel ze stoličky a macatý, opálený obličej se mu rozzářil.

"Ano, odjel," přitakal a očima ji svlékal. "Vypadáš nádherně, Dolly. Jak to děláš?"

Pokrčila rameny a vysoukala se na sousední stoličku.

"Nevím. Jack už to hezky dlouho vůbec nevnímá, Abe."

Stáhl obočí.

"Jack si neváží toho nejdražšího, co v životě má."

"Viš, že je s ním na lodi ta káča Lyleová?" zeptala se Dolores a sáhla po sklence ledového martini, které před ní barman postavil.

Gollowitz strnul. "Slyšel jsem. Jenomže co je mi po tom."

"Abe, teče Jackovi do bot?"

"Ne, ne, kdepak. Prostě se rozhodl..."

"Prosím, Abe, řekni mi to. Jsi teď jediný, na koho se mohu spolehnout. Lítá v maléru, vid'?"

Gollowitz se ohlédl, aby se ujistil, že nikdo není v doslechu.

"Mohl by. Usoudili jsme, že bude moudřejší, když se na nějakou chvíli vypaří."

"Souvisí to s June?"

Gollowitz zaváhal, potom přikývl.

"Jak se zachová organizace, Abe? Nemůže to znamenat Jackův konec?"

"Je nebezpečné tohle rozvádět, Dolly, ale když už se mne ptáš, můžu ti jen říct, že nevím. V posledních měsících se organizaci moc nevěnoval. Dal se dokonce slyšet, že se chce trhnout."

Pro Dolores úplná novinka, ale dala si záležet, aby ani mrknutím oka nedala najevo zděšené překvapení.

"Já vím. Zmiňoval se. Není to ale nerozumné, Abe?"

"Podle mne ano."

Tentokrát bylo na ní, aby zaváhala, ale věděla, že když nevyužije každé příležitosti, než se Maurer vrátí, může být pak pozdě.

Ztlumila hlas a položila otázku: "Kdyby se s Jackem něco stalo, převezmeš velení ty, vid'?"

Gollowitz na ni stísněně pohlédl. Měl pod sebou horkou půdu, ale věděl, že současná situace Dolores je ještě hořlavější.

"O tom rozhodne organizace. Třeba mají v záloze někoho jiného."

Zavrtěla hlavou.

"Pochybuju." Prudce zvedla pohled a v zelených očích svítila neomylná výzva. "Kdybys začal šéfovat, Abe, našlo by se i něco pro mne?"

Sledovala, jak se Abe snaží zachovat klid. Odpověď znala dřív, než řekl: "Kdybys šéfoval, Dolly, nemusíš se ničeho bát."

Potěšeně se usmála.

"Teď mi nahání strach spousta věcí, Abe."

Gollowitz přikývl. Jen taktak se udržel, aby ji nevzal za ruku. Uvědomoval si, že hrstka lidí v baru je pozoruje.

"Ano, mně taky."

Telefon na barovém pultíku se rozdrnčel. Barman zvedl sluchátko, chvíli poslouchal, pak řekl: "Ano, pane," a sluchátko položil. Obrátil se ke Gollowitzovi. "Pan Seigel vás chce, pane. Čeká v kanceláři. Jde o naléhavou věc."

Gollowitz se zamračil. Nemůže se Seigel o svou fachu starat aspoň chvíli sám a nehonit ho každých deset minut?

vtalo mu hlavou, když se soukal ze stoličky. Musí jít. Nemá smysl riskovat, že se něco zvrtné v prvním okamžiku, kdy se ujal otěží.

"Ten chlápek se beze mne ani nevysmrká," usmál se na Dolores. "Co kdybychom spolu za dvacet minut poobědvávali?"

Dolores zavrtěla hlavou.

"Raději ne, Abe. Kolem je moc zvědavých očí." Varovně na něj pohlédla. "Jdu domů." Sklouzla ze stoličky. "Poobědváme spolu příště. Moc se těším, až hradby mezi námi padnou, Abe." Úsměv, kterým ho poctila na rozloučenou, přetékal přísliby.

Pozoroval, jak kráčí ke dveřím, vpíjel se do ní očima, sledoval plynulé vlnění boků pod tenkou látkou šatů, rovná, široká ramena a dlouhé, jako vysoustruhované nohy. Až se mu udělalo slabo, jak po ní zatoužil.

Když přišel do kanceláře, rázoval Seigel po místnosti. Byl bledý jako stěna, a sotva Gollowitz vstoupil, poznal, že z něho pěkně táhne whisky.

"Maj tu holku!" hlesl Seigel.

"Jak to myslíš? Kdo ji má?"

"Krucinál! Policajti! Ti dva chéipáci všechno zkonili!"

Gollowitz cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Prohra! Sotva dostal do ruky kormidlo, loď se kymácí. Co si o něm organizace pomyslí? Takový průšvih může veškerým šancím, že by někdy nahradil Maurera, zakroutit krkem. Zalila jej vlna chladného, zběsilého vzteku.

"Jenomže Jack ti nařídil, abys ji sprovodil ze světa!" ječel zuřivě. "Chceš mi říct, že nezemřela?"

Seigel se zarazil. Jaktěživo takhle Gollowitze neviděl; šla z něho stejná hrůza a vyváděl zrovna tak jako Maurer, když se něco nepovedlo.

"Ti dva ji nahnali do pastí v bludišti zábavního parku. Poldové museli dostat echo. Přijeli dřív, než se k té malé mrše dostali naši. Moea zabili."

"Chceš říct, že po tom, co ti Maurer nařídil, ji má v rukou policie?" vřeštěl Gollowitz, tlusté ruce zaťaté v pěst a obličej zkřivený vztekem a hrůzou. "Seděl sis na uších, když nám tu McCann všechno vykládal? Krucifix! Co se to s tebou děje?"

"Varoval jsem pana Maurera," zavrčel Seigel. "Neměli jsme čas omrknout terén. Vybouchlo to. Motala se kolem ní fůra lidí. Kluci se k ní nedostali. Varoval jsem ho!"

"Drž hubu!" vybuchl Gollowitz. "Nebudu poslouchat tvoje slabomyslné, choré vytáčky. Maurer nařídil, aby zmizela, a ty jsi nesplnil rozkaz!"

"Gleb a Weiner nesplnili rozkaz," odsekl Seigel, bílý jako křída.

"A ty za ně odpovídáš! Co to tu na mě hraješ? O co se těmihle výmluvami pokoušíš? Padej! Odrovnej ji sám! Je mi jedno, jak to uděláš, ale koukej to provést!"

"Drží ji u sebe státní návladní," řekl Seigel. "Tam se za ní nedostaneme. Je to jediné místo, kam za ní neproklouznem."

Gollowitz se snažil opanovat zuřivost i strach. Uvědomil si, že se nechová jako šéf. Maurer by takhle nevyváděl - neřval by, nenadával, neklel. Měl by už připravený plán, jak chybu napravit. Pracně se sebral, dopotácel se ke křeslu a sedl si.

"Jestli viděla Jacka v tom baráku u Arnotové, je s námi amen," pronesl jakoby pro sebe. "Všechno půjde k řádu. Organizace se zhroutí. Jenomže viděla ta holka něco? Mužem si dovolit tak horkou sázku, že možná viděla, možná viděla starou belu?"

"Samozřejmě ne," potvrdil Seigel. "Nesmíme dovolit, aby promluvila. To by mohl zařadit McCann."

Gollowitz se ušklíbl.

"McCann? Ten si hlídá jen vlastní kůži. Ne. Holku musíme vyřadit sami. Kde přesně je, víš to?"

"Hlídkají ji v úřadu státního návladního. Někde v baráku."

Gollowitz dlouho přemýšlel. Pak pronikavě zvedl oči.

"Povídal jsi, že Gleba zabili. Co je s Weinerem?"

"Nevím. Zmizel."

Gollowitz cítil, jak se mu odkrývá hlava.

"Ty nevíš?" opakoval, když vstával.

Seigel jej upřeně pozoroval.

"Ozve se. Až ho načapám, vykopy mu střeva z břicha."

"Ty blbče pitomá!" zařval Gollowitz a zacukalo mu v obličejí. "Ta holka jim dá popis. S tím flekem na ksichtě ho pozná i slepec. Policie ho bude mít raz dva, a jestli promluví, jsme v loji nadobro. Nechápeš? Jediné, co stačí, aby nás ta holka potopila, je podpurné svědectví, a aby si zachránil kůži, bude Weiner svědčit, až zčerná. Rozkazy dostal od tebe, ne? Takže když Weiner promluví, máš na krku násilné přepadení a navádění k vraždě! A Weiner nebude mlčet, v tom se neplet!" Zašermoval ve vzduchu tlustými pěstmi. "Chyt' ho! Najdi ho a zavři mu zobák! Holku nech na mně! O ni se postarám, ale ty chytني Weinera. Nasad' na něj všechny chlapy, které máme. Hod' sebou!"

Seigel stál jako solný sloup a třeštil oči na ječící, tajtrlíkující postavu před sebou, a nakonec pochopil, že Gollowitz má pravdu.

"Chytnu ho!" řekl a vytrhl zásuvku psacího stolu. Vytáhl automatickou pětačtyřicítku a zasunul si ji do zadní kapsy. "Postarám se o něj - a postarám se o něj sám." A vyběhl z místnosti.

IV.

Conrad nikdy neviděl státního návladního v tak dobré náladě, jako když mu líčil, jak dostal Moea a našel Frances Colemanovou.

"Kde je to děvče teď?" zeptal se Forest, když Conrad dovypřávil.

"V desátém patře, pane. Je u ní ošetřovatelka a slečna Fieldingová. U dveří hlídá Jackson s Norrisem. Schodiště a výtahy mají na starosti další tři policisté. V tuto chvíli jí nic nehrozí."

"Je zraněná?"

"Spíš vyděšená než zraněná. Jeden střep jí ošklivě škrábl do paže, ale jinak jí, krom šoku, není nic."

Forest si zammnul ruce.

"Kdy si s ní budeš moci promluvit?"

"Čekám, až mi dá souhlas doktor Holmes. Tvrdil, že jakmile si odpočine, můžu ji navštívit."

"Dobře. A co je s Weinerem?"

"Nechápu, jak se mu podařilo proklouznout kordonem. Všichni jsme byli tak poblázněni, že jsme dostali Gleba, až jsme Weinera bohužel propásli. Nikdo si nepamatuje, že by ho viděl. Ale teď po něm pátrají hlídky."

"Musíme ho najít dřív než Maurerova banda," pravil zachmuřeně Forest. "Jestli zazpívá, Paule, máme tu chamrad' přesně tam, kde chceme, a oni to vědí. Weinerův život teď pro ně nemá cenu zlámané grešle."

Conrad přikývl.

"Víc zatím dělat nemůžeme. Jde jen o čas. S tím svým ohněm daleko neuteče. Místní rozhlasová stanice už vysílá jeho popis. Hlasatel co chvíli přeruší program a žádá, aby nám každý, kdo může poskytnout nějakou informaci, bez prodlení zatelefonoval."

Aparát na Forestově stole zazvonil. Forest zvedl sluchátko místní linky, poslouchal, povytáhl obočí, něco zabručel a zavěsil.

"Nejspíš jsme něco roztočili," podotkl s očividným uspokojením. "Maurer práskl do bot. Jsou to dvě hodiny, co odplul na jachtě. Prý na ryby, neznámo kam."

"Aby na něho v danou chvíli nikdo nemohl," dodal Conrad. "No, pokud seženeme potřebné důkazy, daleko neuteče. Zdá se, že jsme konečně chytili horkou stopu, pane, vidíte?"

"Kéž by ho ta dívka byla spatřila!"

"Za chvíli se to dozvíme." Conradovi se jen stěží dařilo utlumit vlastní nedočkavost. "Chcete si s ní promluvit sám?" Forest zavrtěl hlavou.

"Vyříd' to ty, Paule. Máš jemnější přístup. Nevím, čím to je, ale sotva na někoho spustím já, naláme si do kalhot."

"Jenom ten, kdo nemá čisté svědomí," řekl Conrad a vstal. "Ještě dnes odpoledne vám dám písemné hlášení. Teď už snad půjdu a mrknu se, co se tam nahoře děje."

"Taky mi dej vědět, hned jak drapnou Weinera."

"Jistě, pane."

Conrad vyjel výtahem do desátého poschodí. Na druhém konci chodby seděli na tvrdých židlích u dveří Jackson a Norris. Oba v náručí samopaly Thompson. Conrad neponechal nic náhodě. Pochopil, že Frances může být korunným svědkem, a Maurerova banda se nezastaví před ničím, aby ji umlčela.

"Něco nového?" zeptal se Jacksona.

"Zrovna odešel doktor. Jinak klid."

Conrad zaklepal na dveře a otevřela mu Madge.

"Zrovna jsem chtěla volat. Doktor říkal, že si s ní můžeš promluvit."

"Jak se cítí?"

"Je trochu vyjevená. Nedivím se. Dostala zabrat."

"Ano."

"Leží až vzadu," sdělila mu Madge. "Mám jít s tebou?"

"Zatím ne. Pokud bude schopna výpovědi, zavolám tě."

Ještě nežli dořekl, vyšla ze zadního pokoje ošetřovatelka a kývla mu na pozdrav.

"Žádné dlouhé tlachy. Děvče se potřebuje prospat."

"Nezdržím ji dlouho," slíbil Conrad a se srdcem v krku vstoupil do zadní místnosti.

Frances, přikrytá dekou, ležela na gauči. Byla hrozně bledá a velkýma tmavýma očima si Conrada trochu vyděšeně, zvědavě měřila.

Uvědomil si, že jakmile se na ni podíval, stáhlo se mu hrdlo. Okouzlovala jej, už když měl před sebou její fotografii, a s úžasem si uvědomil, že možná propadl lásce. Samozřejmě nesmysl, protože s dívkou ještě neprohodil ani slovo, avšak pocit nemizel a Conrad zůstal jako zařezaný, nedokázal se soustředit ani promluvit.

Frances ležela bez hnutí, pozorovala jej a Conrad se nakonec vzchopil.

"Jak vám jistě slečna Fieldingová řekla, musím si s vámi pohovořit," řekl chraptivě. "Jsem Paul Conrad, zvláštní vyšetřovatel státního návladního. Jak je vám, slečno Colemanová?"

"Mně - docela dobře, děkuju," pípala tiše. "Chtěla bych domů."

"Vbrzku všechno zařídíme," chlácholil ji. "Napřed vám musím položit několik otázek." Podal si židli a sedl si ke gauči.

"Nebudu vás obtěžovat dlouho, sestra říkala, že se musíte prospat."

"Nechci spát. Chci jen domů."

"Máte nějaké příbuzné, slečno Colemanová? Někoho, komu bychom měli dát vědět, že jste tady?"

Viděl, jak jí v očích ustrašeně zasvitlo a rychle uhnula pohledem,

"Nemám příbuzné."

"Vůbec nikoho?"

"Ne."

Náhle si uvědomil, že tento rozhovor se nebude odvíjet tak prostě, jak si myslel.

"Slečno Colemanová, mám důvod věřit, že devátého kolem sedmé jste navštívila slečnu Arnotovou."

Tmavé oči mu přejely po obličejích, pak sklouzly jinam.

"Ano, byla jsem za ní."

"Mluvila jste se slečnou Arnotovou?"

"Ano."

Conrad najednou ucítil, jak se mu zpotily dlaně a srdce mu začalo v hrudi tlouci jako zvon.

"Smím se zeptat, proč jste za ní šla?"

"O tom - bych raději pomlčela." Zalil ji ruměnec a vyděšeně se rozhlédla po místnosti, jako když hledá, kudy ven.

"Nebudu naléhat. Setkala jste se tedy se slečnou Arnotovou?"

"Ano."

"Jak dlouho jste spolu mluvily?"

"Ach, asi pět minut, víc ne."

"Víte, proč vám tyhle otázky kladu?" řekl laskavě Conrad a díval se jí do očí.

"Asi - nejspíš proto, že slečna Arnotová umřela."

"Správně, příčinou je její vražda."

Viděl, jak se rozpačitě kousla do rtu.

"Co jste dělala poté, když jste se rozloučila se slečnou Arnotovou?"

"Co asi, odešla jsem."

"Šla jste po příjezdové cestě pěšky?"

"Ano."

Conrad vytáhl kapesník a osušil si ruce. Další otázka rozhodne o Maurerově příštím.

"Neviděla jste při cestě po parcele krom slečny Arnotové a strážného ještě někoho dalšího?"

"Ne - myslím, že ne."

Zapíchla oči do vzorku na příkrývce a Conrad na ni upřeně zíral s narůstajícím pocitem hlubokého zklamání.

"Jste si jistá?"

"Ano."

Proč se na něj nepodívá? říkal si. Že by lhala?

"Slečno Colemanová, jde o životně důležitou otázku. Chci, abyste se dobře rozmyslela, než mi odpovíte na další. Víte, že slečna Arnotová byla zavražděna. Zabili ji devátého, pár minut po sedmé hodině. V té době jste tam byla. Doufali jsme, že jste snad vraha zahlédla. Jste si naprosto jistá, že kromě strážného a slečny Arnotové jste nikoho neviděla?"

Dlouhou chvíli panovalo ticho. Conrad si všiml, jak se děvče pod příkrývkou chvěje, ruce se jí sevřely v pěstičky.

"Ano," odpověděla nakonec.

"Chcete říct, že jste neviděla vůbec nikoho?"

"Neviděla jsem nikoho."

Podíval se na pěstičky a v hlavě mu vířil kolotoč myšlenek. Kdyby se mu při tvrzení, že nikoho neviděla, podívala do očí, nezaváhal by a uvěřil jí, ale protože stále uhýbala pohledem, vzbuzovala v něm myšlenku, že nemluví pravdu.

Pozorně ji zpytoval. Očima stále studovala příkrývku, pěstičky nepovolily.

"Přijela jste za slečnou Arnotovou autem?" zeptal se tiše.

Polekaně sebou trhla a oči Conradovi prozradily, že v otázce hledá léčku.

"Šla jsem - pěšky."

"To je hezky dlouhá procházka. Od silnice skoro pět kilometrů."

Začervenala se.

"Ráda chodím."

"Nevšimla jste si nikoho, kdo by ke Konci světa přijížděl? Nějakého auta, slečno Colemanová?"

"Ne."

"A přece tamtudy musel přijet vrah," zdůraznil trpělivě. "Jinudy než po příjezdovce se nikdo ke Konci světa nedostane. Je zvláštní, že jste se tam pohybovala právě v těch patnácti minutách, kdy byla slečna Arnotová zavražděna, a přece jste nikoho neviděla."

Mlčela, jen ještě víc zbledla a vylekaně vyhlížela ke dveřím, jako by doufala, že někdo vejde a další otázky mu ztrhne.

Přestože byl čím dál, tím pevněji přesvědčen, že Frances nemluví pravdu, bylo mu jí líto a musel se hodně přemáhat, aby ji znepokojoval dál.

"Když jste si povídala se slečnou Arnotovou, nenaznačila, že někoho čeká?"

Viděl, jak se dívka ještě víc roztřásla.

"O ničem nevím," špitla zakřiknutě. "Už se mne prosím vás na nic neptejte. Nemí - mi dobře. Chci domů."

"V pořádku, slečno Colemanová," usmál se. "Odpusťte, že jsem otravoval. Vyspěte se trochu. Probereme všechno zítra."

"Ale já nechci!" vykřikla divoce. "Chci, abyste mě nechal na pokoji. Nechci spát! Chci domů!"

"Bohužel si vás tu do rána musíme nechat," řekl co nejlaskavěji. "Jeden ze zločinců, kteří se vás pokoušeli zastřelit, ještě běhá po svobodě. Dokud ho nechytíme, nemůžeme vás pustit."

"Ale ten mi neublíží," vybuchla a posadila se. "Tvrdil, že mi neublíží, a já mu věřím. Jenom se vymlouváte, abyste mne tu mohli držet! Nezůstanu tady! Nemůžete mě tu držet! Nemáte právo nechávat mne tady!" Hlas ji hystericky stoupal a Conrad, trochu poplašený pohledem zvířátka, které uvízlo v pasti, vstal.

Dveře se otevřely a dovnitř se přihnula sestra.

"Bude asi lip, když se o ni postarám já," prohlásila a rázovala přes pokoj.

Frances odhodila příkrývku a sápla se z gauče.

"Nechci tu zůstat! Nedonutíte mne!" křičela rozčileně a zapotácěla se ke dveřím.

Conrad viděl, jak prudce ztrácí barvu a oči se jí obracejí v sloup. Skočil a zachytil ji dřív, než se v mdlobách skácela k zemi.

V.

Samova hospoda byla staromódní špeluňka na nábřeží, kam chodili nejvíc dokaři, námořníci a prostitutky. V dlouhém lokálu s nízkým stropem se po jedné straně táhly vysoké boxy, kde si Samovi zákazníci mohli povídat a popíjet, aniž je někdo viděl či nedej bůh rušil. Druhá strana místnosti byla vyhrazena dlouhému barovému pultu tvarovanému do písmene S, třpytila se tam zrcadla a svítily reklamy.

Pete Weiner seděl v posledním boxu na druhém konci lokálu, odkud dobře viděl na lítací dveře. Před sebou měl láhev skotské a skleničku a hora špačků v popelníku výmluvně naznačovala, jak dlouho už tu sedí.

Petea mrazilo, měl strach a stažený žaludek. Už litoval, co provedl. Dokud byl s Frances, měl odvahy až kam, ale když teď zůstal sám, pomalu jej stravoval děs.

Věděl, že teď už se všechno provalilo a ulice budou plné smrtících pastí. Jenomže co si počít? Neměl peníze a toužebně vzdychl po pěti stech dolarů, které se mu válejí doma v pokoji. Nemůže si dovolit vrátit se a peníze vyzvednout. K němu domů půjdou ze všeho nejdřív a někdo už tam právě na tuhle chvíli čeká.

Vylovil z kapsy u kalhot hrst zmačkaných bankovek a přepočítal je. Patnáct dolarů a pár centů. Nemá ani auto. Parkoviště bude také pod kontrolou. Kdyby jen znal nějaké místo, kam by se mohl na několik dnů zašít! Bez peněz je jak ryba na suchu.

Zahnal myšlenky na těžkosti, které ho právě sužovaly, a připomněl si Frances. Když od něho utíkala, snažil se ji následovat, avšak než bys řekl švec, sám se v bludišti ztratil a ztratil i ji. Hnal se slepě kupředu, až zničehonic zjistil, že je u východu. Neměl v úmyslu vypadnout. Chtěl zabít Moea, avšak místo toho zjistil, že stojí uprostřed hustého zástupu čumilů, sledujících příjezdějí poldy, kteří se šplhali na stěny bludiště a se zbraněmi v rukou se rozestupovali do rojnice. Dav jej spolkl.

Pete stál mezi lidmi a čekal, pak slyšel výstřely a byl si jistý, že Moe Frances zabil. Teprve když viděl příjezdět sanitku a sledoval, jak nakládají Moeovo mrtvé tělo a Frances odnášejí do čekajícího policejního vozu, začal myslet i na vlastní bezpečnost.

Co nejrychleji ze zábavního parku vypadl, a protože věděl, jak bleskově umí banda zasáhnout, schoval se v hospodě u Sama.

Bylo mu jasné, že mu zbývá jen několik hodin života. Jakmile se ukáže na ulici, je vyřízený. Moc dobře věděl, jak to chodí, přefítil se kolem něho autů a Petea smete krupobití střel.

Zapálil si cigaretu, napil se whisky a hřbetem ruky si otřel zpocený obličej. Nemůže v téhle putyce trčet celý den. Kdyby se alespoň do tmy mohl někde schovat. Pod jejím pláštěm by se mu možná podařilo vyklouznout z města, avšak za denního světla při tom jeho prokletém mateřském znamení, které ho zradí, jej za deset minut mají.

Na stůl padl stín a Pete cítil, jak mu srdce skočilo až do krku. Pravá ruka mu jako ochrnutá zůstala ležet, přestože měl tisíc chutí zajet do kapsy a popadnout pistoli. Zvedl pohled.

Vysoko nad ním se tyčila dívčina se slámovými vlasy, v červeném svetru a bílé sukni. Usmívala se na něj.

"Ahoj, princátko," řekla, naklonila se, opřela se rukama o stůl a těžké poprsí se jí pod tenkým svetrem zhouplo.

"Nebylo by ti v páru lip?"

Třeštil na ni oči a snažil se vzpamatovat z leknutí. Co se to s ním děje? Vůbec neviděl, kdy přišla. Co kdyby to byl Dutch nebo někdo z bandy? Byl by bradou vzhůru a ani by nemrkl.

"Hned za rohem mám kutloušek," pokračovalo děvče. "Co se trochu pobavit?" Usmála se a odhalila drobné bílé zoubky; oči, kterými ho sledovala, však zůstaly tvrdé a vypočítavé.

Pete si uvědomil, co všechno by získal, kdyby s ní šel. Jakmile by se octli v jejím bytě, mohl by ji pistolí držet v šachu a počkat, až se setmí. Může si však dovolit opustit hospodu? Co znamenalo: hned za rohem? Může to být pár metrů a stejně dobře pár set metrů. Tyhle holky navykládají cokoliv, aby vás přemluvily.

"Kde bydlíš?" snažil se vyslovit otázku vyrovnaně.

"Hned naproti, zlato," odvětila. "Na rohu. Půjdeš?"

"No dobrá," řekl a vstal. Přешel k baru a zaplatil pití.

Barman si jej dlouze, zpytavě měřil. Něco v jeho pohledu Petea vyděsilo. Co nejrychleji s dívkou zavěšenou v podpaží přeřazoval dlouhý lokál.

"Vypadáš trochu nervózně, brouku," usmálo se děvče. "Neříkej, že jsem tvá první."

Neobtěžoval se s odpovědí. Vykročil na ulici, kde pražilo slunce. Cítil se najednou úplně nahý a na prozářeném rušném nábřeží děsivě zranitelný.

"Kudy?" zeptal se netrpělivě a pohledem pátral v hustém davu, aby vylovil povědomý obličej.

"Rovnou tudy," řekla dívka, cupitala vedle něho drobnými křůčky a nejistě se klátila na deseticentimetrových podpatcích. "U mě se ti bude líbit, mám rádio. Když mi věnuješ chvíli, zatancuju ti. Většina mých kamarádů se ráda dívá, jak tancuju."

Vedla ho od nábřeží do úzké temné uličky plné vysokých, na pohled hnusných baráků.

Pospíchal za ní, neustále se ohlížel a byl připraven ve chvíli, kdy se jen šustne něco podezřelého, vzít nohy na ramena.

"Jsme tady," oznámila dívka a zastavila se před domem na rohu uličky. "Povídala jsem, že je to blízko, ne?"

Vyšlapala schody, otevřela kabelku a vytáhla patentní klíč.

Vstoupil za ní do šeré zaneřádné haly, a když zavřel vchodové dveře, zhluboka, s úlevou si oddechl. Podařilo se! Přinejmenším do tmy je v bezpečí. Vůbec si nelámal hlavu s děvčetem. Jakmile jí ukáže bouchačku, ani necekne.

Dívka začala stoupat po schodech a Pete šel těsně za ní. Když se dostali na odpočívadlo v druhém patře, zastavila se u dveří přímo proti schodišti.

"Tady je to," pravila a zmáčkla kliku. "Ale sakra, ta moje bláznivá uklížečka zase zamkla. Vždycky to tak udělá. Počkej tu, zlato, skočím dolů a přinesu náhradní klíč. Nechávám si ho ve schránce na dopisy."

Popleskala jej po rameni, poctila zářivým křečovitým úsměvem a zamyšlela se opět po schodech dolů.

Pete si vytáhl kapesník a osušil si obličej a krk. Zašmátral v kapse a vytáhl si cigaretu, zapálil si a odhodil sirku. Pak se přiblížil k zábradlí a podíval se o dvě patra níž, do vestibulu.

Dívka se tam právě objevila. Zastavila se a střelila pohledem nahoru. Pohledy se střetly, a když Pete spatřil její vyjevený výraz, projela jím mrazivá vlna strachu. Pudově vycítil, že vlezl do pastí.

Jen korunovaný idiot může skočit na takovou návnadu!

Nikdo z bandy by nikdy nenapochodoval k Samovi do baru a neodkrouhl Petea před svědky. Potřebovali jej vyštípat někde, kde by byl sám, a díky té holce sám je!

Když zajel rukou do saka, zaslechl, jak v zámku za ním cvaká klíč. Otočil se právě včas, aby viděl, jak se dveře od dívčina bytu pomalu otevírají. Neváhal, vytrhl pistoli, vystřelil - mířil na pravou stranu a jen malinko nad kliku. Střela se zakousla do dveří, vyrazila vějíř trisek a Pete uslyšel, jak někdo bručivě lapí po dechu. Pak za dveřmi něco hlasitě žuchlo.

Pete se otočil jako vrtule a schody dolů bral po třech. Bezhlavě proběhl krátkou chodbou k posledním schodům do vestibulu. Zdolal je dvěma skoky a přistál v hale, až se dopadem roztrásl celý dům.

Děvče s vyděšeně vytřeštěnými očima, s rukama přitisknutými k hrudi a zmalovanými ústy doširoka otevřenými ve zdušeném výkřiku se tisklo ke stěně.

Pete skočil ke vchodu, ale když prosklenou výplň spatřil, jak po schodech stoupají dva muži, zarazil se. Poznal je: Goetz a Buzz Conforti, dva Maurerovi vyhlášení zabijáci. Uskočil, srdce se mu sevřelo, otočil se a rozběhl se k chodbě po pravé straně haly.

Dorazil k děvčeti, které se hnalo ke schodům, přitáhl dívku k sobě, otočil ji tak, že k němu zády přilnula, levou rukou si ji pevně přidržoval kolem pasu jako štít a ustupoval chodbou dál.

"Začni ječet nebo zkus zdrhnout, a zabiju tě," varoval ji. "Je tu někde zadní východ?"

"Pusť mě," vyhekla a začala mu nehty do zápěstí.

Praštil ji hlavní do ramene, až zavřískla.

"Je tu zadní východ?"

"Ano."

Vstupní dveře se rozletěly a do vestibulu skočil Goetz.

Pete na něj vypálil. Když holku ošlehl výstřel, začala nezřízeně ječet. Goetz klesl na koleno a opálený, zavilý obličej se mu zkrivil.

"Nestřílejte!" pištěla dívka, když Goetz namířil pětačtyřicítku, a úpěnlivě mávala rukama.

Pete stále ustupoval a táhl děvče s sebou. Viděl, jak se Goetz snaží dostat ho na mušku, ale Pete přikrčil hlavu a děvče povysadil, takže jej dokonale krylo.

Holka divoce kopala, střevíce jí spadly a bílá sukně se jí vykasala až nad stehna.

Pete narazil zády do dveří. Znovu na Goetze vypálil a tentokrát minul, Goetzovi jen ulétl klobouk.

Goetzův prst zmáčkl spoušť a těžká zbraň spustila. Vypálil třikrát. Střely se zakously do dívčina svíjícího se těla, až náraz ucítil i Pete.

Dívka se tak prudce vzepjala, až mu málem vyklouzla z náručí, potom ochabla; div se s náhle mrtvým závažím nepřekotil.

Zašátral za sebou, našel kliku, zmáčkl ji a otevřel.

Do haly se teď plížil Conforti. Když zvedl pistoli, Pete po něm vypálil. Nečekal, jak výstřel dopadne, odhodil dívčino tělo, proskočil otevřenými dveřmi, zabouchl je a jako šílený se vyřítel na dvorek, přehoupl se přes dřevěný plot a takřka bez dechu přistál v křivolaké úzké uličce.

Vyrazil uličkou a slyšel, jak mu v patách bubnují kroky. Uběhl několik set metrů, pořád křivolakou uličkou, držel se těsně dřevěné ohrady.

Před sebou už viděl hlavní ulici, plnou aut a lidí. Bůhvíjak se mu podařilo přidat a v ulici se ocitl přesně ve chvíli, kdy Goetz zdolával poslední zatáčku.

Jakmile Goetz Petea zahlédl, zvedl pistoli, ale když mu Pete za rohem zmizel, zase ji sklonil.

Pete se prodíral davem na ulici, odstrkával lidi hlava nehlava. Pistoli už měl schovanou v kapse, avšak lidé na něho civěli, protože zpocený, vyděšený obličej jim napovídal, že něco není v pořádku.

Opět se z něho stal snadný terč. Co vteřinu si ho všimne auto a je s ním konec. Na kraji chodníku se zastavil, hrud' se mu těžce zvedala, rozhlédl se na obě strany. Spatřil taxík a zběsile zamával. Taxi odbočilo k chodníku a zastavilo.

"Do parku," vyhrkl Pete a prudce otevřel dvířka.

Ze zadu ho chňaply dvě ruce, a když se otočil, leknutím vyjekl. Drželi jej dva obrovští policajti.

"Klid," řekl jeden z nich, "potřebujeme tě, Weinere. Seber mu bouchačku, Jacku."

Druhý policista zkušeně vylovil Peteovu zbraň a zastrčil si ji do kapsy.

"Pojedeme s vámi," oznámil první policista taxikáři. "Na velitelství, hochu, a šlápní na to."

Pete koutkem oka zahlédl, jak se k taxíku blíží velký černý bourák.

"Pozor!" zařval a vyškubl se policistovi. Když je černý vůz míjel, ležel Pete obličejem na podlaze taxíku.

Rachot uličního provozu přehlušil zběsilý štěkot kulometu.

Taxík v krupobití štel splašeně poskakoval. Kulometná dávka zasáhla jednoho z policistů do obličeje, hlava i obličej se mu změnily v krvavou kaši plnou roztržených kostí.

Druhý policista padl Peteovi na záda. Řidiče taxíku zasáhly poslední střely z dávky. Děšť kulek jej smetl jako smršť a řidič vypadl na chodník.

Dav na ulici se rozprchl a lidé s jekotem a vřeštěním pádili na všechny strany. Dávka několik chodců zasáhla a ranění zůstali na chodníku i na ulici ležet, kam kdo padl. Černý bourák přidal a zmizel za rohem. Hromotluk, který přikryl Petea, se mátožně zvedl.

"Ti hajzlové!" cedil mezi zaťatými zuby. "Parchanti mizerní!"

Vytáhl Petea z taxíku.

"Vstávej!" zavrčel a hnál Petea po chodníku pod krytý vchod obchodu. Nacpal jej do rohu mezi dvě prosklené výkladní skříně a s pistolí v ruce si před něj stoupl.

"Šoupněte mě dovnitř!" ječel rozčileně Pete. "Vy pošuku! Myslíte si, že kulky sklem neproletí?"

"Drž hubu!" okřikl ho policista. "Nikdo už střilet nebude!"

Ještě nedomluvil a černý bourák si najížděl na druhé kolečko. Sotva jej lidé v ulici spatřili, hodili sebou na zem anebo se jak smyslů zbavení řítili schovat do obchodů a krámků.

Projíždějící auta se ve snaze uhnout černému vozu, jedoucím prostředkem ulice, mačkala k obrubníkům. Jedno auto se zapíchlo až do výkladní skříně.

"Bacha!" zaječel Pete a vši silou odstrčil policistu, aby se mohl připlácnout k zemi.

Policista, udatný a hloupý jako rozzuřený nosorožec, začal na projíždějící bourák pálit. Dávka, kterou okamžitě vyplivl kulomet, byla smrtonosná. Když policistovi sprška štel pročísla hrudník, jako by se rozletěl na kusy, padl na Petea.

Vůz přibrzdil a zastavil. Ven se vyhrabali Goetz a Conforti, obličeje se jim blyštěly potem, ústa v řevu dvě černé díry.

Měli rozkaz dostat Petea stůj co stůj a oni byli zvyklí rozkazy plnit.

V krytém vchodu někde pod mrtvým policistou a hromadou střepů byl Pete a oni to věděli.

Conforti držel samopal. Goetz měl v obou rukou bouchačky.

Cestou ke vchodu skrápěl Conforti všechno před sebou střelami.

Pete viděl, jak střely bubnují do chodníku a vykusují úlomky betonu, a děrovaný koberec smrti se natahoval k němu blíž.

Přítáhl si k sobě mrtvého policistu, skrčil se pod něj, cítil, jak mu policistova krev prýští do obličeje, a zavřel oči.

Cítil, jak mrtvé tělo nadsakuje a cuká sebou, když se do nehybných nohou zakusovaly střely. Pak se ozval zvuk, při němž mu srdce znovu začalo tlouci: rozlehly se policejní sirény a začaly štěkat policejní zbraně.

Goetz zaklel, a když se k němu s kvílením pneumatik řítily tři policejní vozy, otočil se. Zvedl zbraň, avšak první auto přidal, přirítilo se k němu jako rychlovlak a vyhodilo jej do vzduchu. Dopadl na chodník jako poloprázdný pytel zrní.

Conforti se neohlížel, vřít se rovnou do vchodu.

Pete zahlédl jeho nohy. Sám se pokoušel splynout se zemí a vši silou se vmáčknot mrtvému policistovi do klína.

Conforti ho zahlédl a vítězoslavně se zašklebil. Snažil se policistu odtáhnout.

"Odpal!" řval Pete a skrčil se za policistu ještě víc. "Ne!"

Conforti zvedl samopal. Hlaveň opsala oblouk, Pete nehnutě zíral na mušku, oči mu lezly z důlků, viděl, jak Confortimu zbělal prst na spoušti.

Potom za Confortim praskly pistole.

Pete viděl, jak do vyzábělého krysiho obličeje vplouvá agónie. Viděl, jak Confortimu z očí prchá život. Odumírající ruka ztuhla, prst v křeči přitlačil na spoušť, vyšla poslední rána.

Potom Confortimu zbraň vypadla, ještě krok a Conforti padl k zemi.

Vzápětí obklopil Petea kruh zachmuřených policistů.

Kapitola šestá

Zavalitý dozorcí seržant si na rozvrzané židli poposedl a hlavou jako melounek přikývl.

"Poručík ho právě vyslýchá," řekl. "Čeká vás, ne?"

"Ano, čeká," potvrdil Conrad. "Jak si vede - nesnaží se z Weinera vytřást duši?"

Seržantovi přelétl po obličeji zasněný výraz.

"Že by ho zrovna vískal ve vlasech, to nevíská," odpověděl. "Kvůli němu přišli o život tři naši nejlepší hoši."

Conrad jej obešel, služební místnost zdolal třemi kroky a spěšně se vydal po chodbě a krátkém kamenném schodišti dolů až ke dveřím na konci další chodby. Stiskl kliku a otevřel.

Pete seděl v ostrém, pichlavém pruhu světla. Tabákový kouř, pach potu a špíny se v místnosti dal krájet. Tísnilo se tu i několik ruměných vyšetřovatelů, vesměs pořežů s býčí šíjí. Bardin stál před Petem, a když Conrad vcházel, Bardin se zrovna napřáhl a ut'al Pe-teovi dlaní pořádnou facku. Rána se rozlehla, jako když bouchne papírový pytlík, a Peteovi se zaklímala hlava.

Z proraženého rtu mu na bradu kapala krev. Nenávistně upíral na Bardina přimhouřené tmavé oči a ani nemrkl.

"Tak ty jsi o Maurerovi jakživ neslyšel," vrčel Bardin. "Nečteš noviny?"

"Jenom sportovní rubriku," procedil Pete mezi poraněnými zuby.

Bardin se znovu napřáhl, avšak Conrad mu chytil ruku a za zápěstí ji přidržel.

"Klid, Same," řekl tiše.

Bardin se otočil. Probodl Conrada jen tupým, chladným pohledem.

"Přesně tak," prohlásil se zavlou trpkostí. "Jen klid. Houby záleží, kolik kluků přišlo o život. Houby záleží na vdovách a dětech, co po nich zbyly. Jen klid. Co myslíš, že udělám, mám snad tuhle malou krysu obejmout a pochovat?"

Conrad Bardina pustil.

"Je mi líto, že musím tohle sezení rozpustit, ale toho kluka potřebuju." Vytáhl list papíru a hodil jej na stůl. "Tady to máš písemně, Same."

Bardinovi se do obličeje nahrnula krev, až znachověl. Zvedl papír, mrkl na něj a hodil jej zpátky na stůl.

"Jak s ním hodláte naložit?" zeptal se útočně chraplavým hlasem. "Uložíte ho do postele, dáte mu rádio a čtyřikrát denně fajnový dlabanec?"

Conrad si Bardina v klidu změřil a neodpověděl.

Bardin si zhluboka odfrkl, přešel ke stolu, vytáhl bloček stvrzenek, zuřivě, až nadělal kaňky, lístek vyplnil a podal jej Conradovi.

"Dobrá, vem si tu krysu. Nemluví, nic neví. O Maurerovi jaktěživ neslyšel. K zábavnímu parku se na míli nepřiblížil. Jestli si myslíš, že z něj něco dostaneš, dokud mu nevytáhneš střeva, hledej si nějaký jiný nápad."

"Chci ho s eskortou převést v antonu," pravil Conrad. "Zařídíš to pro mne, Same?"

Bardin vstal a kývl na jednoho z detektivů. Ten odešel. Potom se Bardin vrátil k Peteovi a zahleděl se na něj. "Ty se vrátíš, Weinere. Nedělej si iluze, že ti všechno projde jak po másle jen proto, že o tebe stojí státní návladní. Vrátiš se a my už ti něco uchystáme." Rozmáchl se a zasadil backhandem Peteovi takovou, že se Pete i s židlí převrátil na záda.

Lezl po podlaze, oči zamžené, a rukou si přidržoval nateklou tvář.

Conrad se odvrátil. Neschvaloval tyhle metody, ale zároveň Bardinovi nic nevyčítal. Skutečnost, že pro záchranu života bezcenného mladého gangstera musel obětovat tři výborné policisty, poručíka právem rozhořčila.

Pete se vrávoravě zvedl a opřel se o zeď.

Nikdo nehlesl. Nikdo se nepohnul. Minuty se vlekly, pak se otevřely dveře a vrátil se detektiv.

"Hotovo. U postranního vchodu, pane."

"Vem si ho," vyzval Bardin zhnuseným gestem Conrada. "A nezapomeň, že až si to s ním vyřídíš, chceme ho zpátky."

"Dostanete ho," odvětil Conrad. Obrátil se k Peteovi. "Jdeme, Weinere."

Pete k němu zamířil. Když si hledal cestu mezi hromotluckými detektivy, kteří se mu ani omylem nesnažili uhnout a probodávali jej zlostnými pohledy, připadal si, jako když se prodírá lesem zlých obrů.

Těžký opancéřovaný vůz stál u postranního vchodu na velkém uzavřeném nádvoří. Dokola kordon policistů s připravenými zbraněmi. Šest členů rychlostních hlídek sedělo na motocyklech, motory nahozené, ošlehané obličeje policistů bystře napjaté.

Pete se vyškrábal do auta a Conrad nastoupil za ním. Ocelové dveře zaklaply a Conrad zasunul dvě silné zástrčky.

"Sedni si," poručil.

Pete se posadil. Slyšel, jak všechny motory zařvaly, a pak se vůz rozjel a vyrazil s ozbrojeným doprovodem k městské radnici.

Conrad vylovil balíček s cigaretami, dvě vyklepl, jednu podal Peteovi, zapálil mu a pak zapálil sobě.

"Co uděláš, až dostaneš hlášku, že za tebe někdo zaplatil kauci, Weinere?" zeptal se tiše.

Pete prudce vzhlédl.

"Chystáte se obvinít mě z vraždy, nebo ne? Na tu přece záruky neplatí."

Conrad si jej zamyšleně prohlížel.

"Možná tě neobviním z vraždy. Co když ti hodím na krk spolčení s kriminálními živly? Pak jsi na kauci venku raz dva."

Viděl, jak Pete zbledl.

"Nechci ven na záruku."

"Proč ne?"

Pete mlčel. Díval se na železka kolem zápěstí a cítil, jak mu na čele naskakuje pot.

"Nebojiš se přece jít na záruku ven, či ano?"

"Nic vám neřeknu."

"Však změníš názor. Přemýšlej. Jakmile tě pustím, Weinere, nevsadím na tvůj život ani zlámanou grešli. Když nepromluvíš, ochrany se ode mne nedočkáš."

"O ničem nevím," opakoval Pete zatvrzele a otočil se tak, že byl ke Conradovi napůl zády.

"Ty potrhlý blázne!" řekl Conrad. "Ta dívka tě identifikuje. Myslíš, že se z toho vykrotíš? Poslali tě, abys ji zabil, ne? Jednal jsi na základě Maurerova rozkazu."

Pete mlčel.

"Dřív nebo později ti nezbude než promluvit," navázal Conrad nevzrušeně. "Nemůžeš zbytek života viset někde v prostoru. Musíš se rozhodnout, na kterou stranu plotu skočíš. Buď promluvíš, a my tě ochráníme, nebo budeš držet jazyk za zuby, a my tě pustíme k vodě. Jiné řešení nemáš."

Pete stále ani nehlesl.

"Ty nás nezajímáš," pokračoval Conrad. "Jedeme po Maurerovi. Nahřej nám a my tě ohlídáme."

Pete se prudce otočil.

"Ohlídáte? K smíchu! Myslíte si, že mě můžete ochránit? Dokud budu mlčet, mám šanci - slabou, ale šanci. Jakmile promluví, můžete mi na pohřeb. Ani vy, ani celý váš zatracený policejní útvar mě nedokáže udržet naživu!"

"Nebud' cvok!" vybuchl Conrad. "Samozřejmě tě dokážeme ohlídat. Ručím za to."

Pete na něho dlouho hleděl, pak se naklonil a uplivil si.

II.

Když Conrad vstoupil do kanceláře, Van Roche už na něj čekal.

"Máš ho?" zeptal se dychtivě.

"Mám," přitakal Conrad, přešel ke stolu a posadil se. "Je v desátém patře a hlídá ho tam několik strážných. Proč ty se tváříš tak rozčileně?"

"U státního návladního je Gollowitz. Přinesl soudní příkaz k propuštění slečny Colemanové."

V Conradovi by se krve nedořezal.

"Zkoušíš mě rozesmát?"

Van Roche zavrtěl hlavou.

"Přihlítil se asi před deseti minutami. Státní návladní ho u sebe přišpendlil, než se vrátíš. Žádá o rozhovor se slečnou Colemanovou."

Conrad vstal.

"Radši k šéfovi zajdu."

Přešel chodbou až ke kanceláři návladního, zaklepal a otevřel dveře.

Forest seděl za stolem, ruce na desce. Když Conrad vstoupil, odevzdaně nadzvedl ramena a ukázal na Gollowitze, který seděl stranou a tvářil se jako mílius.

"Zrovna tu povídám státnímu návladnímu, že bych rád viděl slečnu Colemanovou," prohlásil Gollowitz, když Conrad zavřel dveře a zamířil ke stolu.

"Proč?" zeptal se úsečně Conrad.

"Je zde nezákonně zadržována a já jsem čírou náhodou její právní zástupce - proto."

"Ale, ale, to jsou mi novinky," podivil se Conrad. "Vi vůbec, jaké obzvláštní štěstí ji potkalo? Koneckonců, mohlo mě napadnout, že nemáte nic důležitějšího na práci, než si zatěžovat hlavu nějakou chudobnou holčinou, co si u filmu ani neškrtně."

Gollowitz se uchechtl.

"Jakožto právní zástupce odborového svazu Norgate se starám o všechny členy a slečna Colemanová shodou okolností právě k těmto členům patří."

"Jo, mělo mě to napadnout," řekl Conrad a hodil pohledem po Forestovi.

"Chce ji vidět hned," sdělil mu Forest.

"A nikdo mi v tom nemůže zabránit," přisadil si uhlazeně Gollowitz. "Což vám nemusím zdůrazňovat." Vstal, naklonil se a poklepal na list na Forestově stole. "Tenhle papír vám stačí, ne?"

"Myslím, že ano," hodil rameny Forest. Podíval se na Conrada. "Raději se slečny Colemanové zeptej, jestli chce s panem Gollowitzem mluvit. Počkáme."

Conrad přikývl a odešel. Byl si jistý, že Frances rozhovor s Gollowitzem neodmítne, a na chvíli se zastavil. Přemýšlel. Mohl by ji varovat, ale dokáže dívka jeho výstrahy uposlechnout? Pochopí, v jakém je nebezpečí? Jakmile ji Gollowitz dostane z úřadu státního návladního, slehne se po ní zem. O tom nepochyboval.

Vrátil se do své kanceláře.

"Najdi mi pět fotek některých našich zákazníků," vyzval Vana Rochea, "a zamíchej mezi ně Maurerovu fotku."

Van Roche zamířil k pořadači a za chvíli podával Conradovi šest půlarchových fotografií.

"Chci, abys šel se mnou," řekl Conrad. "Jakmile ti dám znamení, přivedeš Weinera do místnosti ke slečně Colemanové, ano?"

Van Roche se tvářil udiveně.

"Co máš za lubem?"

"Uvidíš. Musíme si pospíšet, pojď, jdeme nahoru."

Vyjeli výtahem do desátého patra.

"Podrž Weinera, dokud pro tebe nepošlu," pravil Conrad a rázoval po chodbě ke dveřím, kde byla Frances.

Když klepal, Jackson a Norris, kteří hlídali u dveří, mu se znuděným přikývnutím dovolili vstoupit. Otevřela mu Madge. Tvářila se rozčileně.

"Vývádí?" zeptal se Conrad tlumeně.

"To si piš."

Conrad přikývl a odkráčel do zadní místnosti. Uvědomil si, jak ho představa, že sotva po několika hodinách Frances zase uvidí, naplňuje vzrušením.

Dívala se z okna. Když Conrad vešel, ošetřovatelka vstala a tiše se vytratila.

"Doufám, že už se cítíte lépe, slečno Colemanová," řekl Conrad.

Prudce se otočila, oči jí zlobně hořely a vystartovala ke Conradovi.

"Chci jít domů!" spustila rozhořčeně. "Nemáte právo mne tu držet!"

"Já vím," pronesl Conrad mírně. Napadlo ho, jak z ní srší život, když se hněvá. Janey se vzteká jinak. Ve Frances není ani špetka zášti. "A je mi to líto, slečno Colemanová. Jenomže podle nás by bylo zatím nebezpečné propustit vás."

"To posoudím sama!"

"Opravdu?" Usmál se a doufal, že si ji úsměvem koupí, avšak Frances se tvářila stále zarputile a rozhněvaně.

"Podívejte, sedněte si, ano? Jestliže se budete chtít vrátit domů i po tom, co všechno vám povím, pustím vás. Nemohu jednat proti vaší vůli."

Hněv poněkud ochabl, v očích však zůstalo podezření.

"Nechci vás poslouchat, chci jenom okamžitě pryč."

"Kéž byste dokázala uvažovat moudřeji. Staráme se jen o vaši bezpečnost. Proč myslíte, že se vás ten pistolník

pokoušel zabít? Přemýšlela jste o tom?"

Viděl, jak podezíravost pomalu vyprchává.

"Musel - se pomátnout."

"Vážně si to myslíte?" Conrad se posadil. "Sedněte si na chvíli, nebudu dlouho zdržovat."

Zaváhala, pak se posadila a ruce na kolenou zařala v pěstičky.

"Stále jste si zcela jistá, že jste u sídla slečny Arnotové nikoho nezahledla?" zeptal se Conrad a vytáhl z kapsy šest fotografií.

Viděl, jak se jí napjal obličej.

"Už jsem vám řekla, že jsem neviděla nikoho. Jestli s tím chcete zase začínat..."

"Strpení prosím. Podívala byste se na tyhle fotky a řekla mi, jestli na nich někoho poznáváte?"

Podal jí fotografie a Frances je váhavě přijala. Prohrábla se v nich, a když narazila na Maurerovu podobenku, napružila se. Pustila fotky, jako kdyby pálily, a vyskočila.

"Dál už tyhle způsoby trpět nebudu!" vykřikla úplněbledá. "Žádám, abyste mě propustil."

Conrad se sklonil a sbíral fotografie. Nedovolil, aby viděla, jak je rozrušený. Byl si jistý, že Maurera v Konci světa viděla. Proč jinak by takhle reagovala?

Nastavil jí Maurem v snímek.

"Víte, kdo to je?"

Ani koutkem oka na fotku nemrkla.

"Nikoho z nich neznám."

"Slyšela jste někdy o Jacku Maurerovi?"

"Jasně; je to podvodník," řekla Frances a odvrátila se. "Nezajímá mě a nezajímá mě nikdo z těch dalších."

"Rád bych vám o Maurerovi řekl víc," pravil Conrad a prohlížel si fotku. "Je opravdu osobnost, řekl bych, že dnes je v našem státě nejmocnějším mužem. Když mu bylo patnáct, dělal osobního strážce Jakeu Morittimu. Ještě než mu bylo šestnáct, třikrát ho zavraždili, ale pokaždé se postaral, aby nezůstal jediný svědek, který by proti němu mohl svědčit. Když Moritti ztratil moc, přidal se Maurer k Zettimu. V průběhu deseti let měl na krku na třicet vražd; hlavně vyrovnávání účtů mezi gangy. Když šel Zetti do vězení, spojil se Maurer s Velkým Joem Bernstienem. Brzy nato se stal jedním z hlavounů zločineckého syndikátu. O syndikátu jste slyšela, ne? Jejich organizace má tykadla roztažená po celé zemi. Je rozdělena na teritoria a Maurer dostal Kalifornii. Už deset let šéfuje všem nekalým podnikům v Kalifornii a stojí za zmínku, co se mu za tu dobu podařilo. Ovládl všechny významné skupiny dělníků. Každý člen odborů jim platí příspěvky, on jim za ně už vůbec nic neposkytne, a ti lidé jsou příliš slepí a hloupí, aby si to uvědomili. Kšeftuje jako Shylock. Chápete, co to znamená. Je to jeden z největších a nejvýnosnějších podvodů v zemi. Za každých pět dolarů, které si člověk vypůjčí, musí do týdne vrátit šest dolarů. Jinými slovy lichvář bezpracně vydělá dvacet procent. Pokud se dlužníkovi nepodaří zaplatit včas, Maurerovi lidi za ním zajdou a zahrajou si na varhany. Pokud nevíte, co to je, podám vysvětlení. Zahrát si na varhany znamená, že vás seřezou olověnou trubkou zabalenou do novin. Pokud dlužník nedokáže ani po tomto zásahu zaplatit, dluh se škrtá a dlužník dostane kulku do zad."

Conrad se odmlčel, aby se na Frances podíval, jenomže ta se k němu otočila zády a dívala se z okna.

"Maurer taky ovládl veškeré telefonní spoje," pokračoval, "a bez telefonu se neobejde žádný sázkař, takže za výsadu, že mu telefon funguje, musí každý sázkař jednou týdně či podle jiného kalendáře hezky klopat. Maurer teď kontroluje všechny sázkařské koncese v obvodu a jenom tento příjem mu vynáší padesát pět tisíc dolarů měsíčně."

Frances se prudce obrátila.

"Proč mi to všechno vykládáte? Nezajímá mě to a nic dalšího nechci slyšet."

"Od té doby, co se zde chopil vlády Maurer, došlo k třem stovkám vražd," pokračoval Conrad, jako by ani nehlesla. "Jenom v deseti případech jsme vznesli žalobu a do všech byli zapleteni lidé, o nichž víme, že pracují pro Maurera. O Maurerovi víme, že sám zabil třiatřicet lidí, jenomže to bylo ještě předtím, než začal šéfovat. Teď už jen z bezpečné vzdálenosti rozkazuje. Nikdy se nám nepodařilo přišit mu vraždu přímo na tělo. Jenomže tenhle měsíc devátého uklouzl. Poprvé po patnácti letech zabil vlastní rukou. On zavraždil June Arnotovou, milenku, která ho podváděla. Zatím nemáme důkaz, ale velice silné okolnosti nasvědčují, že ji zabil. Potřebujeme pouze dokázat, že ve chvíli vraždy byl na místě činu, a ve chvíli, kdy ho obžalujeme, zbavíme Kalifornii nejnebezpečnějšího gangstera, jakého jsme tu v tomhle století měli." Předklonil se a namířil na Frances ukazovák. "Jsem přesvědčen, že jste buď viděla, jak do Konce světa přijíždí, nebo jste ho viděla odjíždět. S vaším svědectvím bude hračka hodit mu na krk žalobu. Je vaší povinností nám toto svědectví poskytnout, slečno Colemanová, a já vás o ně žádám!"

Frances couvla. Obličej teď měla bílý jako padlý sníh a velké oči připomínaly prohlubně.

"Neviděla jsem ho! Pořád vám to opakuju! A svědčit nebudu!"

Conrad na ni dlouho upřeně hleděl, potom pokrčil rameny.

"Vaše poslední slovo?"

"Ano. A teď jdu domů."

"Nu což, nemůžu vám bránit. Vyličil jsem vám, o jakého člověka se jedná. Maurer si stejně jako já myslí, že jste ho viděla. Ví, že jediné vaše slovo může jeho království, které vynáší kdovíkolik miliónů dolarů ročně, přivést k rozpadu. Myslíte si, že bude riskovat? Umíte si představit, jak vás takový člověk nechá chodit po světě sotva pět minut, až vás pustím? Dva jeho lidé už se vás pokoušeli odrovnat a měla jste štěstí, že neuspěli. Jakmile se vymknete naší ochraně, podruhé už si prohrát nedovolí!"

"Nevěřím vám! Snažte se mne vyděsit. Nic jsem neviděla a jdu domů!"

Conrad se jen stěží ovládl.

"Slečno Colemanová, prosím vás, nechtě si všechno projít hlavou. Dokážeme vás ochránit. Nemusíte se ničeho bát."

Máte strach z Maurera? Řekněte mi, proč tu nechcete pár dní zůstat."

"Nehodlám tu zůstat ani chvíli a o vaši ochranu nestojím," vybuchla zlostně. "Myslím, že mi všechno vykládáte jen proto, abyste mne zastrašil a donutil svědčit, a zrovna to neudělám!"

Conrad přešel ke dveřím.

"Madge, zavolala bys státnímu návladnímu a řekla mu, že Gollowitz může nahoru?"

Madge na něho zůstala vylekaně zírat.

"Gollowitz? Nedovolíš přece..."

"Proveď prosím, co ti nařizuju!" vybuchl Conrad. Znovu se otočil k Frances. "V přízemí na vás čeká advokát. Má v ruce příkaz k vašemu propuštění. My se soudnímu příkazu vzepřít nemůžeme, ale pokud s ním odmítnete jít vy, nemůže vás přinutit. Všechno je na vás."

Frances si ho posměšně změřila.

"Pište si, že s ním půjdu!"

Conrad k ní přistoupil.

"Poslyšte, vy pošetilá holčino! Děláte si iluze, že by se nějaký advokát obtěžoval, aby pro vás někde splasil příkaz k propuštění? Je to Maurerův právník! Tak je to!"

"Proč by mi ho nemohla poslat Buntý Boydová?" nadhodila. "Vy chcete, abych tu zůstala, vidíte? Nevěřím vám ani slovo!"

Ozvalo se zaklepání a do místnosti nahlédla Madge.

"Pan Gollowitz."

Gollowitz s vážným výrazem na tváři a uhlašeným úsměvem vešel.

"Slečna Colemanová?"

Frances si jej zpytavě prohlížela.

"Ano."

"Jsem právník a zastupuji odborový svaz Norgate. Zavolala mi sekretářka svazu a sdělila mi, že vás tu zadržují. Státní návladní prohlásil, že není důvod dále vás tu držet. Chcete se mnou odejít?"

Frances chvíli váhala. Potom ji na Gollowitzovi něco znervóznilo.

"Děkuji, s vámi nechci," řekla. "Chci jenom domů."

Gollowitz se uchichtl.

"Ovšemže. Měl jsem na mysli, že vás pouze doprovodím k východu. Pokud se spojíte se sekretářkou vašeho svazu a řeknete jí, že jsem zařídil vaše propuštění, budu vám vděčný."

Conrad tiše přešel ke dveřím a kývl na Madge.

"Řekni Vanovi, aby přivedl Weinera," zašeptal.

Když se otočil, slyšel, jak Frances říká: "A můžu jít hned?"

"Zajisté," pravil Gollowitz.

"Okamžik," přerušil je Conrad. "Když už jste tady, pane Gollowitze, možná budete mít chuť složit záruku za našeho dalšího klienta. Pojď dál, Weinere."

Van Roche otevřel dveře dokořán a postrčil Petea tak, že hoch do místnosti vrávoravě vpadl.

Jakmile Pete spatřil Gollowitze, uskočil, jako když šlápne na hada.

Gollowitz měl příliš mnoho práce s obstaráním soudního příkazu k propuštění Frances, než aby stačil zjistit, jak dopadl Pete. Seigel ho ujistil, že Petea dostane, a když ho teď Gollowitz tak nečekaně spatřil, ztratil nervy. Zesinal, vyrazil proti Peteovi a zuřivě cenil zuby.

"Nechtě mě být!" vyjekl Pete a couvl.

Gollowitz příliš pozdě pochopil, že se prozradil. Přinutil se nasadit úsměv, ale vyděšený výraz na Francesině tváři mu neunikl.

"Nechcete si se slečnou Colemanovou odvést rovnou i Weinera?" zeptal se Conrad tiše. "Pochybuju, že by šel, ale alespoň zeptat se můžete."

Gollowitzovi sršely oči hněvem. Obrátil se k Frances.

"Pojďte, slečno Colemanová. Seženu vám taxi."

"Nechod s ním," zařval Pete. "Patří k organizaci! Zůstaň tady, tady jsi v bezpečí! Nechod s ním!"

Gollowitz vztáhl ruku a vzal Frances vlídně za paži.

"Nevím, kdo tenhle chlapík je, ale připadá mi jako šílenec," poznamenal. "Pojďme, slečno Colemanová."

Frances se mu vytrhla a uskočila.

"Ne! Zůstanu tady! Nechci s vámi jít. Nechci s vámi!"

"Obávám se, že jste poněkud pošetilá mladá dáma, slečno Colemanová," pravil Gollowitz. Z nevyslovené hrozby v těch černých očích Frances zamrazilo. "Půjdete se mnou, nebo ne?"

"Proboha, řekněte mu, ať jde pryč!" vykřikla Frances, klesla na gauč a skryla tvář do dlaní. "Prosím, vyhodte ho!"

Gollowitz si změřil Petea a pak mlčky vypochoďoval z místnosti.

Když přecházel sousední místnost, nikdo se ani nepohnul. Sledovali, jak otvírá dveře, vychází do chodby a zavírá za sebou.

Ve vzduchu po něm zůstala viset hrozba nebezpečí.

III.

"Janey!"

Conrad stál v hale a čekal na odpověď. Janey nenašel nikde v přízemí a napadlo ho, že nebude doma. Poslední dobou ji už dvakrát nebo třikrát, když se vrátil z úřadu, doma nezastihl. Minulé tři dny už spolu byli vůbec na kordy.

Neřekla mu, kam chodí, a on se neptal.

"To jsi ty?" ozvala se Janey seshora.

Trochu překvapený, že ji zastihl doma, vyběhl Conrad po schodech a otevřel dveře do ložnice.

Janey seděla před toaletkou. Měla na sobě jen podprsenku a okanýrkované kalhotky a právě si natahovala na štíhlou nohu černou nylonovou punčochu.

"Jdeš brzy, ne?" prohodila, ale oči nezvedla. "Není ještě půl sedmé."

Zavřel za sebou a pomalu přešel k oknu. Scéna, na kterou se díval, už ho nijak netěšila.

"Musím na pár dnů odjet, Janey. Vyrážím hned."

Když si Janey zasunovala podvazek pod lem punčochy, hodila po něm jedovatým pohledem.

"Ach, počítám, že beze mne. Kam se chystáš?"

Natáhla se pro druhou punčochu a myšlenky jí v hlavě vířily. Pár dnů, co to přesně znamená? Týden, deset dnů? Cítila, jak jí celým tělem projela horkost. Může si dovolit pozvat Louise sem? ptala se v duchu.

"Musím zajistit dva důležité svědky," řekl Conrad. "Do procesu musejí být pod dohledem. Státní návladní chce, abych si je vzal pod patronát já."

Srovnala si švy na punčochách a vstala.

"Prokristapána proč? Odkdy se z tebe stala chůva svědků?"

"Shodou okolností jsou velice důležití a hrozí jim nebezpečí," odtušil Conrad stručně. "Vrátím se ve čtvrtek. Odpusť, Janey, ale nedá se nic dělat."

Přešla k šatníku a vytáhla si župan.

"Dobrá, když musíš, tak musíš," pronesla nezávazně. "Mně to stejně neublíží, stejně tě často nevidím. Kam jedeš?"

"Napišu ti adresu," pravil Conrad, vytáhl pouzdro a vylovil starou obálku. "Je to v Butcher's Wood. A poslouchej, Janey, je to strašně důležité, kromě tebe nesmí nikdo vědět, kam jsem odjel. Nikomu ani slovo, jasné?"

"Komu bych to mohla podle tebe asi vykládat?" ušklíbla se trpce Janey a přitáhla si župan. "Zdůrazňuješ to, jako by kolem mne byly hordy lidí, zatímco mě necháváš večer co večer v tomhle prašivém domě samotnou."

"Neplácej nesmysly," řekl úsečně Conrad. "Máš spoustu přátel a víš to. Jenomže tebe nebaví veselit se s lidmi doma. Ty si radši vyraziš."

"Koho sakra zajímá kuchtit pro ně, a když vypadnou, umývat po nich nádobí?" odsekla Janey.

Conrad uložil obálku do malé zásuvky v toaletce. "Radši si naházím věci do tašky," prohlásil, aby předešel nevyhnutelné hádce.

"A kdopak jsou ti tvoji vzácní svědci, které budeš oprašovat?" zeptala se Janey a sedla si zpátky k toaletce. "Nějaká ženská - dám krk."

"To ti může být jedno," zarazil ji Conrad. Rychle si začal skládat věci do kabely. "Nechám ti tu pro jistotu nějaké peníze." Položil na krbovou římsu několik bankovek. "Do čtvrtka bys měla vystačit."

Pozvat Louise sem by bylo moc riskantní, uvažovala Janey, když si malovala ústa. Kolem plno sousedů s očima na stopkách, ale mohla by jít k němu. Opět ji zalila horká vlna. Je jako zvíře, pomyslela si. Miloval ji hrubě, sobecky, nenasytně. Všechno ji bolelo a sotva lapala po dechu, ale rozněcoval v ní neodolatelnou touhu poddat se jeho tvrdým, svalnatým pažím nanovo.

"Musím padat," oznámil Conrad a zaklapl tašku. "Proč nepozveš Beth, aby tu s tebou pár dnů pobyla? Nerad tě tu nechávám tak opuštěnou."

Janey se záhadně usmála.

"Tvé obavy jsou velmi dojemné, miláčku. Vzhledem k tomu, že mě tu necháváš samotnou patnáct hodin denně, nějaká hodinka navíc už mi neublíží."

"Prokristapána, Janey! Přestaň už mlít jako kafemlejek. Víš, že musím dlouho do večera makat," ztrácel Conrad trpělivost.

"Čeká tě tedy krásná změna, až budeš sedět v Butcher's Wood s nějakou ženskou a mačkat jí ruku, vid'?"

Conrad ji zpražil zhnuseným pohledem.

"Na shledanou, Janey."

"Na shledanou," zanotovala a otočila se zpět k zrcadlu.

Dokud neslyšela bouchnout vstupní dveře, ani se nepohnula, ale pak vyskočila a utíkala k oknu. Sledovala, jak Conrad odjíždí, pak hezky dlouho jen postávala s rukama složenýma na prsou a očima zavřenýma a kochala se pocitem svobody.

Čtyři noci a tři dny sama! Takový dar z nebes nesmí promarnit.

Přeběhla pokojem a po schodech k telefonu. Když vytáčela číslo do Paradise Clubu, srdce jí divoce tlouklo a dech se jí zrychloval, div se nezalkla. Sáhla po cigaretě, zapálila si a snažila se dýchat rovnoměrně.

"Pana Seigela prosím," řekla, když se na lince ozval ženský hlas.

"Kdo volá?"

"Pan Seigel můj hovor očekává. Spojte mě prosím!" prohlásila ostře Janey. Neměla v úmyslu chlubit se svým jménem nějaké ženské v recepci.

"Počkejte chvíli."

Po dlouhé odmlce vybafl Seigel: "Kdo je?"

Otázka zněla navztekane a neomaleně.

"Louis? Tady Janey."

"Ach - ahoj. Co chceš?"

Naprostá lhostejnost v jeho hlase t'ala Janey do srdce jako nůž.

"Nezdá se, že bys skákal radostí, když mě slyšíš," zakňourala lítostivě.

"Mám moře práce. O co jde?"

"Na dva nebo na tři dny odjel," sdělila mu Janey. "Mám volno. Myslela jsem, že by tě to mohlo zajímat."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Janey téměř slyšela, jak Seigelovi cvaká v hlavě.

"Fajn," pronesl nakonec, i když stále úsečně. "Zajdi."

"Myslíš do klubu?"

"Jasně. Stav se tu. Koupím ti večeři."

"Nevím, jestli bych měla chodit do klubu. Nemůžu přijít k tobě, Louisi?"

"Přiď do klubu," řekl podrážděně. "Najdu si tě kolem deváté. Dřív mi to nevyjde. Zatím nashle," a zavěsil.

Janey pomalu položila sluchátko. Nechová se, jak si malovala, ale co na tom. Nevadilo jí ani, že Seigel si určitě uvědomuje, jak po něm jede. Jeho surová drsnost ji připravovala o rozum. Toužila jen, aby ji popadl do náruče, nakládal s ní jako s děvkou z ulice, zraňoval ji a tiskl, až ztratí dech. Nic podobného v životě nepoznala. Musí si tuhle zkušenost zopakovat.

IV.

Seigel pochodoval chodbou ke své kanceláři a mračil se jako kakabus. Už kolik dní čeká na echo od McCanna, že je na něho vydán zatykač. Protože se McCann neozýval, byl Seigel jak na trní a náladu měl pod psa. Zároveň se obával, že Gollowitzovi se celá situace vymkla z rukou. Zatím se Gollowitz vážně neměl čím chlubit. Tvrdil, že se o tu holku postará - a co se stalo? Nic! Ani mrť!

Holku má státní návladní a má i Weinera. Ti dva už teď určitě zpívají jako z kruchty. Být po jeho, špacíroval by se teď po New Yorku, ale Gollowitz nařídil, že se nesmí hnout.

"Zatím nic nehrozí," tvrdí Gollowitz. "McCann tě podrží. Až se Forest rozhodne něco podniknout, budeš mít dost času vypařit se, ale dřív nikam."

Seigel zmáčkl kliku a otevřel si. Když u svého stolu spatřil Gol-lowitze, jako když ho do země vrazí.

"Co tu děláte?" zeptal se, vstoupil a zavřel dveře.

"Čekám," řekl Gollowitz tiše.

Uplynulé dny se na něm podepsaly. Tlustý obličej se mu propadl a pod očima měl modrošedé váčky. Uvědomoval si, do jak nebezpečné situace organizace zabředla, a zapnul ostrovtip na plné obrátky, aby dokázal zákonnými cestami vykličkovat, avšak v souladu se zákony úniku nebylo. Zabránit těm dvěma, aby svědčili a zbořili jeho vytoužené království, se dalo jediným způsobem. Umlčet je a umlčet je nadobro.

Přiliš pozdě pochopil, že Seigel je jen třtina větrem se klátící a jeho pochopové prostoduší zabijáci, kteří se k Frances a Wienerovi teď, když je Forest v plné pohotovosti, nikdy nedostanou. Nakonec přijal řešení, které mu srazilo hřebínek a oslabilo pozici. Podal hlášení syndikátu, prohlásil, že sám situaci nezvládne, a požádal o pomoc.

"Čekáte?" vyštěkl Seigel, když přecházel ke křeslu. "Na co?"

Gollowitz se podíval na hodiny.

"Přijde Ferrari. Bude tu každou chvíli."

Seigel svažil obočí.

"Ferrari? Jaký Ferrari?"

"Vito Ferrari," pravil Gollowitz.

Seigel zkoprněl. Chytil se tlapami opěradel a zaťal je do nich, až mu vystoupily a zbělely klouby. Opálený obličej mu zezelenal, pak zrudl, pak zesinal a Seigel napůl vylétl z křesla.

"Vito Ferrari? Ten snad ne?"

"Ano."

"Ale proč? Co je to za nápad? Proč by sem krucinál měl chodit?"

Gollowitz na Seigela nehnutě zíral a očka mu svítila jako skleněné korálky.

"Pozval jsem ho."

Seigel se pomalu zvedl.

"Přeskočilo vám? Vy jste Ferrarimu řekl, aby přišel? Proč?"

"Kdo jiný nás podle tebe z tohotohle srabu může dostat?" opáčil Gollowitz a položil si ruce na podložku dlaněmi dolů.

"Ty? Myslíš, že bys to zvládl?"

"Ale Ferrari..."

"Kdyby se ti dva dostali na lavici svědků, je to náš pohřeb," navázal vyrovnaně Gollowitz. "Někdo je musí umlčet. Tys už možnost měl. Já taky. Oba jsme ji prosvihli. Potřetí si prohru dovolit nemůžeme. Požádal jsem syndikát, aby nám poslali Ferrariho. Vyjádřili se, že lepší rozhodnutí jsem udělat nemohl."

"Co řekne Maurer?" olízl si Seigel okoralé rty. "Víte, že do svého rajónu by nikoho ze syndikátu nepustil."

"Maurer tu není. Kdyby tu byl zůstal, možná jsme sem nemuseli Ferrariho tahat, jenomže Maurer je pryč. Je mou povinností zachránit organizaci. Je pouze jeden člověk, který to pro mne dokáže udělat - Ferrari!"

Jméno Vito Ferrariho sevřelo Seigelovi srdce stejným děsem, jakým se muselo sevřít srdce středověké čarodějky, když uslyšela slovo inkvizice.

Vito Ferrari zastával v syndikátu roli kata. O jeho nesmiřitelnosti, krutosti, o jeho zločinech a zalíbení v krvi se vyprávěly fantastické, neuvěřitelné historky. Ferrari byl legendou v podsvětí všech zemí světa.

Seigel věděl, že kdyby sám někdy ujel, bude to Ferrari, koho syndikát vyšle, aby mu pomohl do rakve. Pozvat do Pacific City Ferrariho bylo stejné jako pozvat na návštěvu Kmotříčku smrti a Seigel na Gollowitze s hrůzou třesl oči.

"Vy jste se pomátl!" vydechl.

Gollowitz znovu jen rozložil ruce.

"Buď on, nebo organizace. Nestál jsem o něj. Myslíš, že kdybys všechno nezkončil, já bych pro něj posílal?"

Seigel se chystal odpovědět, ale ozvalo se zaklepání.

Seigel se zarazil, pak se úzkostlivě a zděšeně otočil, aby viděl na dveře.

"Vstupte," zavolal Gollowitz.

Dveře otevřel Dutch. Tvářil se zmateně a přihloupě jako člověk, který proseděl v biografu zdvojený program a najednou mžourá do ostrého slunce.

"Jde za vámi nějaký chlápek," oznámil Gollowitzovi. "Prý na něj čekáte."

Gollowitzovi se ztrhaný obličej ještě víc propadl. Pomalu kývl hlavou a pravil: "Správně. Pusť ho."

Dutch se tázavě podíval na Seigela, ale Seigel se otočil. Dutch se odšoural zpátky ke dveřím do předpokoje a otevřel. "Pojďte dál," slyšel ho Seigel říkat.

Sám čekal a srdce mu splašeně tlouklo. Přestože Ferrariho jméno za své kriminální dráhy slyšel mnohokrát, osobně Ferrariho nikdy nespátřil a neviděl ani jeho fotku. Přesto si ho v duchu úplně jasně maloval. Chlap jako hora, drsník, lanželezo, surovec, litá šelma. S pověstí, která Ferrariho věččila, nemohla jiná představa Seigela uspokojit. Proto mu Vito Ferrari přivodil pořádný šok, když tiše vplul do dveří.

Ferrari měřil asi sto padesát centimetrů; pomalu trpaslík a jinak jen kůže a kost. Černý volný oblek na něm plandal jako kus hadru našasený na krejčovské panně.

Vzápětí se Seigelem zacvičila Ferrariho podivná chůze. Jako by po parketách klouzal, šoupal se tiše a hladce jako duch, jako by se země ani nedotýkal, a když se mu Seigel podíval do obličeje, měl opět dojem přízraku.

Ferrari měl tvář jako seseknutý klín. Široké čelo se zužovalo k úzké, hranaté bradě. Zahnutý nos měl velký jako zoban, úzká ústa byla jen čárka jakoby beze rtů. Nažloutlou kůži měl po celé lebce i na obličeji tak napjatou, že vypadal jako kostlivec.

Malá očka se v tmavě orámovaných důlcích utápěla tak hluboko, že je téměř nebylo vidět, ale když se Seigel podíval blíž, měl pocit, že hledí do strnulých, neživých očí voskové figuríny.

Jak Gollowitze, tak Seigela Ferrariho vzezření natolik vytočilo, že na něho jen čučeli a nezmohli se na slovo.

Ferrari smekl černý klobouk. Houšťava černých vlasů mu na spáncích začínala šedivět. Mužiček položil klobouk na stůl a sedl si do křesla, které předtím zabral Seigel.

"Jde o muže a ženu, je to tak?" řekl. Měl zvláštní sípavý hlas a Seigelovi při něm až naskočila husí kůže. Přesně takovým hlasem vás osloví médium na duchařské seanci.

Gollowitz se rychle vzpamatoval.

"Jsem velice rád, že jste přišel," pravil a byl si vědom, že se proti vlastní vůli rozplývá. "Od Velkého Joea bylo moc milé..."

"Kde jsou?" přerušil jej Ferrari a zabodl do Gollowitze propadlé oči.

Gollowitz polkl, zajíkl se a hledal pomoc u Seigela.

"Myslíte ty dva, o které se máte postarat?" zeptal se Seigel, ale i jemu přeskočil hlas.

"Koho jiného?" opáčil netrpělivě Ferrari. "Kde jsou? Víte to?"

"V lovecké chatě v Butcher's Wood," pospíšil si s odpovědí Gollowitz. Přesnou informaci dostal od McCanna teprve ráno. "Mám tu mapu." Otevřel zásuvku u stolu, vytáhl pečlivě nakreslený plánec a postrčil jej na druhou stranu.

Ferrari si papír vzal, na čtyřikrát jej složil a zasunul do kapsy, aniž na plánec mrkl.

"Jak je mám vyfídit?" otázal se.

"Vaše věc," odvětil Gollowitz. "Bylo by však rozumné, kdyby oba zemřeli jakoby nešťastnou náhodou."

Ferrari našpulil tenké rty.

"Kdy?" zeptal se a opět si sedl.

"Nebylo by lepší probrat nejdřív způsob?" doporučil Gollowitz, dotčený Ferrariho arogantním tónem. "Kdyby bylo všechno tak snadné, neposílal bych pro vás. Ve dne v noci je někdo hlídá. Nikdo k chatě nepozorovaně nepronikne. Policie tam má psy, jsou tam světlomety a jedinou přístupovou cestu ke srubu střeží policejní jednotka. Je tam šest vybraných detektivů, vesměs dokonalí střelci, a ti také ty dva osobně hlídají. Dvě policistky se od Colemanové nehnou na krok, jsou s ní, i když spí. O Weinera je postaráno stejně. Nezáleží na tom, kdy bude po nich, ale jak na ně."

Ferrari si celou dobu Gollowitzovy přednášky přejížděl kostnatým prstem po dlouhém frňáku a tvářil se podobně jako vědec, pozorující neznámý bacil.

"Ptal jsem se kdy," řekl.

Gollowitz se tázavě podíval na Seigela a nadhodil obtloustlá ramena.

"Samozřejmě co nejdřív," odpověděl stručně.

"Dobře. Až si prostuduju mapu a prohlídnu okolí, sdělím vám datum," prohlásil Ferrari. Mluvil pomalu, dokonale angličtinou, poznamenanou italským přízvukem. "Bude to možná za dva dny."

"Vy je chcete vyfídit ve dvou dnech?" vyjel Seigel. "To nejde!"

"Není možné, aby ve dvou dnech zemřeli oba," pravil Ferrari, "ale jeden to stihne určitě. Byla by hračka vyfídit oba naráz, ale dvě úmrtí tak rychle za sebou by byla příliš velká shoda okolností." Zapíchl oči do Gollowitze. "Opravdu chcete, aby všechno vypadalo jako nehoda?"

"Je to rozumné," potvrdil Gollowitz a v duchu se zaradoval, že může Ferrarimu úkol trochu zkomplikovat. "Jakmile noviny pojmu jen slabé podezření, že šlo o vraždy, začnou rvát po rozsáhlém vyšetřování, a to si nemůžeme dovolit."

"Ano." Ferrari si spárovitou rukou prohrábl vlasy. "Dobrá. Jeden z nich tedy odejde do dvou nebo do tří dnů."

Zvažit, jak naložíme s druhým případem, budeme muset, až ten první sprovedíme ze světa."

"Odpusťte, že jsem trochu skeptický," podotkl Gollowitz suše, "my už jsme všechny možné cesty a způsoby probrali a nenašli jsme řešení. Vy mluvíte, jako byste už měl práci za sebou, a to jste si ani neomakal terén."

Ferrari si znovu přejel prstem po nose. Zřejmě podvědomý zvyk.

"Jenomže já jsem expert," řekl tiše. "Vy amatéři. Zvolili jste v úvahách špatný přístup. Vyhledáváte obtíže. Řekli jste si, že je to nemožné. Neovládli jste situaci, situace ovládla vás." Pohodlně se opřel, sepal kostnaté prsty a zaklesl si je na kolenně přehozené nohy. Vypadá jako něco, co vůbec nepatří na tenhle svět, napadlo Seigela, když ho s úžasem sledoval. Jakmile si totiž Ferrari přehodil pavouci nožku přes nožku, houpaly se mu nad zemí. "Já se pouštím do práce s důvěrou. Nikdy jsem neprohrál a prohrát se nechystám. Vyřešil jsem už spoustu složitějších úkolů, než je ten váš."

"Tohle je fuška jako řemen," prohlásil Seigel a pokoušel se zkřížit pohled s pohledem propadlých očí, které jako by seděly přímo v mozku. "Budete mít notnou kliku, když dostanete jednoho z nich, natož oba."

Ferrari se předklonil a usmál se. Zuby měl velké, žluté, zkažené.

Připomínal Seigelovi divokého koně, který se na něj chystá skočit.

"Klika nehraje roli," pravil Ferrari. "Kdybych spoléhal na kliku, nikdy bych se nikam nedostal. Povím vám jedno: těch dvou se zbavíte. Za to vám ručím. Nečekám, že mi uvěříte. Počkejte si a uvidíte. Jenom nezapomeňte, co jsem vám už říkal: nikdy jsem neprohrál a nikdy neprohrāju!"

Když jej Gollowitz poslouchal, chorobná tíseň, která se ho zmocnila, když se doslechl, že Weinera a Frances má v moci státní návladní, začala opadávat. Zničehonic jej posedla předtucha, že tenhle příšerný skřet netlachá naprázdno. Když o něj Gollowitz požádal, provedl tu nejchytřejší věc, jakou kdy udělal. Byl si jistý, že Ferrari jeho království spasí.

Kapitola sedmá

"Pojď dál, Paule," vyzval Forest Conrada a odstrčil listiny, ve kterých si četl. "Posaď se. Co nového?"

Conrad si sedl, a když si vyklepával z balíčku cigaretu, sdělil mu: "Náš postup se vyplatil. Weiner mluví."

Forest pokývl hlavou.

"Myslel jsem si, že rozváže. Byla to sázka a vypadali bychom jako pěkní troubové, kdyby byl na kauci skočil, ale měl jsem takové svědění, že nenajde kuráž vrátit se do náruče krutého, nelitostného světa. Co ta dívka?"

Conrad se zatvářil zklamaně.

"Ani tuk. Pořád přísahá, že na Konci světa nikoho neviděla, ale aspoň se už pořád necuká, že chce domů. Nejspíš pochopila, že než se hladina trochu zklidní, bude lepší držet se v závětrí."

"K ní se vrátíme za chvíli," řekl Forest a podal si doutník. Když slupoval pásku, zeptal se: "Co vypověděl Weiner?"

"Připustil, že šel po slečně Colemanové. Seigel mu údajně nařídil, aby ji odrovnal, ale víc se mi z něj vytáhnout nedaří."

"Jinými slovy ti poskytl dostatečný důvod, abys ho zadržel a kryl, ale nic víc."

"Asi tak. Tvrdí, že o Maurerovi nic neví. Tváří se, že patří do Seigelovy party a nemá ani páru, že Seigel je v Maurerových službách. Samozřejmě lže a doufám, že ho přesvědčím, aby svou historku změnil. Jít po Seigelovi nemá smysl. Jde nám o Maurera, a kdybychom zašili Seigela, jenom bychom se vydali špatným směrem."

Forest přikývl a pravil: "Má-li nám být Weinerovo svědectví nějak platné, musí nám Seigela s Maurerem spojit."

Conrad se zamračil. Odklepl popel do skleněné misky na Foresto-vě stole.

"Nemůžu Weinera přesvědčit, že mu u nás nic nehrozí," řekl podrážděně. "Skálopevně věří, že dřív nebo později se mu organizace dostane na kobytku. Kdyby se mi podařilo ujistit ho, že tomu tak není, myslím, že by přestal zatloukat."

"Je v bezpečí, Paule?" zeptal se Forest tiše.

Conrad přisvědčil: "Ano. Učinil jsem veškerá opatření. Do chaty se nikdo nedostane. Proto jsem ji vybral. Ke srubu vede jen jedna cesta. Protíná kout, kde by se neschovala myš. Jediná další cesta vede nad šedesátimetrovým srázem, po kterém by nevyšla ani moucha. Kdyby se odtamtud někdo pokoušel slanit s horolezeckým náčiním, postavil jsem nahoru další hlídku. Slečna Colemanová a Weiner jsou minutu co minutu pod dohledem. Dokud budou v chatě, nic jim nehrozí."

"A přesto má Weiner strach?"

"Malér je, že podle něho nikdo z bandy, kdo promluvil, naživu nezůstal. Za bernou minci platí, že Maurer dosáhne všude. Až se mi podaří tuhle Weinerovu umanutou myšlenku rozcupovat, třeba povolí a poskytne nám informace, které potřebujeme, ale zatím se nezdá, že by na mne dal."

"Upřímně řečeno, nedivím se," přiznal vážně Forest. "Maurer si na zlozvyk odkrouhnout mluvky vážně potrpí. Přihlédl jsi také k lidskému prvku, Paule?"

"I s ním jsem samozřejmě počítal," připustil Conrad, "a dbal jsem, abych si vybral lidi s nejlepším záznamem. Taky jsem se pojistil v tom, že nikdo nebude hlídat sám. Stráže jsou zdvojené. Weiner má neustále společnost. Hlídkám velí seržant O'Brien, znáte ho. A O'Brien je stejně spolehlivý jako já."

"Jasně," přitakal Forest. "Znám O'Briena kolik let. Tak by měl podle mne vypadat prvotřídní policajt. A co když dostanou volno? Nehrozí nebezpečí, že by je mohl někdo uplatit, když nebudou ve službě?"

"Nebudou mít volno," vysvětlil Conrad. "Řekl jsem jim, že se bude zařezávat bez přestávky tak dlouho, dokud nebude po všem. Opustit chatu budou smět jen Van Roche, O'Brien a já. Kdybych nemohl důvěřovat těm dvěma, nemůžu důvěřovat nikomu."

"Ano, jistě máš situaci pevně v rukou. V sobotu se tam podívám sám."

"Budu moc rád. A uvítám každý nápad. Kdyby se mi jen podařilo přesvědčit Weinera, že mu nic nehrozí."

"Možná přijde k rozumu. Moc času nemáme. Dohlídni na něj, Paule." Forest popojel z židlí, aby si mohl natáhnout nohy. "A teď mi pověz o té dívce."

"Je pro mne trochu záhada," přemnul si Conrad bradu. "Ať visím, jestli vím, co si o ní myslet."

Foresta, kterému nikdy nic neuniklo, překvapil Conradův malomyslný tón. Šéf si Conrada rychle změnil a bádá, kde se ve štihlém, energickém Paulově obličejí vzal ten zachmuřený stín. Pak uhnul pohledem. Něco tu nehraje. Proč

Conrad vždycky změnil tón, když padne zmínka o dívce? říkal si. Dlouholetá zkušenost u soudu ho naučila bystře zavětrit jakýkoli vztah mezi mužem a ženou. Že by tu něco rašilo?

"V jakém smyslu?" zeptal se otcovsky.

Conrad pokrčil rameny.

"Jako že tu sedím, jsem si jistý, že Maurera na Konci světa viděla. Proč to nepřizná? Koneckonců tím, že mlčí, se staví do role pachatele, který napomáhá po činu."

"Připomněl jsi jí to?"

Conrad zvedl oči, ale když viděl, jak upřeně jej Forest sleduje, uhnul.

"Zatím ne. Myslel jsem, že by to mohlo vyznít jako vyhrožování. A zrovna jí vyhrožovat by nebylo dobré."

"Musíš jí to však sdělit. Kdybychom dostali nějaký jiný důkaz, že Maurera viděla, mohli bychom ji obžalovat."

"Já vím, avšak pokud souhlasíte, ještě chvíli počkám," pravil Conrad. "Pořád si myslím, že ji přiměju, aby promluvila. Od okamžiku, kdy jí nahnal strach Gollowitz, je daleko přístupnější."

"Ano? V jakém smyslu?"

"Je daleko kamarádštější, už se tolik nečertí. Řekl bych - řekl bych, že začíná chápat, o co jde."

Forest nehnul brvou, jen bezmyšlenkovitě přesunul těžítka. Conradův malomyslný výraz mu začínal dělat starosti.

"Nemůžeme ji někde držet věčně," řekl. "Chápeš?"

"Já vím, je to sakra problém. Jediná možná cesta, jak jí zaručit bezpečnost, je přiznání, že Maurera viděla, abychom s ním mohli zatočit. Dokud bude Maurer na svobodě, je v bezpečí jen do chvíle, dokud ji chráníme."

"A chápe to?"

Conrad pokrčil rameny.

"Snad ano. Opakuju jí to horem dolem." Natáhl se, aby típl cigaretu. Dlouhou chvíli jen zachmuřeně pohlížel na koberec a Forest jej tajně sledoval. Pak se Conrad znovu ozval: "Je tu ještě jeden problém, s nímž si nevím rady. Možná byste mi s ním mohl pomoci."

"Spust', o co jde?"

"Mám dojem, že ti dva v sobě našli zalíbení. Půjdu ještě dál: myslím, že se do sebe zamilovali."

"Kteří dva?" zeptal se Forest ostře.

Conrad se neklidně zavrtěl; malomyslný výraz se ještě prohloubil.

"Slečna Colemanová a Weiner."

"Padli na sebe láskou?" užasl Forest. "Jak se do sebe mohli zamilovat?"

Conrad zvedl pohled.

"Jak se do sebe lidi zamilují?" hlesl. "Tohle je jedna z těch sakra podivných věcí, které nikdo nevysvětlí. Dva lidi se sejdou a pak se něco přihodí. Jako když do sebe zapadnou dva dílky skládačky, které celé roky někudy putovaly. Z neznámého důvodu se najednou potkají a zapadnou do sebe. Jednoduché jako facka."

"Jsi o tom přesvědčen?"

"Naprosto. Slečna Colemanová mě včera požádala, aby si mohla s Weinerem promluvit. Až do nynějška jsme je k sobě nepustili, ale slečna Fieldingová, která na slečnu Colemanovou dohlíží, mi svědila, že když má Weiner vycházku, prostojí slečna Colemanová celý čas u okna, a doneslo se mi, že zrovna tak ji pozoruje on, když je venku."

"Jenže to neznáměná, že se do sebe zamilovali," řekl trochu netrpělivě Forest.

Conrad pohodil rameny.

"Abyste poznal, co s nimi cvičí, stačí si vypošlechnout, když jeden o druhém mluví." Prudce vstal a začal pochodovat sem a tam. "Krucinál, jak se může taková pěkná holčina zamilovat do takové krysy, jako je Weiner. To mě podržte. Není na něm ani zbla. Chodí s tím příšerným ohněm. Celý život byl jen křivák. Prostě nechápu, jak může pro takového člověka vzplanout. Jsem z toho jelen."

Forest povytáhl obočí. Snad ta dívčina nechtyla za srdce Paula, ptal se v duchu. Bůh ví, že se chová jako zhrzený ženich. Kdepak, určitě ne. Forest zná Janey, a když ji viděl, vyrazila mu její krása dech. Myslel si tenkrát, že měl Conrad z pekla štěstí, když se oženil s takovou živou, okouzující dívkou.

"Možná za všechno může jeho původ a to jeho znamení," podotkl Forest tiše. "Děvčata jsou někdy zatraceně směšná stvoření."

"Taky bych řekl."

"V čem je tedy problém, Paule? Vůbec nás přece nezajímá, jestli se milují nebo ne, co říkáš?"

"Ne, ale mohu je k sobě pustit? Slečna Colemanová mě požádala, aby směla vycházku trávit s Weinerem; několik hodin denně."

"Měl bych říct ne. Co myslíš ty?"

Conrad ještě stále rázoval po místnosti.

"Tak snadné to není," odpověděl pomalu. "Nesmíme ztrácet ze zřetele náš cíl. Chceme tu dívku přinutit, aby svědčila proti Maurerovi. Když jí dovolíme, aby si povídala s Weinerem, je slušná vyhlídka, že Weiner se rozpovídá o sobě. Třeba jí vyslepičí i něco o Maurerovi. Ona si strašně přeje zjistit, proč přijal rozkaz, že ji zabije. Má-li se Weiner v jejích očích ospravedlnit, možná mu nezbude, než prozradit některá tajemství organizace. Z jeho úst mohou takové informace působit jako bomba. Ona mi do této chvíle nevěří ani slovo. Má dojem, že z ní chci jenom vyrazit svědectví, a abych ji ovlivnil, záměrně na všechno kydám špínu. Když uslyší výpověď Weinera, snad pochopí, co je její povinnost. Nevím. Je to problém, ale přikláním se spíš k názoru dovolit jim, aby se setkali a hodili řeč."

"Hmmm, ano; něco na tom je. Jenomže co když se potom Colemanová ještě víc uzavře? Weiner jí může nahnat tolik strachu, že z ní nevypáčíme ani slovo. Myslel jsi na to?"

"To by ovšem kázal vodu a sám pil víno. Když nic jiného, on sám promluvil, a ona ví, že měl rozkaz ji zabít. To ví ode

mne."

"Dobrá. Za pokus nic nedáme. Dlouhé odklady už si nemůžeme dovolit. Nech je, ať se sejdou, musejí však být pod neustálým dozorem. Ne aby spolu pláchli. Naříd' strážím, aby byly z doslechu, ale z dohledu je ztratit nesmějí."

"Dobře," souhlasil Conrad. "Myslím, že to je všechno. Raději se vrátím."

"Nedošli jsme k závěru ještě v jedné věci," pravil Forest, "a to v tom, proč tohle děvče, pokud Maurera vidělo, nehodlá tuto skutečnost připustit. Tady musíme ještě najít pravý důvod, Paule."

"Pravý důvod je, že se bojí Maurera."

Forest zavrtěl hlavou.

"Pochybuju, dívka jako ona nebude mít o Maurerovi zvláštní povědomost. Bude znát jen to, co si přečetla v novinách. Připouštím, že Maurer má hezky mizernou pověst, avšak lidé, kteří se o gangsterech dovídají jenom z tisku, nejsou doopravdy přesvědčeni, že z gangsterů číší vážně takový děs, jak popisují novináři. Té dívce svazuje jazyk něco daleko závažnějšího. Napadlo tě někdy, že má třeba záznam a bojí se, aby s ním Maurerův obhájce při procesu nevyrukoval?"

"Nezacházíte moc daleko?" vyhrkl Conrad.

Forest opatrně oklepl popel z doutníku.

"Ano, možná zacházím, ale nevíme. Možná jde o něco jiného. Třeba utekla z domova anebo ji hledá manžel. Mám na mysli toto: jakmile bude proti Maurerovi svědčit, objeví se na titulních stránkách všech novin po celé zemi její jméno a fotografie. Třeba se chce publicitě vyhnout čistě z osobních důvodů, a právě proto mlčí. Podle mne bychom měli trochu zapátrat a čihnout se, jestli bychom takový osobní důvod nevystarali, pokud samozřejmě existuje."

"Ano, myslím, že zkouška nám nic neudělá," přisvědčil Conrad bezbarvě.

Forest si byl v tu chvíli téměř jistý, že dívka na Conrada hluboce zapůsobila, a poznání jej vyvedlo z míry. Snad se nám Conrad nezamiloval? ptal se v duchu.

"Dobře, pusť se do toho," řekl. "Chceš se dát po stopě sám? Chceš se vrátit sem a zkusit vyštburat něco z dívčiny minulosti sám, nebo zůstaneš raději ve srubu a pátrání necháš na nás?"

Conrad nezaváhal.

"Zůstanu ve srubu. Nejdůležitější je uhlídat ji. Přebíral jsem odpovědnost a chci ji mít na bedrech až do konce. Pošlu sem Vana, ten pátrání provede."

Právě v tom okamžiku nabyt Forest plné jistoty, že se Conrad do Frances Colemanové zamiloval.

Roztáhl dlaně na podložce a přísně si Conrada změřil.

"Co si o tom děvčeti myslíš, Paule? Chci říct, jak na tebe působí jako žena?"

Conrad na Foresta pohlédl.

"Proč se ptáte? Hraje můj názor roli?"

Zmaten Conradovým přímým pohledem Forest pokrčil silnými rameny.

"Ne, máš naprostou pravdu." Zduřil doutník. "Nemám se tak ptát. No co, myslím, že bych měl pokračovat v práci. Dej mi vědět, co se děje."

"Dám," odvětil Conrad a zamířil ke dveřím.

Když odcházel, upíral Forest zasmušilý pohled na prázdné místo na stole. Chvilí ustaraně přemýšlel, potom trhl rameny a přitáhl si kopec listin žadonicích o jeho pozornost.

II.

Seržant Tom O'Brien stál u noh postele a díval se na svého synka. Obvykle přísný, jak ze žuly vytesaný obličej mu zjihná O'Brien s rozzářeným pohledem, jaký nikdy jeho kolegové ani narušitelé zákona neviděli, vypadal mnohem mladší.

"Hezky spi," řekl. "Nebo nám maminka pěkně vyhubuje, až se vrátí."

Syn, téměř sedmiletý pihovatý klouček, odzbrojil otce úsměvem od ucha k uchu.

"Co kdybys mi vyprávěl, jak jsi Malého Caesara zatlačil do rohu a pak mu dal nakládačku?" zkusil zaškemrat. "Bude to hned a mámě nic říkat nemusíme."

O'Brien předstíral, že je vyveden z míry. Připadat si v synových očích jako hrdina pokládal za největší životní dar. Chvilku s ním cloumalo pokušení starý, oblíbený příběh synkovi znovu vylíčit, avšak bylo už devět pryč a O'Brien slíbil ženě, že dítě bude kolem osmé v posteli a spát.

"To nejde, hochu," řekl litostivě. "Musíme držet slovo. Povídal jsi, že bude stačit, když ti povím o Lingleovi, a už tak jsme to přetáhli. O Malém Caesarovi ti povím, až budu mít volno příště."

"Slibuješ?" zeptal se hošík vážně.

"Ano, slibuju. A teď už spi. Kdybys něco potřeboval, zavolej, ale žádné falešné poplachy."

"Ano, tati," přijal klouček nevyhnutelně. Už dávno zjistil, že dohadovat se s otcem nemá smysl. "Ráno ahoj."

"Spánembohem, chlapče."

"Spánembohem, tati."

O'Brien zhasl světlo a zamířil po schodišti do haly. V domku bylo тихо jako v kostele. O'Brienova manželka si s matkou vyšla do kina. Vráti se až za hodinu. O'Brien zvažoval, jestli umýt nádobí po večeři, anebo se mrknout na televizní přenos zápasu. Po menším boji se svědomím vyhrál zápas.

O'Brien otevřel dveře do obývacího pokoje a hned u dveří se zamračeně zastavil. Vzpomínal si, že nenechal hlavní lustr svítit. Vždycky si dával záležet, aby všude zhasl. Vstoupil do místnosti a zavřel dveře. Učinil sotva tři kroky směrem k televizi, a náhle jako když ho do země vrazí, ostražitě strnul.

O'Brien byl nebojácný, drsný polda s nervy ze železa, avšak když uviděl v křesle sedět černou postavičku, navzdory vším udatnostem v něm hrklo.

Postavička seděla ve stínu a O'Brien měl na první pohled dojem, že jde o dítě, avšak poté si všiml prťavých chodidel v černých tulečkách, klimbajících se několik centimetrů nad zemí, pavoucích nohou a úzkých, kostnatých kotníků. Vypadaly dospěle a nemohly patřit dítěti.

Přepadl ho plíživý pocit, že má před sebou přízrak, a cítil, jak se mu vlasy na zátylku ježí. Pak se vzpamatoval a vykročil.

"Co tu sakra..." zavrčel, ale když se ve světle zableskla namířená hlaveň automatické osmatřicít'ky, zkameněl.

"Zdravičko, seržante," ozval se chraptivý hlas. "Odpusťte, že jsem vás tak vyděsil. Nezkoušejte žádné husarské kousky. Z téhle vzdálenosti vás nemohu minout."

O'Brien ucítil, jak mu na tváři vyráží pot. Tenhle chraptivý, zlověstný hlas mohl patřit jen jednomu člověku. Kdysi dávno, když sloužil ještě jako člen uliční hlídky v New Yorku, O'Brien na Vita Ferrariho narazil. Častokrát na tuto zkušenost vzpomínal, a když šel spát po obzvlášť vydatné večeři, dokonce se mu o ní zdálo.

Pátravě se zahleděl ke křeslu a Ferrari se naklonil tak, že mu obličej vyplul do světla. Oba muži se probodávali pohledem.

"Vidím, že si mne pamatujete, seržante," řekl Ferrari.

"Co tu děláte?" otázal se O'Brien ledově. Věděl, jak je Ferrari smrtelně nebezpečný, a první, co ho napadlo, bylo, že jej Ferrari přišel zabít. Neměl sice nejmenší tušení proč, avšak popravčí syndikátu nechodil nikam ze společenských důvodů. Jeho návštěvy byly vždy návštěvy obchodní.

"Posaďte se, seržante," vyzval ho Ferrari a pokynul k protějščímu křeslu. "Chci si s vámi promluvit."

O'Brien si sedl. Byl rád; třásl se mu nohy. Myslel na spícího synka v patře a na to, že za hodinu by se měla vrátit žena. Poprvé za celou dobu životní dráhy si uvědomil, že jeho povolání ohrožuje i rodinu, a bylo mu úzko.

"Co vás přivedlo do Pacific City?" zeptal se rozhodnutý, že Ferrari nesmí vytušit jeho obavy. "Tohle není váš rajón, nebo ano?"

Ferrari zastrčil pistoli do podpažního pouzdra. Nijak tím O'Briena neuklidnil. O'Brien věděl, že Ferrari dokáže tasit zbraň a zabít ho dřív, než se on v křesle vůbec nadzvedne.

"Ne, tohle není můj rajón, ale přišel jsem vyřídit jednu záležitost, přišel jsem si pro Weinera," pravil Ferrari sladce. Přehodil si pavouci nožku přes nožku a prťavou botkou klimbal sem a tam.

O'Brien strnul a vzápětí mu skoro spadl kámen ze srdce. Hned jak Ferrariho uviděl, měl si vzpomenout na Weinera.

"Máte smůlu," řekl. "K Weinerovi se nikdo nedostane."

"Nikdo není nedosažitelný," opáčil Ferrari. "To si lidé jenom myslí. Chci, abyste mi řekl, jak se mu dostanu na kobytku."

O'Brien znal dokonale Ferrariho pověst. Věděl, že Ferrari nikdy neprohlásí nic, co by nemohl splnit.

"Kde jste přišel k nápadu, že vám něco povím?" zeptal se hlasem, který měl daleko k vyrovnanému tónu.

"Co vás vede k myšlence, že nepovíte?"

O'Brien na něho upřeně zíral. Cítil, jak mění barvu, a obrovské tlapy sevřel do pěstí.

"Jak se má váš chlapec, seržante?" pokračoval Ferrari. "Dnes ráno jsem ho viděl. Roztomilý hošíček."

O'Brien mlčel. Měl zlověstný pocit, že je v pasti. Tušil, co bude následovat.

"Popovídáme si o Weinerovi?" otázal se po dlouhé odmlce Ferrari. "Nemusím vám kreslit plánek místa jeho pobytu, vidíte, seržante?"

"Tentokrát vám to neprojde," prohlásil chraptivě O'Brien. "A jste na hlavu padlý, jestli si něco zkusíte."

Ferrari nadhodil hubená ramínka.

"Nebudeme mlátit prázdnou slámu," odsekl. "V kolik hodin večer se chodí Weiner koupat?"

"V deset," řekl O'Brien. "Jak sakra víte, že se večer koupá?"

"U všech klientů si vždycky prověřím zázemí. Taková maličkost jako zvyk lézt večer do vany mi usnadní práci. Je sám, nebo s ním jde do koupelny stráž?"

O'Brien zaváhal, ale jen chvilku. Hrozilo mu něco daleko horšího než vlastní smrt.

"Je sám."

"Popište mi laskavě koupelnu."

"Je jako všechny koupelny. V prvním patře. Prťavé okýnko s mřížemi. Sprcha, skříňka, vana a umyvadlo."

"Je tam sprchový závěs?"

"Marníte čas, Ferrari, nelžete si do kapsy. Do té koupelny se nikdy nedostanete. Ani myš by tam nepozorovaně neproklouzla. Tentokrát jsme všechno dokonale pojistili."

Ferrari se rádoby posměšně zašklebil.

"Já to zvládnu. Už jsem v tom kutlochu byl. Hračka. Měl jsem tu čest dnes ráno."

"Lžete," vybuchl otřesený O'Brien.

"Myslíte? Dobrá, tedy lžu." Ferrari si kostnatým prstem přejel po délce nosu. "Prohlíží někdo koupelnu, než leze Weiner do vany?"

"Samozřejmě."

"Kdo?"

"Ten, kdo má večer službu."

"Kdy máte službu vy, seržante?"

O'Brien se zhluboka nadechl.

"Zítřka večer."

"Doufal jsem, že právě tohle řeknete. A teď bedlivě poslouchejte: zachováte se následovně. Až se Weiner bude chtít vykoupat, provedete prohlídku jako vždycky, ale dejte si zatraceně majzla, až budete prohlížet prostor za sprchovým

závěsem. Tam totiž budu já. Jasně?"

O'Brien si kapesníkem otřel pot z čela.

"Nevidíte si do huby. Do koupelny se nedostanete. Nevěřím, že vás tam najdu! Cesta je tak prošpikovaná strážemi, že by nepozorovaně neproklouzla ani myš."

"Nepůjdu po silnici," sdělil mu Ferrari. "Přijdu z útesu."

"Kecy! Bez lan a horolezeckého náčiní tu skálu nikdo nezdočí."

Ferrari se usmál.

"Zapomínáte, že mám pro šplhání zvláštní nadání."

O'Brien si vzpomněl, jak kdysi slyšel, že Ferrariho rodiče byli cirkusoví umělci a Ferrari akrobacii rovněž trénoval. Před mnoha lety si dokonce vydělal balík peněz, když vystupoval jako "Pavoučí muž" a předváděl neobyčejně obtížné kousky a šplhal po nebezpečných výškách. Když jednou zdolával Empire State Building, vyrazil obecnost natolik dech, že se na Broadway i zastavila veškerá doprava.

"Budu tam, seržante," ujistil ho Ferrari. "Neplet' se. Můžu s vámi počítat?"

O'Brien chtěl něco nakousnout, ale pak se zarazil.

"Váháte?" pronesl sladce Ferrari. "To se divím. Nakonec, kdo je Weiner? Obyčejný poradný hajzlík. Kvůli němu přece nebudete riskovat život vašeho roztomilého synka, vidíte, určitě ne pro takového grázla, jako je Weiner."

"Mého syna vynechte," odsekl drsně O'Brien.

"Rád bych, ale musím vědět, že je na vás spolehnoutí. Seržante, vy víte, že nikdy nemluví do větru. Buď váš hošiček, nebo Weiner. Račte si vybrat."

O'Brien na odporného skřeta bezmocně zíral. Pokud Ferrari prohlašuje, že je ve hře buď život jeho synka, nebo život Weinera, právě tak to myslí. O'Brien věděl, že zabránit Ferrari, aby jeden z těchto životů zmařil, není v jeho silách. Věděl, že Ferrari mu neposkytne příležitost, aby ho odrovnal - Ferrari je na O'Briena příliš lživý a příliš rychlý. Ferrari všechny své pohružky splní. Není důvod předpokládat, že by měl tentokrát smůlu.

"A aby bylo mezi námi jasno," pokračoval Ferrari. "Nezkoušejte žádný podraz. Možná by vám vyšel, ale garantuju, že pět minut poté, co mne shodíte, vydechne váš syn naposledy. Od téhle chvíle ho máme na každém kroku pod dohledem. Jakmile se mi něco stane, zemře. Nerad bych dramatizoval, ale přesně taková je situace. Hrajte se mnou na rovinu a já budu hrát na rovinu s vámi. Můžu na vás vsadit?"

O'Brien věděl, že není kam vyklíkovat; musí se rozhodnout - synek, nebo Weiner.

"Ano," vysoukal ze sebe pracně. "Můžete se spolehnout."

III.

Conrad neměl tak úplně pravdu, když Forestovi vyprávěl, že Frances a Pete se do sebe zamilovali.

Pete určitě miloval Frances. Nikdy mu nebylo dáno poznat lásku a nový prožitek jej zasáhl jako úder.

Uvědomoval si však, že tato zkušenost nebude mít dlouhé trvání a nikdy se nenaplní. Nečinil si nejmenší iluze o Maurerově moci. Osm dní je Pete v bezpečí, ale bůh sud, jakým zázrakem. Věděl, že mnoho dalších dnů mu nezbyvá; každá hodina ze zbytku kousek ukrojí. Nepotrvá dlouho a Maurer zasáhne a celá síť spletená z bdělosti stráží, Conradova obezřetného plánování a předpokládané nedostupnosti srubu poskytne stejnou ochranu, s jakou kus tenkého závoje před hořákem letlampy zabráni ohni.

Milostný cit vzplál v Peteovi tak silně právě pro onu předurčenou krátkodečnost a Pete si uvědomoval, že zažije pouze sny, které mu nabídnou především vlastní představivost.

Kdykoli stál u okna a pozoroval Frances v ohrazené zahradě, živě si v duchu maloval, co všechno by spolu mohli podniknout, jak by spolu mohli žít, mít hezký dům, možná i děti - nebýt takového člověka, jako je Maurer, který všechny jeho sny předem zmaří.

Ohromilo jej, když mu Conrad nabídl, že má-li chuť, může si s Frances promluvit.

"Myslí si, žeš jí zachránil život," prohlásil Conrad a přešel velkou světnici, kde Pete spával. "Chce s tebou mluvit. Já nemám námitky - a ty?"

Při pohledu na hubeného mladíka s úzkými rameny, vážnými očima a výrazným mateřským znamením na pravé tváři Conrad náhle pochopil, že dívka jako Frances se do takového člověka může zamilovat.

Za týden, co pobývali v chatě a Conrad se s Frances denně vídal, i jeho vztah schůzku od schůzky sílil. Připadala mu - obzvláště teď, když už se s ním nehádala - jako pravý opak Janey. Z hlasu, chůze, očí, dokonce i způsobu, jak pohybovala rukama, vyzařovala laskavost a pochopení, po jakých Conrad celý život podvědomě prahl.

Janey jej trpce zklamala. Chtěla jen brát a nic dávat, ale i když jí i tady díky tomu, že se mu líbila, odpouštěl, dobře si uvědomoval, že na něm znovu a znovu chtěla jen další projevy pozornosti, jako by se rozhodla vydolovat jeho lásku až na dno.

Dno bylo dost hluboko, avšak láska se Janeyiným nesmyslným, sobeckým a vytrvalým nárokům vzpouzela.

Frances by byla jiná, říkal si Conrad. Zkušenost mu otevřela oči. Litoval, že nemůže vrátit čas, a spílal si, že byl takový osel a nechal se od Janey dotáhnout k oltáři.

Láska ho stravovala stejně jako Petea, protože byl stejně jako Pete přesvědčen, že se nikdy nenaplní. Zatímco Peteovi stál v cestě Maurer, jeho překážkou byla Janey.

Conrad se ovšem mýlil. Zájem, který Frances věnovala Peteovi, nevyvěral z lásky, ale ze soucitu.

Frances Petea nemilovala, jen ho litovala, a pro dívku tak citlivého ražení znamená lítost stejně, a možná daleko víc než láska.

Věděla, že měl možnost ji zabít. Měl zbraň i příležitost. Dostal rozkaz, a přece riskoval vlastní život a ruku na ni nevztáhl. Tímto činem na ni hluboce zapůsobil a skutečnost, že ohavné znamení, které mu znetvořilo tvář, mu zároveň ztrpčuje a od narození ničí život, v ní probudila touhu všechno mu nahradit a vlídností všechny krivdy odčinit.

Když se odpoledne toho dne, kdy se Conrad dohodl s Forestem, setkali v zahrádce, chovala se Frances k Peteovi velice laskavě a něžně. Mluvili spolu jako dva mladí při prvních schůzce. Oba trochu ostýchaví, nerozhodní, snažili se najít společnou základnu.

Nebylo to lehké setkání. Oba si plně uvědomovali řetěz stráží kolem zahrady a pátravé oči, které neúplatně probodávaly Petea.

Petea znetvoření krutě soužilo; sedl si k Frances z pravé strany a neotáčel hlavu, aby mu viděla jen profil. Když už se pootočil, pudově si zakryl tvář rukou.

Frances měla pocit, že za tyhle rozpaky může ona, a když si chvíli povídali, zničehonic vyhrkla: "Tě skvrně, co máš na tváři, se říká oheň, vid'?"

Trhl sebou a zrudl, oči mu zaplály hněvem a zmučeně se ptaly, čím ho zraní přístě.

Ve vlídnosti pohledu a v nenadálém úsměvu, kterým ho zahřála, se však nemohl mýlit.

"Mluvím o ní schválně," řekla tiše. "Protože se pořád rozpačitě odtahuješ a není proč. Určitě jsi přesvědčen, že mne skvrna vyvádí z míry, ale kdeže. Copak nevidíš, že když si povídáme, vůbec si jí nevšímám a vlastně o ní nevím?"

Pete na ni upřeně hleděl a najednou pochopil, že Frances mluví upřímně. Uvědomil si, že slova, která teď slyšel, toužil slyšet od někoho - kohokoli - už strašně dávno, ale nikdy k němu nedolehla. Zmocnilo se ho tak silné dojetí, že se musel na chvíli odvrátit, aby pocity skryl.

Ucítil, jak mu položila ruku na paži.

"Nechtěla jsem tě rozčilit, ale není možné něco s tím provést? Četla jsem, že nějaký zákrok je určitě možný. Nikdy jsi na to nepomyslel?"

"Ano," odvětil, ale nepodíval se na ni. "Jenomže to znamená podrobit se operaci a já mám nějaké divné složení krve, operace by byla nebezpečná." Otočil se k ní. "Jenomže o mě teď nejde. Chci mluvit o tobě. Jaktěživ jsem nepotkal takové děvče jako ty. Jsi opravdová a laskavá a jemná." Stočil pohled na její ruku. "Neoškliví se ti sáhnout na mne. Jaký já byl blázen! Proč jsem tě nepotkal dřív! Nechoval bych se tak, jak jsem se choval. Do gangu jsem se přimotal jen proto, že stačil pohled a lidi nade mnou ohrnuli nos." Přisedl si k Frances blíž. "Na tom už ale nezáleží. Musím říct něco tobě. Conrad chce, abys svědčila proti Maurerovi. Věř mi, povídám ti svatou pravdu. A vím, o čem mluvím. Neposlouchej Conrada ani žádného z těch poldů. Nic nevědí; jenom si myslí, že mají v hlavách jasno. Podle nich jsi Maurera na Konci světa viděla. Poslyš, nechci vědět, jestli jsi ho viděla nebo ne. Hlavní je, abys nikdy nepřipustila, žeš ho viděla; přede mnou, před Conradem, před nikým; ani před vlastní matkou a otcem ne. Nikdy nesmíš připustit, žeš ho zahlédla - ani sobě! Jakous takous nadějí, že vyvázneš, máš, jenom dokud budeš mlčet. Nic moc, ale nadějí. Pochop však jedno: jakmile Conradovi dovolíš, aby z tebe vymáčkl, co víš - pokud něco víš - pak už tě nic na světě nezachrání!"

Frances poněkud omráčilo Peteovo zavilé rozohnění, ale nebála se. Conrad jí vysvětlil, proč je vyloučeno, aby ji tu někdo ohrozil, a veškerá jeho opatření ji přesvědčovala.

"Vím, že tu nemůžu zůstat navěky," pravila, "ale dokud jsem tady, jsem v bezpečí a ty taky."

Pete si ji užasle změřil.

"Jsme v bezpečí? Tady? Samozřejmě, že ne! Ty věříš, že kdyby Maurer chtěl, tady by si nás nepodal? Kolik strážných je tu? Dvacet? I kdyby jich byla stovka, Maurera by ti chlapi nezastavili. Jakmile kdy nařídil, že někdo musí zemřít, nikdo nepřežil. Nikdy! Neznáš ho. Jen jednou zklame a syndikát s ním zamete. Buď on, nebo my, a on to nebude."

"Nebere tě moc velká fantazie?" nadhodila Frances. "Tady nám vážně nic nehrozí. Conrad mi předvedl, čím vším se jistí. Nikdo se k nám nedostane."

Pete zaťal pěsti a bušil si do kolen.

"Maurer pronikne strážním kordonem jako nůž kostkou másla. Nechtěl jsem ti o tom nic vyprávět, ale budu muset, abys pochopila, čemu čelíš. Když jsem tě varoval před Moem, porušil jsem rozkaz a Maurer mě nemůže nechat žít. Jakmile by mi to prošlo, začnou porušovat rozkazy další. Proto jsem před Conradem mluvil. Získal jsem trochu času. Nenapovídal jsem mu mnoho, ale dost na to, aby měl důvod mě zadržet. Maurer ale dlouho čekat nebude. Můj čas běží. Nic si nenalhávám. Dlouho už na světě nepobudu, možná hodinu, možná tři nebo čtyři dny, ale sotva víc."

Frances náhle přepadla nevolnost. Pete sice hovořil klidně, avšak oči mu planuly děsem. Právě ta hrůza ji ujistila, že Pete své pravdě naprosto věří.

"Vždyť se k tobě nedostanou," stiskla mu paži. "Nesmíš se bát. Jak by to dokázali?"

"Dokážou a udělají to. Jen co se připraví."

"Ale jak?" stále se nevzdávala Frances. "Hlídá tě tolik poldů..."

Pete zoufale rozhodil ruce.

"Myslíš, že někomu z nich věřím? Sotva jim Maurer nabídne dost peněz, určitě mě jeden hladce zaprodá. Když bude Maurer chtít, koupí všechny. Podplatí je, aby se v pravou chvíli koukli jinam. Stalo se to už tolikrát, stane se to zas."

"Ale ty přece neuplatíš!" zdůraznila Frances. "Pan Conrad mě ujistil, že tihle policisté jsou nepodplatitelní."

"Jo, mne taky. Jenomže já nevěřím ani jemu. Podle toho, co znám, mě může prodat zrovna on."

"Ale to je nesmysl," odporovala Frances. "Nevěřím. Máš moc divokou fantazii."

"Až budu mrtvý," řekl Pete tiše, "vzpomeň si laskavě, co jsem ti tu vykládal. A připomeň si laskavě, že jediná tvoje šance, jak přežít, je ani nečeknout. Jestli z tebe Conrad vytáhne, co potřebuje, nikdo, žádná moc na světě už tě nezachrání. Prosím, pamatuj na to. Nikdo, jasně? Organizace nikdy nedovolí, aby ses objevila na lavici svědků. Proto mlč, nikomu ani muk, a Maurer možná uvěří, že nic nevíš, a přežiješ. Jediná možnost. Prosím, prosím, myslí na to."

"Ano, jistě," pravila Frances konejšivě. "Ale ty nezemřeš. Nesmíš se takovými úvahami trápit."

Pete náhle vstal.

"Uvidíš," řekl. "Čas se krátí. Chtěl bych ti říct ještě něco: jsi jediná dívka, která kdy ke mně byla vlídná - a já tě za to miluju. Dala jsi mi za tu krátkou chvíli, co jsme spolu, daleko víc štěstí, než kolik jsem poznal za celý život."

Než domluvil, viděl, že se k nim po trávníku blíží Conrad. Prudce se otočil a rychle zamířil do srubu. Tři strážní vyrazili za ním. Když byl u vchodu do lovecké chaty, šli už mu v patách.

Frances Petea sledovala starostlivým pohledem. Pobledla. Když si k ní Conrad přisedl, nepodívala se na něj.

"Co se děje, slečno Colemanová?" zeptal se. "Vypadáte, že vás něco trápí."

Teprve teď k němu zvedla oči.

"Nevěří, že je v bezpečí."

"Já vím." Zapálil si cigaretu. "Je neurotický typ. Teprve až tu bude pár týdnů, dojde mu, že je za větrem. Zvláštní, co dokáže šeptanda. Nakukali mu, že Maurer je všemocný, a nikdo mu tuhle báhorku nevymluví. Ale nemějte strach. Nic se mu nestane."

Vděčně na něho pohlédla. Conradův tichý hlas do ní vlil důvěru.

"Mně taky ne?"

Conrad se usmál.

"Samozřejmě, ale vás čeká jiný problém. Tady už vás nemohu moc dlouho zdržovat. Brzy budu muset vymyslet, co dál." Zamračene si prohlížel ruce. "Váš problém, a potažmo i Weinerův, by vyřešilo, kdybychom Maurera zatkli. Jakmile ho budu mít za mřížemi, nemůže vás ani Petea ohrozit. Mohu vás oba zadržet jako korunní svědky a až do procesu chránit. Až bude Maurer odsouzen, můžu zařadit, abyste se do doby, než poprask utichne, uklidili třeba do Evropy. Pak se vrátíte a začnete žít zase normálním životem, v dokonalém klidu. Jenomže dokud mi neposkytnete svědeckou výpověď, nemůžu Maurera zavřít."

Všiml si, jak strnula.

"Mám tušení, že jste Maurera na Konci světa viděla," pokračoval dřív, než stihla promluvit. "Jsem přesvědčen, že vám v otevřenosti brání nějaký velice osobní důvod, že se bojíte neodmyslitelné publicity při procesu kvůli sobě. Neměli bychom si o tom promluvit? Nechcete se mi svěřit a dovolit, abych vám pomohl?"

Frances mlčela. Ruce se jí roztřáslly a ještě víc zbledla.

"Podívejte," řekl mírně, "jsme tu naprosto sami. Nikdo nemůže slyšet, co si povídáme. Svědci nejsou. Nechcete se mi svěřit? Zapomeňte, že jsem policejní důstojník. Promluvmě si jako dva obyčejní lidé. Vyložte karty a já vám poradím. Slibuju, že dokud mi nedovolíte, ani slovo nikde nepoužiju. Poctivější nabídku vám dát nemůžu, či ano?"

Viděl, že se rozmyšlí, a na zlomek vteřiny mu svítla naděje, že konečně uspěl.

Frances však vířily v hlavě věty, které slyšela od Petea: Hlavní je, abys nikdy nepřipustila, žeš ho viděla; přede mnou, před Conradem, před nikým; ani před vlastní matkou a otcem ne. Nikdy nesmíš připustit, žeš ho zahlédla - ani sobě! Jakous takous nadějí, že vyvázneš, máš, jenom dokud budeš mlčet. Pochop však jedno: jakmile Conradovi dovolíš, aby z tebe vymáčkl, co víš - pokud něco víš - pak už tě nic na světě nezachrání!

Vstala.

"Nemám, co bych vám řekla. Když dovolíte, půjdu. Sluníčko tu moc pálí."

Otočila se, vykročila ke srubu a nechala Conrada, aby ji provázel jen očima.

Kapitola osmá

Dolores se zdálo, že Gollowitz je roztěkaný. Nevypadal, že se z jejího příchodu raduje, jak by se slušelo. Vybrala si vyplétané houpací křeslo, a když se v něm uvelebovala, dala si s úpravou sukně schválně na čas. Viděla, jak Gollowitz střelil po odhalených kolenou pohledem, a než je schovala a rukou uhladila látku, dovolila, aby se Gollowitz popásl.

"Jack se ti tedy neožval?"

Gollowitz zavrtěl hlavou.

"Ani omylem." Přejel si lalokovitou bradu a zvažoval, zda by bylo bezpečné přejít a Dolores políbit. Jenomže neměl tušení, kde je Seigel, a měl strach, že v nepříhodnou chvíli vtrhne do místnosti. Lítostivě zůstal na místě. "Sám bych si přál, kdyby mi dal vědět, kde je. Tenhle stav bez kontaktu nemám rád."

"Ale ty přece všechno zvládáš, Abe, ne?" pozorovala jej zamyšleně. "Snad se nebojíš?"

"Samozřejmě, že se bojím," odušil našťavaně Gollowitz. "Kdo by se nebál? I Jack by měl nahnáno, kdyby měl sprovodit ze světa tenhle průšvih. Jestli se nedostaneme k té holce..."

Dolores obratem usoudila, že o dívce i o Gollowitzových záměrech je lépe nic neslyšet. Věděla, že kdyby Gollowitz udělal botu, alespoň ona tak bude za vodou.

"Nevadí," pravila. "Nepochybuju, že si poradíš, zlato." Přehodila si nohu přes nohu. "Zaskočila jsem jen, abych se dozvěděla, jestli je něco nového s Jackem." Otevřela kabelku, nahlédla do ní a zamračila se. "Jak se zdá, docházejí mi peníze. Řekl ti Jack, abys mě nenechal na suchu?"

Gollowitz zavrtěl hlavou.

"Ne, neřekl. Nejspíš zapomněl, ale nic se neděje, Dolly; kolik chceš?"

"Sáhneš do vlastní kapsy?" Rozčileně na něj vykulila oči. "Nemůžu připustit, abys..."

"No tak, Dolly, nevyváděj." Vytáhl náprsní tašku a položil na stůl hromádku bankovek. "Pět set dolarů stačí?"

"Samozřejmě." Vstala a přešla ke stolu. "Drahý Abe, jsi na mne tak hodný. Nevím, co bych si bez tebe počala."

Zavanula k němu její jemná vůně a Gollowitzovi touhou vyschlo v ústech. Když se naklonila, viděl, jak poprsí napíná tenkou látku na šatech.

Napůl už se zvedl, tlustý obličej plný chtivosti a oči jako baterky, ale v tu chvíli vstoupili Seigel a Ferrari.

Dolores sebrala peníze a uklidila je do kabelky. Neohlédla se. Zůstala klidná a jen oči jí pobaveně jiskřily, když viděla, jak se Gollowitz snaží co nejrychleji ovládnout.

"Pardon," řekl Seigel. "Nevěděl jsem, že máte práci."

"Jsem právě na odchodu," oznámila Dolores a otočila se, aby mu mohla věnovat úsměv. Oči se jí střetly s propadlými, žhnoucími kuličkami Ferrariho očí a úsměv na rtech zmrzl. "Zrovna - zrovna jsem si vyzvedávala nějaké peníze." V životě ji nikdy nic nevyvedlo z míry, ale tenhle přízračný skrček, který ji provrtával očima, jako by z ní všechno do poslední nitky strhával, jí nahnal strach.

"Pojďte dál, pojdte dál," zval Gollowitz naoko srdečně hosty. "Hotovo, Dolly. Kdybys potřebovala opět nějakou maličkost, když bude Jack pryč..."

Dolores přikývla a zamířila ke dveřím. Musela minout Ferrariho a instinktivně jej raději obloukem obešla, než by se k němu přiblížila.

Ferrari se do ní vpíjel očima, civěl na její dlouhé nohy a pak si přejel pařátem po nose.

Když se za Dolores zavřely dveře, zeptal se: "Kdopak je ta křehotinka?"

"Paní Maurerová," sdělil mu Seigel. "To jste nevěděli?"

Ferrari povytáhl obočí, přešel ke křeslu vedle stolu a sedl si. Vrtěl se na sedačce tak dlouho, až mu nohy zůstaly viset několik centimetrů nad zemí.

"Zdá se, že Maurer dbá, aby se měl dobře nejen ve dne, ale i v noci," našpulil Ferrari tenké rty v poťouchlém úsměvu.

"Co je nového?" zeptal se zrudlý Gollowitz.

"Nového?" opakoval Ferrari a upřeně na něj pohlédl. "Všechno klapě. Weiner se rozloučí dneska večer." Složil si ruce jako pařáty do klína. "Přesně v deset."

Seigel i Gollowitz na něho nevěřícně zírali.

"Děláte si srandu?" otázal se zaraženě Seigel.

Ferrari jako by ho neslyšel.

"Všechno půjde jak na drátkách," prohlásil a očividně byl na sebe pyšný. "Jeden z mých nejlepších výkonů."

"Jak to provedete?" zajímal se Gollowitz již poněkud uklidněně.

"Nezbytné bylo, aby mi píchl někdo uvnitř," vysvětlil Ferrari. "Na tom záviselo všechno. Přemluvil jsem seržanta O'Briena, aby mi pomoc poskytl."

"O'Briena?" vypálil Gollowitz a předklonil se. "Ale na toho se nemůžete spoléhat. Jaktěživo jsme ho nezlomili."

Ferrari se usmál.

"Možná jste netrefili jeho slabé místo. Všichni máme slabé místo. U O'Briena je to syn. Čirou náhodou ho přímo zbožňuje. Já mám taky syna a vím, že otcové na synech obvykle lpí, často daleko víc než jejich ženy. Mužský miluje pomýšlení, že až natáhne bačkory, ponese někdo jeho jméno dál. O'Brien není výjimka. A proto souhlasil."

"Ať visím!" vyhrkl Seigel s obdivem. "Ani jsem netušil, že nějakého kluka má."

"Bude to vypadat jako nehoda?" zeptal se Gollowitz starostlivě.

"Jistě. Weinerovi se ve vaně zamotá hlava, sklouzne pod vodu a bohužel se utopí. Vyhovuje?"

Ferrari mluvil tak chladnokrevně a tak lhostejně, že si Gollowitz se Seigelem vyměnili stísněný pohled.

"Výborně," řekl Gollowitz. "Určitě tedy dnes večer?"

"V deset. Weiner se tou dobou koupá. Pravidelně."

"Ale jak se dostanete do koupelny?" optal se Seigel. "Myslel jsem, že místo je neprodyšně uzavřeno."

Ferrari pohodil rameny.

"Vlézt do koupelny nebude problém. Okno je malé, ale já taky. Jediný zádrhel byl v tom, že vždycky než Weiner do koupelny vejde, někdo ji prohledá. Proto jsem musel přemluvit O'Briena, aby spolupracoval. Dnes večer čeká tato povinnost jeho."

"Dobrá, dám na vás," pravil Seigel. "Opravdu myslíte, že budete mít úspěch?"

"Nikdy jsem neprohrál."

Gollowitz se drsně připojil: "A co to děvče? Co jste vymyslel na ni?"

"Trpělivost. Všechno po pořádku," usadil ho Ferrari. "Na ni musím vymyslet úplně zvláštní plán. Jakmile zmizí Weiner, ostražitost ještě stoupne. Bude to zajímavý problém." Propadlými očima zpytoval Gollowitze. "Ale i ten zvládnou. Slibuju. Možná ne hned, protože budu muset jaksepatří koumat, ale nebojte se." Vyklouzl z křesla. "Na chvíli se teď natáhnu. Dnes v noci se asi moc ne vyspím. Budete tu tak kolem půl dvanácté? Přinesu vám novinky."

Gollowitz přikývl.

Ferrari přešel ke dveřím, otevřel je, obrátil se, aby se pohledem rozloučil napřed s Gollowitzem a pak se Seigelem, provanul vchodem a zavřel za sebou.

II.

Večer bylo dusno a nedalo se dýchat a obloha se černala hustými mraky. Od rána panovala nehnuta, chmurná atmosféra, a jak hodiny utíkaly, vedra a elektriny ve vzduchu jen přibývalo.

Conrad stál u vchodu se zábradlím před loveckou chatou a sledoval oblohu.

"Už aby ta bouřka spadla," řekl Madge Fieldingové. "Připadám si jako hadr zralý na ždímání."

Madge, která strávila celý den s Frances, se vyšla na verandičku nadýchat čerstvého vzduchu. Přestože i venku bylo k zadušení, přece jen tam bylo o poznání chladněji než ve srubu.

"Chci zkontrolovat strážce," poznamenal Conrad. "Chceš jít se mnou?"

"Půjdu," souhlasila Madge. "Pochybují, že se bouřka strhne dřív, než se vrátíme."

"Nejspíš ne. Zatím nefoukne ani větříček. A stejně až k silnici pojedou autem."

Když Madge nastupovala, prohodila: "Viš, mám pocit, že tu nejsme týden, ale měsíc. Jak dlouho tu podle tebe ještě budeme trčet?"

"Bůhví. Taky bych to rád věděl. V sobotu přijede státní návladní. Promluví si se slečnou Colemanovou. Všechno závisí na něm. Já jsem s Frances pohořel. Jestli ji šéf nepřiměje, aby promluvila, budeme muset vymyslet, co s ní dál. Nemůžeme ji bezdůvodně držet. Kdyby však rozvázala, zůstali bychom tu až do procesu - možná tři měsíce."

"Jak se ti jeví, Paule?" zeptala se Madge, když Conrad vyjel na půldruhého kilometru dlouhou cestu.

"Milá holka," pravil Conrad opatrně. "A tobě?"

"Líbí se mi a je mi jí líto. Myslím, že má nějaké problémy."

"Naznačila něco?"

"Kdepak, ne. Ale pozoruju ji. Zabije spoustu času záhadným mudrováním. Pořád je zamyšlená. Myslím, že se rozhoduje. Ještě trochu přitlačit a možná ji máme na své straně. Strašně se bojí o Weinera. Pořád se vyptává, jestli je v bezpečí."

"Až kam," řekl trochu nedůtklivě Conrad. "Maléry nastanou, až ho povezu k soudu. Na trase odsud do soudní budovy se nám určitě pokusí něco nastrojit. Jinou možnost nemají."

Když se mu ve světlech objevila pevná brána, zpomalil.

U brány stálo pět policistů, vesměs s krátkými samopaly. Když Conrad zastavil, jeden z nich přešel k vozu.

"V pohodě?" zeptal se Conrad otevřeným okénkem.

"Ano, pane. Není co hlásit."

"Schyluje se k bouři. Dnes v noci mějte oči na stopkách. Vyfasovali jste si pláštěnky?"

"Ano, pane."

"Zůstaňte na místě, kdyby trakaře padaly," nařizoval Conrad. "Můžete hlídat po dvou, tři se mohou schovat, ale dva vás tu chci mít nepřetržitě celou noc."

"Ano, pane."

"Dobře. Sjedu si ještě k závoře."

Policista zsalutoval a šel otevřít bránu.

Conrad projel po dlouhé úzké cestě až k závoře. Promluvil si se strážnými, varoval je, aby byli ve střehu, uklidnil si dušičku, že světlomety fungují a nikdo nechybí, a pak otočil vůz do prашného úvozu, vedoucího ke skalnatému útesu.

V půli cesty narazil na další hlídku, vystoupil a pěšky se vydal s Madge po strmé stezce, která je přivedla až na hřeben srázu.

Na vrcholu byly asi sto metrů od sebe rozmístěny tři strážní budky. Hlídky přecházely po temeni skály, a když jeden z mužů v dohasínajícím světle spatřil Conrada, zamířil k němu.

Conrad pak opustil Madge a přešel se strážným celé temeno kopce.

"Dnes v noci dávejte obzvlášť pozor," upozorňoval. "Na spadnutí je pěkná čina, a pokud se ti grázlové budou chtít dostat do srubu, taková noc je pro ně dar z nebes."

"Tudy neprojdou, pane," ujišťoval jej policista. "Kdysi jsem si taky trochu hrál na horolezce. Tudy se nikdo nevyšplhá. Dokonale jsem si prohlédl terén. Nedá se slézt."

"Stejně, mějte oči jako rys. Světla jsou v pořádku?"

"Všechna prověřena a v pořádku, pane."

Když se Conrad vrátil k Madge, ucítil, že jej pohladil závan horkého větru.

"Cítíš to? Bouřka je tu co by dup." Zvedl oči k temné obloze. Velké mraky se seskupily a začaly se stěhovat. "Vrátíme se. Nemusíme promoknout na kůži."

"Těm dvěma určitě nic nehrozí," zapřemýšlela Madge nahlas, když dojeli k zadní části srubu. "Tyhle zábrany nikdo nezдолá, vid', Paule?"

"Neměj strach," usmál se. "Já jsem se uklidnil. Nemyslím, že by se je někdo pokusil přepadnout, dokud jsou tady. Maurer si na ně posvítí, až je bude mít jako na dlani. Pak budeme muset být opravdu ve střehu."

Když Conrad uklidil auto do garáže a vraceli se s Madge do srubu, zaburácel v dáli hrom. Conradovi se mezi stromy tu a tam mihl strážný a u jeho nohy pes.

"Hned pršet nebude," podotkl Conrad, když stoupali po schodech na verandu. "Ale splaším si raději nějakou pláštěnku, než na mne žádná nezbude."

"Snad nechceš jít na kontrolu v noci ještě jednou?"

"Jediný způsob, jak se ujistit, že strážní poctivě šlapou. Kdyby si mysleli, že už se neukážu, při první kapce se zalezou schovat."

Conrad spatřil na verandě šerý stín. Někdo tam seděl.

"To jsi ty, Tome?" zeptal se.

"Jo," odpověděl O'Brien.

"Půjdu radši dovnitř," pravila Madge. "Slečna Colemanová je vzhůru. V pokoji se svítí. Dobrou noc, Paule. Dobrou noc, seržante."

Conrad se odšoural tam, kde seděl O'Brien, a klesl na sousední židli.

"Brr, úplně to na mě padá."

"Strhne se bouřka," řekl O'Brien.

Stísněný, neúčastný tón v O'Brienově hlase přiměl Conrada nastražit uši.

"Ještě hodinku si počkáme. Kolik je teď, Tome?"

"Tři čtvrtě na deset. Přizene se daleko rychleji, než myslíš. Vsadím se, že za deset minut nám bubnuje do střechy. Poslouchej," pokračoval, když nečekaně znovu praskl hrom. "Žene se jak střelená svině."

"U tebe je všechno v pořádku, Tome?"

"Myslím, že jo."

Mdlý, zaražený tón Conrada znepokojil.
"Nechybí ti něco, Tome?" zeptal se Conrad a snažil se v šeru na O'Briena zkoumavě pohlédnout.
"Co by mi chybělo," odsekl O'Brien a vysoukal se z křesílka. "Počítám, že ten pacholek bude zase chtít lézt do vany. Za chvíli je deset."
"Půjdu s tebou," rozhodl se Conrad, stále ještě poněkud zneklidněný O'Brienovou očividnou nevrlostí. "Chci si ještě jednou všechno obejít, než nadobro zalezu."
"Ty půjdeš znovu ven?"
"Ano, asi kolem třetí."
Verandu osvětlil blesk a Conrad se až lekl, když viděl, jak je O'Brien bledý.
"Vážně ti nic není, Tome?"
"Sakra, ne! Možná mě z toho počasí rozbolela hlava, ale jinak nic," odpověděl O'Brien a kapesníkem si osušil tvář.
"Bouřky mi vždycky šly na nervy."
Ještě nedořekl a hromobití zadunělo přímo nad srubem.
"Páni! Už nám to tříská nad hlavou," pronesl Conrad.
O'Brien zašel do předsíně, kde seděl strážný se samopalem.
Conrad jej následoval a po schodech stoupali spolu.
"V tomhle vedru by člověk usmažil vajíčka," ulevil si Conrad a utřel se.
O'Brien mlčel. Hlavou mu táhlo, zda už je Ferrari v koupelně. V ústech mu vyschlo, svaly v nohou mu cukaly a srdce tlouklo jako zvon.
Šli osvětlenou chodbou, kde seděl další policista a hlídal horní část schodiště.
"Poslouchej: leje," řekl Conrad. "Měl jsi pravdu, tohle bude hotová smršť."
Slyšeli, jak do střechy bubnuje déšť. Conrad se na chvíli zastavil a podíval se oknem u podesty ven. Po okenní tabulce se řinul jednolitý proud vody a kapky dopadající na šikmou střechu vytvářely mlžný opar vodní tříště. Klikaté blesky světlem zalévaly deštěm bičované stromy a nacucaný trávník. V ohlušujícím crescendo duněl a práskal hrom.
O'Brien otevřel dveře do místnosti, kde přespával Pete.
Pete měl na sobě župan, přes rameno přehozený ručník. Stál u okna a díval se ven.
Dva jeho strážci hráli kousek od okna u stolku žolíky. Třetí držel v rukou zbraň a otráveně kryl Peteovi záda.
Když dveře vrzly, Pete se otočil. Do obou policistů jako když píchne, zajeli rukou do kapsy. Strážný se samopalem vyskočil.
"V pohodě, pohov," řekl Conrad a vstoupil. Potěšilo ho, jak jsou všichni ve střehu. "Večer jedna pohádka, co?"
"To mi povídejte," vzdychl strážný se samopalem.
Conrad si všiml, že Pete si po očku měří O'Briena vylekaným, zpytavým pohledem. Rychle si O'Briena změřil sám. Udivilo jej, jak je O'Brien bledý, jak nesmiřitelně se tváří a v očích mu plane svit, jaký u něho Conrad ještě nikdy neviděl.
"Jdeme," procedil O'Brien s téměř zaťatými zuby. Vyšel z místnosti a Pete za ním.
Oba policisté u stolku přestali hrát. Strážný se zbrani si vystrachal cigaretu.
Conrad chvíli váhal, pak se vydal za Petem.
Do koupelny, kam se muselo po chodbě a po několika schodech dolů a za roh, šel Pete těsně za O'Brienem. Pár metrů od koupelny museli minout dveře od pokoje, kde bydlela Frances.
Conrad Petea dohonil ve chvíli, kdy O'Brien zmáčkl kliku u koupelny a strčil do dveří.
"Zůstaň tady," houkl O'Brien na Petea, rozsvítil a vstoupil do koupelny.
Conrad se protáhl kolem Petea, na prahu se zastavil a pozoroval O'Briena. Ten se otočil a uviděl ho. Jen s největším přemáháním se mu podařilo nehnout brvou.
Otevřel velkou skříň a nahlédl dovnitř, pak přešel ke sprchovému závěsu. Srdce mu tlouklo tak splašeně, že sotva popadal dech.
Natočil se, aby širokými zády závěs u sprchy Conradovi zaclonil. Teprve potom jej rozhrnul a číhl za něj.
Přestože čekal, že Ferrariho za závěsem uvidí, jediný pohled do propadlých vrahounských očí na něj zapůsobil jako rána do vazů, srdce provedlo doslova přemet.
Ferrari, nehnuty jako socha, mířil pistolí v pravičce O'Brienovi přímo na žaludek.
Zlomem vteřiny se oba muži probodávali pohledem, pak O'Brien pustil závěs a stále otočený, aby mu Conrad neviděl do obličeje, přešel k umyvadlu a pustil si vodu na ruce.
Nad chatou opět zarachotil hrom a malým okénkem proniklo do koupelny světlo blesku a zalilo ji oslepující září.
Conrad vešel dovnitř.
"Taky se opláchnu," řekl. "Brr! Úplně ze mne leje."
O'Brien poodstoupil a nenápadně se snažil postrčit Conrada od sprchového závěsu dál.
"Myslíš, že to bude trvat celou noc?" zeptal se, když si otíral ruce do ručníku. Snažil se mluvit normálně, avšak Conradovi opět brnklo do uší stísněný tón.
"Nedivil bych se." Vzal si od O'Briena ručník. Podíval se vzhůru a do očí mu padlo koupelnové okénko. "Říkal jsem si, jestli by nebylo dobré tyhle mříže zdvojit."
O'Brien se musel děsivě přemáhat, aby mu oči ani omylem nesklouzly ke sprše.
"Myslíš, že by se tudy někdo protáhl?" snažil se nasadit co nejpochybovačnější tón. "Přece nesmysl."
Conrad se odloukal ke dveřím.
"Asi máš pravdu." Vyšel na chodbu. "Dobrá, Weinere. Můžeš jít."
Pete vešel do koupelny.

Když jej O'Brien mjel a oba se střetli pohledem, Pete zůstal jako opařený. Co se s tím člověkem děje? žasl. Vypadá, jako by se mu zjevil duch.

Pak jej jako ledová sprcha zalil strach. Jako by mu do ucha neviditelný hlas šeptal varování. Jako když do něho někdo vrazí nůž, posedl jej dosud nepoznaný děs.

O'Brien byl u dveří.

"Počkejte..." vykoktal Pete. "Já - myslím, že..."

Zaburácení hromu spláchlo, co měl v úmyslu říci, avšak O'Brienovi neunikl vyděšený výraz v obličeji. Pochopil, že Pete chce říci, že se rozmyslel a koupat se nebude.

"Hod' sebou!" vyštěkl a vyšel do chodby. "Nebudu tu s tebou pa-rádovat do rána!"

Když se Pete znovu nadechoval, zabouchl mu O'Brien dveře před nosem.

"Jakmile se někdo k těmhle grázlům začne chovat lidsky, jsou páni zeměkoule," dodal O'Brien nasupeně už pro Conrada. "Každý večer se koupat! Kdo takovou blbost sakra jakživ slyšel?" Opřel se při proslovu o dveře; rukou přidržoval kliku. Cítil, jak se klika hýbá, a podle tlaku na výplň poznal, že Pete se dobývá ven.

"Neměl by ses raději kouknout, jestli je to děvče v klidu?" připomněl Conradovi. "Možná je z té bouřky vedle."

Plnou vahou se opíral o dveře a udržoval je zavřené. Pete zuřivě cloumal klikou.

"Je u ní Madge," pravil Conrad a zapaloval si cigaretu. Nevšiml si, jak je O'Brien bledý, napjatý jak struna. "Zajdu k ní za chvíli."

Nad domem se převalil další hrom a O'Brien tlumeně zaslechl, jak Pete za dveřmi vyvřískl.

"Co to bylo?" zvedl Conrad oči.

"Hřmění," odtušil O'Brien. "Co jiného jsi myslel?"

Cítil, že tlak na výplň náhle povolil; pak se klika prudce otočila.

"Měl jsem dojem, že někdo volá," řekl Conrad a vydal se po chodbě. Zastavil se u Francesiných dveří a poslouchal. O'Brien stál bez hnutí, srdce mu vynechávalo.

Nad srubem opět práskl hrom. Všechny zvuky přehlušilo cákání deště do oken a zurčení vody v okapových rourách.

Potom k O'Brienovi z koupelny slabě dolehl chrčivý vzdech. Zvuk, při němž se mu zjezily všechny vlasy na hlavě.

Odstoupil od dveří, vytáhl kapesník a utřel si obličej.

III.

Conrad se vrátil.

"Jsou v pořádku, jedou jako dvě treperendy," prohodil, a když si všiml O'Brienova bledého, napjatého obličeje, dodal: "Vypadáš hezky mizerně, Tome. Proč si nejdeš lehnout? Já tu na Weinera počkám."

"Nic mi není," odsekl O'Brien. "Propánajána, dej mi pokoj, jo? Praštím sebou, jen co se ten grázl domyje."

Conrad mu nabídl cigaretu, avšak O'Brien odmítl.

Dlouhou dobu oba stáli a poslouchali řádění bouře, až se Conrad zeptal: "Jak se má tvůj kluk, Tome?"

"Dobře," odpověděl O'Brien a střelil po Conradovi vylekaným pohledem.

"Napadlo tě někdy, jakou máš kliku?"

"Jak to myslíš?"

"Normálně. Vždycky jsem si přál mít syna, ale Janey ani slyšet. Prý by si zničila postavu."

"Možná jo," připustil O'Brien, i když sotva věděl, co říká. "Holky jako tvoje žena nemají zájem utírat děckám nos."

Conrad pokrčil rameny.

"Jasně, nemá cenu to rozvádět. Ale stejně bych rád měl syna, a taky dceru, když už jsme u toho."

O'Brien si kapesníkem osušil obličej.

"Proč si nevlezeš do kanafasu?" zeptal se a v duchu přemítal, jak dlouho chce ještě Conrad u koupelnových dveří trčet. "Jestli chceš na kontrolu zase ve tři, měl by sis trochu dáchnout."

"V té bouřce neusnu. Jak dlouho se vždycky šplouchá?"

"Asi dvacet minut. Poslouchej ten hrom."

"Kéž by to Colemanovic děvče promluvílo," řekl Conrad, když hřmění odeznělo. "Jsem si jistý, že Maurera viděla."

"Nezdá se, že by měla chuť rozpovídat se. Co s ní provedeš?"

"O tom bude muset rozhodnout státní návladní."

Když O'Brien zaslechl, jak v koupelně cákla voda, zastavilo se mu srdce.

"Viš, Weiner mě taky mate," pokračoval Conrad. "Skoro bych si myslel, že se na špatnou dráhu dostal vinou toho znamení. Není v něm opravdové zlo jako v ostatních. Co se o něm vlastně v záznamu dočteme? Nikde žádné důkazy, že by se dopustil násilí. Co já vím, krade pro gang auta. Hovořil jsem s ním a podle mne by se mohl dát zase na pravou cestu."

"Ať táhne k čertu!" odsekl O'Brien zuřivě. "Nemám čas párat se s grázly, a on je grázl. Nemá právo krást autáky jen kvůli nějakému ohni na ksichtu."

"Neměl by už vylézt?" nadhodil Conrad, když mrkl na náramkové hodinky. "Ráchá se už víc jak dvacet minut."

"Nojo, dává si na čas."

Conrad zatřáskl na dveře a zavolal: "Stačí, Weinere!"

O'Brien v duchu Conrada proklínal. Co když se Ferrari ještě ne-vypařil? Třesoucí se rukou si zapálil cigaretu.

Bouře pomalu utichala. Tu a tam sice šlehl blesk, avšak nyní již z větší dálky. Do střechy stále bubnoval a v okapech sýčel déšť.

O'Brien se díval na Conrada, který se snažil otočit klikou u koupelnových dveří a pak se zamračil.

"Zamkl se! Na těchhle dveřích by neměl být zámek, Tome."

"Ale co," zabručel O'Brien.

Conrad znovu zaklepal.
"Jsi hotov, Weinere?"
Ticho, které mu odpovědělo, bilo na poplach.
"Hej, Weinere!"
"Co tak vyvádíš?" zeptal se O'Brien.
"Proč neodpovídá?"
"Asi truceje. Jen co vyleze, nakopu mu zadek."
"Hej, Weinere!"
Conrad už teď do dveří bušil pěstí. Když se mu nikdo neozval, couvl a rysy mu ztvrdly.
"Pojď, Tome! Vyrazíme dveře!"
"Klid," hasil rozčilení O'Brien. "Já toho grázla srovnám."
"Marníme čas."
Conrad se připravil a plným chodidlem kopl do výplně těsně u zámku. Dveře zavržaly, ale nepovolily.
"Pusť mě k tomu," řekl O'Brien, přesvědčený, že Ferrari už stihl zmizet.
Ustoupil, vyměřil si na dveřích pravý bod, a vysazeným ramenem do něho vrazil.
Dveře se rozletěly a O'Brien vpadl do koupelny.
"Krucí!" vybuchl Conrad, který skočil do místnosti hned po něm. "Rychle, Tome! Pomoz mi ho vytáhnout!"
Pete ležel ve vaně jak široký, tak dlouhý. Malá místnost byla plná páry. Pete měl hlavu pod vodou a voda kolem ramen i hlavy začínala růžovět.
O'Brien se natáhl a vytrhl zátku. Popadl Petea za vlasy a zvedl mu obličej nad hladinu.
"Musel se zjančit, pouštět si tak vařící vodu," huhlal a sjel Peteovi rukou k srdci. Hmatal, jestli tluče, pak zavrtěl hlavou. "Je po něm, Paule."
"Honem!" vyhrkl Conrad. "Já ho vezmu za nohy. Dělej! Vytáhneme ho a zkusíme ožívování."
Společně vytáhli Petea z vany.
"Odnesem ho na chodbu. Tady není k hnutí," rozhodl Conrad.
Vynesli Petea na chodbu a položili jej obličejem dolů. Conrad si na něj rozkročmo klekl a začal s ním cvičit.
Peteovi osobní strážci vyběhli z jeho pokoje a udiveně Conrada sledovali.
O'Brien se opřel o zeď. Nohy měl jak slámky a jen tak tak se držel zpřímá.
Conrad vytrvale dřel.
Nikdo se nepohnul, nepadlo slovo. Jen v dálce se převalovalo a dunělo hřmění. A tišeji padal déšť.
Po patnácti minutách si Conrad sedl na paty. Dotkl se prstem Peteovy krční tepny. Zavrtěl hlavou.
"Bojím se, že je konec. Pojď, Wilson, vystřídáš mě. Zkus to. Vy dva mu pomozte."
Strážný se přiblížil a klekl si nad bezvládné tělo. Pokračoval v rytmickém stlačování Peteových zad.
Conrad se vrátil do koupelny. O'Brien zůstal jen u dveří a sledoval jej.
Conrad začal místnost kousek po kousku prohlížet.
"Kohoutky jsou od krve," řekl. "Musel uklouznout a praštit se do hlavy, ztratil vědomí a sjel pod vodu."
"Jo," přitakal O'Brien. "Voda byla vařící."
Conrad se narovnal a zadíval se na okénko. Z pátravého, zkoumavého výrazu jeho očí naskočila O'Brienovi husí kůže.
"Co študuješ?" zeptal se.
"Uvažuji, jestli opravdu omdlel ve vaně. Co když mu někdo pomohl?"
"Šmarjápanno! Jak?"
"Ano - jak?" opakoval Conrad a prohrábl si vlasy. "Schovaný tu nikdo nebyl. A kdyby se sem někdo pokoušel oknem vlézt, Weiner by byl stihl zaječet." Prudce se otočil a zabodl pohled do O'Briena. "Zdálo se mi přece, že slyším výkřik."
"Já neslyšel nic; navíc touhle dírou nikdo neproleze. I trpaslík by měl co dělat, a Weiner by zatím dvakrát utekl."
"Ano, asi máš pravdu," připustil Conrad po chvilce přemýšlení. Vrátil se na chodbu. "Probírá se trochu?" zeptal se Wilsona, ale ten zavrtěl hlavou.
"Je mrtvý, pane. Rychleji než co jiného ho oddělala ta vřelá voda v plících."
Jeden ze strážných přinesl příkrývku a Peteovo tělo zahalil.
"A je to," prohlásil zhnuseně Conrad. "Po všech těch círátech, co jsme vyváděli, abychom ho uchránili před Maurerem, nám nakonec vypustí duši nešťastnou náhodou." Uslyšel, jak za ním něco cvaklo, a ohlédl se.
Ve dveřích pokoje stála Frances a upírala oči na zakryté tělo.
"Je mrtvý?" zeptala se, když si k ní Conrad pospíšil.
"Ano, zemřel. Vraťte se prosím do pokoje. Tohle není nic pro vás."
Conrad se až lekl neovladatelného děsu, který vybuchl Frances v očích. Krve by se v ní nedořežal.
"Jak se to stalo?"
"Omdlel ve vaně. Voda byla moc horká."
"Omdlel ve vaně?" opakovala pomalu. "Snažte se mi namluvit, že to byla nešťastná náhoda?"
"Byla to nešťastná náhoda. A teď prosímděte do pokoje."
Ve dveřích se objevila Madge. Vzala Frances kolem ramen, avšak Frances se jí vytrhla. Metala dál blesky na Conrada.
"Ten muž ho zabil! Pete tvrdil, že to udělá, a on to udělal! Pete věděl, že umře. Tvrdil, že někdo z vás ho prodá! Tak se k němu dostali! Věděl, že k tomu dojde! Věděl to!" Rozplakala se a po bledých tvářích se jí kutálely slzy. "Říkal, že i vy

jste schopen ho zaprodat!"

"Nesmíte takhle mluvit!" okřikl ji Conrad. "Byla to nešťastná náhoda. Nikdo za ním nemohl. Celou dobu jsme já a seržant O'Brien stáli u dveří. Oknem nemohl nikdo prolézt. Voda byla vařící, jemu se udělalo mdlo a hlavou se uhodil o kohoutky."

Nespouštěla z něho oči a rty se jí třásly.

"Vy tomu vážně věříte?"

"Tak se to stalo."

"Ale nestalo! Zavraždili ho! Nedovolíte, aby ten člověk vyvázl, že ne? Nemůžete připustit, aby mu to prošlo!"

"O jakém člověku mluvíte?" troufl si s nejasným mravenčením v zádech položit otázku Conrad.

"O Maurerovi! Je to Maurerovo dílo! Pete říkal, že mu ukrátí život, a taky ukrátil!"

"Maurer Weinera nezabil," řekl konejšivě Conrad. "To jsou vaše dohady. Šlo o nehodu."

"Ale on ji nastrojil!"

"Víte co, běžte prosím do pokoje a lehněte si. Jste rozčilená a já vás chápu. Musíte nás nechat, abychom vyřešili všechno sami. Nikdo neměl možnost k Weinerovi proniknout. Tím jsem si jistý."

Jak stáli proti sobě, Frances se zaťatými pěstmi, a dívali se na sebe, měl Conrad najednou pocit, že mu před očima stárne, a obličej jí zpřisňel tak, že ji málem nepoznával.

"Něco vám povím," dusila vášnivý hněv. "Za tohle musí Maurer zaplatit. Je mi jedno, co se stane mně. Dám vám důkaz, po kterém toužíte. Já viděla Maurera na Konci světa! On zavraždil June Arnotovou! Viděla jsem ho při činu!"

IV.

Charles Forest a kapitán McCann vystoupili z policejního vozu a s rameny schoulenými před deštěm vyběhli po schůdcích na verandu lovecké chaty.

Conrad je vyšel přivítat.

Všichni tři vstoupili do velké světnice, a když si McCann svlékal plášť do deště, Conrad oznámil: "Promluví! Konečně máme Maurera tam, kde jsme ho chtěli mít. Viděla ho přímo při činu!"

McCann přestal se soukáním, jednu ruku ještě naplň v rukávu, a zpražil Conrada našťvaným pohledem. Macatý obličej mu zrudl a očička mu krhavě blýskala.

"Proč už tedy sakra necekla dřív?" zavrčel.

"Dlouhá historie," odvětil Conrad. "Možná bude dobré, když si ji vyslechnete, než půjdeme nahoru."

McCann hodil plášť na křeslo a pomalým, těžkým krokem přepádal ke krbu. Jestli je to pravda, Maurerovi odzvonili, táhlo mu hlavou. McCann si nenalhával, že by šel Maurer na elektrické křeslo a nepotopil přitom organizaci anebo se zapomněl zmínit, kolik peněz v minulosti vysázel McCannovi. Kapitán měl nahnáno a jen stěží se mu dařilo nedat to na sobě znát.

"Víte určitě, že nelže?" vybafl a ruce za zády sevřel v pěst.

"Ano, určitě," přisvědčil Conrad, "ale můžete si vytvořit vlastní úsudek, až uslyšíte její svědectví."

Forest si sedl a vytáhl pouzdro s doutníky. "Pověz mi napřed o Weinerovi," vyzval Conrada.

"Není dvakrát co rozebírat," začal Conrad. "Strašná smůla. Šel se večer vykoupat. Odvedli jsme ho s O'Brienem ke koupelně, a než Weiner vstoupil, O'Brien celou koupelnu prohledal. Čekali jsme venku. Asi po dvaceti minutách na Weinera volám, aby už vylezl, ale neodpověděl mi. Zjistili jsme, že dveře jsou zamčené. Vlámali jsme se dovnitř a našli ho utopeného ve vaně. Doktor říkal, že měl v týle povrchovou ránu. Podle něho Weiner vlezl do vany, zamotala se mu hlava, skácel se dozadu a praštil se hlavou do baterie."

"Lidé si obvykle sedají do vany čelem ke kohoutkům," připomněl Forest.

"Ano, obvykle, ale Weiner zřejmě takový zvyk neměl. Navíc když jsme ho vytáhli, byl po smrti a už jsme mu nedokázali pomoci."

"Máš naprostou jistotu, Paule, že k němu nikdo nemohl? Divná mi připadá i skutečnost, že byly zamčené dveře."

"Mně taky, ale vím jistě, že když byl uvnitř, nikdo se do koupelny dostat nemohl. Okno je moc malé. I trpaslíkovi by trvalo nejméně deset minut, než by se prosoukal mřížemi, a za tu dobu by Weiner spustil poplach. Ne, jsem přesvědčen, že šlo o nešťastnou náhodu."

"Hmm, to nám případ pěkně nabouralo," podotkl Forest. "Potřebujeme podpůrné svědectví a Weiner nám je mohl poskytnout."

"Počkejte, až si vypočlechnete, s čím přijde slečna Colemanová. Myslím, že mi dáte za pravdu a usoudíte, že po její svědecké výpovědi žádné podpůrné svědectví potřebovat nebudeme."

"Na co tedy sakra čekáme?" zamručel McCann.

"Ještě něco jsi mi chtěl říct, Paule," nevěšmal si ho Forest.

"Ano." Conrad si zapálil cigaretu a pokračoval: "Pamatujete, jak jste naznačoval, že Frances třeba nechce mluvit z čistě soukromých důvodů? Měl jste pravdu. Má velmi osobní důvod, aby zatajila, že Maurera viděla, a když jsem její příběh slyšel, vůbec jí nevyčítám, že mlčela. Chtěla zůstat v anonymitě. Nejmenuje se Colemanová. Její jméno je vyhlášené po celém světě. Je dcerou Davida Taletellera."

Forest i McCann na Conrada vytřeštili oči.

"Chceš říct Bostonského upíra?" vypravil ze sebe Forest a Conrad viděl, jak je otřesený.

"Ano, právě toho. Nepředpokládám, že kdokoli, kdo čte noviny, by o Taletellerovi nevěděl, a že by ho nepobouřilo, jakých úděsných vražd se dopouštěl na dětech. Jistě si vzpomenete, že nakonec ho chytili při činu a rozzuřený dav ho zlynčoval, pak vtrhl do domu a zabil jeho ženu a moc nechybělo, aby si ti šílenci podali i dceru. Ta dcerka je Frances Colemanová. Teď chápete, proč měla takovou hrůzu ze světel reflektorů? Podařilo se jí utajit skutečnou identitu a začala nový život. Posledních šest let žije jako Frances Colemanová a až do chvíle, kdy navštívila June Arnotovou,

byla přesvědčena, že pravou totožnost nadobro pochovala. Pak June Arnotovou zavraždili a Frances na vlastní oči vraždu viděla. Uvědomila si, že jakmile půjde svědčit, tisk okamžitě vyšťourá, kdo je, a ona bude muset zase čelit tomu hnusnému cejchu, že je dcerou nejodpornějšího vrahouna celého století. Neměla sílu se s tím vyrovnat, a proto odmítala připustit, že Maurera viděla, a já jí nic nevyčítám. Vy ano?"

"Ne, ne," odtušil Forest. "Jedná se samozřejmě o zcela zvláštní případ. Ale proč změnila názor? Tvrdíš, že teď vypovídat chce?"

"Ano, bude svědčit. Myslí si, že Weinera zabil Maurer, a nechce, aby se vyhnul trestu."

"A že se Maurer vyhne trestu za vraždu June Arnotové, jí nevadilo?" vybuchl McCann. "To nějak nehraje."

"K June Arnotové neměla vztah, k Weinerovi ano. Weiner jí zachránil život a jeho smrt ji hluboce ranila. Osobně si myslím, že už několik dnů váhala, a Weinerova smrt rozhodla. Psychologická reakce."

"Proč si myslí, že Maurer zabil Weinera?" otázal se Forest ostře.

Conrad pokrčil rameny.

"Nevím. Weiner ji přesvědčoval, že ho Maurer dostane, a ona mu podle všeho uvěřila. Mohl jsem jí vykládat, co chtěl, trvala na svém. Nepředstírá, že ví, jak Maurer Weinera dostal, ale je si absolutně jistá, že Maurer se na Peteově smrti podepsal."

"A ty jsi přesvědčen, že nepodepsal, Paule?" zeptal se Forest mírně.

"Tvrdit s jistotou nemůžu nic," odpálil podrážděně Conrad. "Ale ať visím, jestli mě napadá, jak by to udělal, pokud to vážně udělal."

"Malujete tu oba Maurera jako pekelnou příšeru," zavrčel McCann. "Kdy už vypadneme za tou holkou?"

Conrad se otočil, jako když ho píchne. McCannův panovačný tón jej podráždil.

"Podívejte, kapitáne. Rád bych vám připomněl, že ta dívka je náš korunní svědek a tím i pod ochranou soudu. Nebudu při výslechu tolerovat žádné policejní metody. Přizvali jsme vás jako zúčastněnou stranu, ale tím jste nezískal nejmenší právo postupovat tak rázně, jak se nejspíš chystáte! Takže opatrně!"

McCann zamžikal a bezradně se nafoukl.

"Takhle se mnou nesmíte mluvit..." spustil, ale Forest mu skočil do řeči.

"Ano, smíme, kapitáne. Plně s Conradem souhlasím. Ta dívka je důležitý svědek a já osobně dohlédnu, aby se s ní zacházelo, jak náleží."

"Napomáhala po dokonání činu!" řekl McCann a ze všech sil se snažil ovládnout. "A to jí neodpárete, ať se točíte, jak chcete!"

"Ale kuš," odbyl ho popuzeně Conrad. "Jdeme a promluvíme si s ní. Chceme Maurera a tahle dívka nám ho naservíruje. Nic víc, nic méně. Takže se přestaňte vytahovat a račte se uklidnit."

Chvilí měl pocit, že po něm McCann skočí, ale kapitán se udržel.

"Dobrá," vyplivoval jednotlivá slova. "Jdem se na ni mrknout."

Všichni tři vyšli do poschodí, kde byla Frances ubytována.

Bledou a s temnými kruhy pod očima ji zastihli u okna; v místnosti s ní byla Madge Fieldingová.

"Slečno Colemanová, tohle je státní návladní," představil Conrad Foresta, "a tohle policejní kapitán McCann. Přišli si vás poslechnout. Pánové - slečna Colemanová."

Forest vykročil a usmál se na Frances.

"Posaďte se, slečno Colemanová," vyzval ji. "Těší mne, že nám chcete pomoci. Rád bych, abyste si uvědomila, že plně chápeme vaše důvody, pro něž jste se dříve rozpokovala učinit prohlášení, a rád bych, abyste věděla, že se ze všech sil vynasnažíme uchránit vás před publicitou či nepříjemnými důsledky, které by mohly po soudním řízení následovat."

Frances se mu nepodívala do očí.

"Díky," řekla jen a posadila se.

"Nebudete nic namítat, když si vaši výpověď hned zapíšeme?" pokračoval Forest.

"Ne, ne - chci, aby byla zapsána."

Conrad kývl na Madge, ta se přesunula ke stolu, usadila se a otevřela připravený notes.

"Pokračuj," požádal Forest Conrada. "Výslech povedeš ty."

Conrad přešel k Frances.

"Začneme hezky od začátku, slečno Colemanová. Jste Frances Colemanová a v současné době nemáte stálé bydliště, je to tak?"

"Ano."

"Devátého tohoto měsíce jste šla navštívit June Arnotovou, ano?"

"Ano."

"Proč jste za ní šla?"

"Byla jsem bez práce," žmolala si Frances ruce v klíně. "Neměla jsem peníze. Jednou jsem už se slečnou Arnotovou pracovala. Hrála jsem v jednom jejím filmu malou vedlejší roli. Slečna Arnotová se chystala točit nový film, a proto jsem se vydala požádat ji, jestli by se v něm pro mne zas něco nenašlo."

"A sešly jste se?"

"Ano."

"V kolik hodin jste dorazila do Konce světa?"

"Bylo těsně před sedmou - možná za deset minut sedm."

"Strážný vás poslal do vily?"

"Ne. Volal do domu a tam mu řekli, že slečna Arnotová je v bazénu. Dovolal se tam a slečna Arnotová mu řekla, že

mám za ní přijít k vodě."

"Došla jste tam?"

"Ano. Od brány je to hezký kousek cesty a bylo dusno. Slečna Arnotová si všimla, jak jsem uřícená, a nabídla mi, abych si napřed zaplavala. Byla v bazénu, a když mě uviděla, připlavala ke kraji. Povídala, ať si v převlékárně najdu nějaké plavky a pak za ní přijdu."

"Přišla jste?"

"K bazénu - k bazénu už jsem se znovu nedostala. Zamířila jsem do šatny a začala se svlékat, a pak jsem uslyšela, jak slečna Arnotová někoho vítá."

"Co jste udělala?"

"Byla jsem zrovna svlečená. Neudělala jsem nic. Zůstala jsem v šatně a snažila se ve skříni vyhrabat nějaké plavky, jak povídala slečna Arnotová."

"Zaslechla jste něco, když jste si vybírala plavky?"

Frances se lehce zachvěla.

"Ano, zaslechla jsem výstřel; zněl někde v dálce. A přibližně za minutu třeslo dalších pět nebo šest ran."

"A vy?"

"Nehnutě jsem poslouchala, pak jsem uslyšela slečnu Arnotovou zaječet. Příšerný zvuk. Popadla jsem šaty, přitiskla je k sobě a rozběhla se ke dveřím převlékárny."

"A spatřila jste něco?"

Frances přikývla. Vypadala, jako když ji natahuje na skřípec.

"Slečna Arnotová ležela u bazénu na zemi a nad ní se skláněl malý, podsaditý muž v černém obleku. Rval z ní plavky. V pravé ruce držel nůž, takový se širokou čepelí a čepel se ve slunci leskla. Slečna Arnotová jako by byla v mrákotách. Ochable se snažila odstrčit mu ruku. Než se na něco vzmohla, bodl ji."

"Vykřikla jste? Mohl poznat, že tam jste?"

Frances zavrtěla hlavou.

"Kdepak. Věděla jsem, že ji zabil. Ránu, jakou jí zasadil, by nikdo nepřežil. Hrůza!" Uhnula pohledem, rty se jí třásly.

"Byla jsem strachy bez sebe. Stála jsem jako sloup a nevydala ani hlásku. Napřimil se, a jak na zemi umírala, kopl ji. Viděla jsem mu do obličeje. Nikdy na ten výraz nezapomenu. Vypadal jako vzteklé zvíře."

Conrad vytáhl z kapsy svazek fotografií.

"Prohlédla byste si je a řekla nám, jestli na nich poznáváte muže, který zabil slečnu Arnotovou?"

Frances roztřesenými rukama fotky převzala. Otočila jen dvě a našla Maurerovu podobiznu. Podala ji Conradovi.

"Tenhle muž to je."

"Dobře," pronesl Conrad a položil fotografie na stůl. "Co se stalo dál, slečno Colemanová?"

"Přišel k němu ještě jeden chlap a stáli nad slečnou Arnotovou spolu. Strašně jsem se bála, schovala jsem se do sprchy."

"Byl bych rád, kdybyste určila totožnost druhého muže," pravil Conrad. "Podívala byste se na fotografie ještě jednou a zkusila zjistit, jestli ho poznáváte?"

Frances přebírala snímky. Když se dostala k fotce Toniho Paretého, zlomek času ji studovala a pak ji podala Conradovi.

"To je on."

"Dobrá, prima," řekl Conrad. "Co se dělo, když jste byla schovaná ve sprše?"

"Oba muži zůstali nějakou chvíli venku u převlékárny, potom jsem slyšela cáknutí, jako kdyby hodili tělo slečny Arnotové do bazénu. Ten malý, podsaditý přišel do šatny. Ruce měl celé od krve. Viděla jsem ho škvírou mezi závěsy. Myl si ruce a celou dobu si tiše pobrukoval." Přemohla třas. "Byl to ten nejchladnokrevnější zvuk, jaký jsem kdy slyšela."

McCann už se neudržel. Celou dobu, kdy poslouchal, v něm kypěl vztek, jelikož si uvědomoval osudovost dívčina vyprávění, a teď vybuchl: "Nádherně smyšlená báchorka! Víte, co si o ní myslím? Podle mě je celá ta historka zhůvěřilá lež! Nevěřím, že jste Maurera viděla!" Naklonil se a býčí šíje mu vztekem naběhla. "Nemáte ani páru, kdo byl Weiner, že jo. Prostě jste se do něj zabouchla, že jo. Podlehla jste mu jen proto, že měl ksicht, s jakým by mohl strašit na hradě. Posedla vás myšlenka, že Weinerja zabil Maurer. Dobrá. Chcete to Maurerovi přišít, a nezbylo vám tedy, než upříst tuhle motanici. Je to tak?"

Conrad zrudl a zamžikal, chystal se něco říci, avšak Forest mu dal znamení, aby mlčel. Forest nespouštěl z Frances očí a Conrad učinil totéž.

McCannovo řvaní ji vůbec nezastrašilo, zlostně se na něj dívala.

"Mluvím pravdu!" odsekla vztekle.

"Jo? Proč jste tedy krucinál nevystartovala s touhle historkou dřív? Mě neoblafnete a neoblafnete ani porotu. Začala se vám kvůli Weinerovi zapalovat lejtká a chcete se pomstít Maurerovi."

Conrad se znovu chystal ve prospěch Frances zasáhnout, avšak Forest jej opět zadržel.

"Jak si dovoluujete takhle se mnou mluvit!" vybuchla Frances. "Nějak moc se snažíte Maurera chránit! Pete říkal, že se najde policajt, který ho prodá. Neprodal jste ho zrovna vy?"

Kdyby mu vlepila políček, nemohl McCann vyletět zuřivěji.

"Panebože!" zařval a zrudl jako krocan. "Takhle se mnou mluvit nebudeš, ty malá kurvo!"

"Stačí!" okřikl ho Forest. "Dávejte si pozor na jazyk, kapitáne! Jsem přesvědčen, že slečna Colemanová to tak nemyslela."

McCann zaťal pěsti a nezmohl se na slovo. Byl úplně vykoleje-ný. To děvče bylo tak zlověstně blízko pravdy.

Uvědomil si, že je osel, když se pokouší Maurera zastávat.

"Co říkám, mohu dokázat," prohlásila Frances, už otočená k Forestovi. "Mohu dokázat každé slovo!"

"Jak, slečno Colemanová?"

"Maurer si vytáhl z náprsní kapsy kapesník a utíral si s ním obličej," líčila Frances klidně. "Když kapesník vytahoval, vyhodil s ním zlatou tužku. Dopadla mu na botu, pak se kutálela po podlaze a zapadla v jednom sprchovém koutě do kanálku. Maurer se ji snažil vydolovat, ale nemohl na ni dosáhnout. Ten druhý muž povídal, že musejí vypadnout, ale Maurer prohlásil, že na tužce je jeho monogram a musí ji tedy dostat. Ten druhý řekl, že ji tam nikdy nikdo nenajde a nemá cenu ji lovit. Maurer nakonec souhlasil, aby šli." Přejela pohledem na McCanna, který stál jako socha. "Maurer měl na střevíci krev," pokračovala, "a na tužce se musela krev zachytit. Stačí, abyste tužku vylovili, dokázali, že krev na ní patří slečně Arnotové, a pak už mi možná uvěříte, že mluvím pravdu!"

Conrad pohlédl na Foresta a řekl: "Tak co? Stačí vám tohle podpůrné svědectví?" Rozhlédl se a zakřenil se na McCanna. "Všechno si sesumírovala úplně sama. Rozený detektiv, vidíte, kapitáne?"

Kapitola devátá

Ferrari otevřel dveře a vstoupil do Seigelovy kanceláře. Přešel ke stolu, vybral si křeslo a uvelebil se v něm.

"Je mrtvý?" zeptal se Gollowitz napjatě.

Ferrari na něm spočinul dlouhým pohledem.

"Svítil slunce, zelená se tráva. Proč marníte čas na tak zřejmé věci? Samozřejmě, je mrtvý. Když já řeknu, že něco udělám, pak to udělám."

Gollowitz se opřel. Vytáhl kapesník a osušil si tvář.

"A budou si myslet, že šlo o nehodu?"

"Ano, budou si myslet, že šlo o nehodu," potvrdil Ferrari. "Vyšlo to přesně podle plánu." Ruce jako pařáty si složil na propadlé břicho a díval se na Gollowitze očima stejně neživými a nehybnými jako oči panenky. "Když si člověk připraví kloudný plán, musí uspět. Weiner je mrtvý a teď musíme vymyslet něco pro to děvče."

"Jsem rád, že jsem vás pozval," prohlásil Gollowitz a v danou chvíli myslel svá slova zcela vážně. "Nenapadlo by mne, že je možné provést všechno tak hladce."

"Hladce to šlo jen díky mé letité zkušenosti," pravil Ferrari. "Bez zkušenosti a bez plánu nejde hladce nic."

"Teď k tomu děvčeti," zasáhl Seigel. "Jak si poradíte s ní?"

"Opět nehoda?" ověřoval si Ferrari u Gollowitze.

"Ano, jasně. Asi týden budeme muset počkat. Kdyby zemřela hned po Weinerovi, asi by to nevypadalo nejlíp, že ano?"

"Pokud nás netlačí čas, týden bude lepší," souhlasil Ferrari.

V tom okamžiku zazněl telefon a Seigel zvedl sluchátko. Chvilí poslouchal, pak zbylí dva viděli, jak mu tuhnou rysy. Předal sluchátko Gollowitzovi. - "McCann," sdělil mu. "Ječí, jako kdyby měl vyletět z kůže."

Gollowitz se ozval do mluvítko: "Ano, kapitáne?"

"Proč jste mi krucinál neřekli, že se chystáte sejmut Weineru?" štěkal McCann a hlas mu na lince burácel.

"Tentokrát jste šlápli do kravince. Abyste věděli, ta holka rozvázala!"

Gollowitz povytáhl obočí. V přítomnosti nedaleko sedícího Ferrariho jej nic nemohlo ohrozit.

"Jen ať mluvím, kapitáne," řekl. "Mně to nevadí. Proč by to mělo vadit vám?"

Nastala krátká pauza. Potom McCann zlostně opáčil: "Přeskočilo vám? Povídám, že mluvila! Viděla na vlastní oči, jak Maurer tu ženskou odkrágloval. Je připravena jít na lavici svědků a všechno odpřisáhnout!"

"Jen ať si tam jde, je to její tvrzení proti Maurerovu tvrzení. Žádný podpůrný svědek. Proč bychom si měli lámat hlavu?"

"Nepotřebuje podpůrné svědectví," zavrčel McCann. "Má důkaz."

Gollowitz zkoprněl.

"Jak to myslíte?"

"Povídám, že má důkaz! Tvrdí, že když Maurer zabil June Arnotovou, vytahoval si kapesník. Vypadla mu přitom z kapsy zlatá tužka a upadla mu na botu zacákanou od krve. Pak se odkutálela po podlaze a zajela do kanálku. Maurer se ji pokoušel vytáhnout, ale nemohl na ni dosáhnout. Ten praštěný parchant ji tam nechal! Holka všechno viděla! Státnímu návladnímu stačí jen vylovit tužku, a Maurer se může jít klouzat. Na tužce je jeho monogram, jeho otisky a krev June Arnotové. Šatna jinak zakrvácená nebyla, takže krev musel na botách přinést on. Porotě se takový důkaz ohromně zalíbí. Ještě pořád stojíte o to, abych si přestal lámat hlavu?"

Gollowitz zesinal, jako by mu někdo nanesl na obličej zelený nátěr.

"Je to pravda?"

"Jak to mám sakra vědět? Tohle vykládala Forestovi. A úřad státního návladního brzo zjistí, jestli je to pravda nebo ne."

Gollowitzovi se rozjel mozek na plné obrátky. Pokud je to pravda, sedí už Maurer na elektrickém křesle.

"Kde je ten kanálek?" zeptal se.

"V šatně na Konci světa, hned u bazénu."

"Co se chystá státní návladní podniknout?"

"Conrad už se tam s O'Brienem a fotografem vypravuje."

"Výrazili?"

"Za pět minut budou na cestě."

"Díky, kapitáne. Postarám se o to," řekl Gollowitz a zavěsil. Našel očima Seigela. "Maurerovi upadla u bazénu June

Arnotové do kanálku v šatně zlatá tužka. Kdyby se našla, mohli by jí přisoudit spojitost s vraždou. Tři policisté už se vypravili, že ji vytáhnou. Chci ji. Běž a vydoluj ji!"

Tomuhle Seigel dobře rozuměl. Trápilo ho, že s Weinerem neuspěl, a ještě větší starosti ho přepadly, když Gollowitz pozval Ferrariho. Nyní měl pocit, že úspěšným zásahem si může pověst napravit.

"Zařídím," prohlásil a rázně vypochoďoval z místnosti.

Ferrari se vysoukal z křesla a protáhl si hubené krátké paže.

"Myslím, že si půjdu lehnout," pravil. "V posteli se mi lépe přemýšlí." Odmlčel se a přejel si prstem po kostnatém frňáku. "Zabil Maurer tu ženu?"

Gollowitz pokrčil rameny.

"Těžko říct. Stejně to není má věc."

Ferrari začal s rukama zaklesnutýma za zády přecházet po místnosti.

"Syndikát nemá rád, když si někdo vyřizuje účty osobně."

Gollowitz mlčel.

"Syndikát už stejně není s Maurerem moc spokojen," nadhodil Ferrari dál. "Začíná si trochu moc pohrávat na vlastním písečku."

Gollowitz cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz, avšak neřekl nic.

"No nevádí," pokračoval Ferrari. "Všechno se srovná." Probodl Gollowitze pohledem. "Je na tuto záležitost Seigel ten pravý?"

"Zvládne to," odvětil Gollowitz opatrně. "Při Weinerovi šlápl vedle, ale předtím jsem s ním nikdy neměl potíže."

Ferrari přikývl. "Tam, odkud přicházím, by i toho nejlepšího muže jedno uklouznutí položilo," řekl a pomalu přešel ke dveřím. "Jenomže vaše věc."

Vyšel ven a vydal se chodbou k baru. Měl chuť na skleničku. Pil jenom zřídka, avšak po dobře odvedené práci si obvykle jednu malou whisky dopřál.

Když vstoupil do baru, všiml si, že protějším vchodem vchází Dolores. Na chvilku se zastavil, propadlýma očima se popásl na její pružné, smyslné kráse, pak k ní rovnou zamířil.

Dolores se opírala o barový pultík a čekala na barmana a nevšimla si, že k ní Ferrari přistoupil. Jenomže se objevil jako had a jako had tu byl, a ona jeho přítomnost vycítila jako vždycky, když člověk tuší nebezpečí, a rychle se ohlédla.

Když se mu podívala do nehybných, neživých očí, zamrazilo ji.

"Co pijete?" zeptal se Ferrari. Hlava mu jen tak tak převyšovala desku barového pultu. "Dovolte, abych se k vám připojil. Krásné ženy nikdy nemají zůstat o samotě."

Cítila nejen nebezpečí, které z něho sálalo, ale i jeho moc. S každým druhým, který by tak vypadal, by hezky zamávala, avšak teď rázem věděla, že tento muž se odbýt nedá.

"Dám si martini," řekla a podívala se jinam. "Vy nejste zdejší, vidíte?"

"Jsem Vito Ferrari."

Sledoval, jak Dolores ztrácí barvu, a potěšen zjištěním, že ví, kdo je, se usmál.

"Slyšela jste o mně?"

"Ano, slyšela," přitakala a už moc dobře věděla, proč jí nahání strach.

"Dobře." Zaťukal na pultík. Barman se otočil, a jakmile spatřil Ferrariho, rázem změnil výraz. Poskočil, aby je obsloužil.

Ferrari se vysoukal na stoličku a Dolores už si nepřipadala tak směšně, když teď mužičkovi trčela nad pultem alespoň ramena.

Ferrari pozvedl skleničku v němém připitku, usrl si, opět sklenku postavil, vytáhl tabatěrku a nabídl Dolores cigaretu.

Dolores se pro jednu natáhla, ale když se podívala na tabatěrku, zůstala jí ruka viset ve vzduchu. Nikdy v životě podobnou krásu neviděla a nádherné ornamenty ji ohromily.

Tabatěrka byla celá ze zlata. Uvnitř hromada třpytivých diamantů, jen o něco větších než špendlíková hlavička a vsazených tak těsně, že vytvářely bílou ohnivou mozaiku. Když Ferrari viděl, jak si Dolores pouzdro prohlíží, zaklapl je a podal jí je. Uprostřed víčka byl rubín, veliký jako nehet u palce, a na spodní straně Ferrariho monogram ze smaragdů.

"Líbí se vám?" zeptal se a viděl, že jí vyrazil dech.

"Myslím, že nic krásnějšího jsem v životě neviděla."

"Tuhle tabatěrku mi dal za prácičku, kterou jsem pro něj kdysi vykonal, jistý rádža," prohodil Ferrari ledabyly. Vzal si pouzdro zpátky, o rukáv je přeštil a samolibě dodal: "Mám spoustu podobných věcí. Máte ráda diamanty?"

"Kdo ne?" odpověděla a zadívala se na něj úplně jinak. Kam se Maurer i Gollowitz se všemi jejich prachy hrabou. Tahle obludka je možná trpaslík, ale má moc a peníze. Možná by bylo zajímavé zjistit, jestli má větší moc než Gollowitz.

"Určitě by vás zajímal můj brilantový náhrdelník," řekl Ferrari. "Ten musíte vidět." Usrl whisky a zpytoval ji pohledem. "Je Gollowitz váš přítel?"

Dolores nečekaná otázka zaskočila.

"Je Jackův přítel," opáčila chladně. "Jackovi přátelé jsou moji přátelé."

"Moc hezké." Naklonil se k ní, div se jí lebkou Kmotříčky smrti nedotkl. "Neměla byste na něj moc sázet."

"Vůbec na něj nesázím," ohradila se Dolores.

Ferrari se usmál.

"Pak možná on sází na vás. Měl jsem dojem, že jeden z vás nebo oba dva na sebe spoléháte, a mne dojmy nikdy nezradí."

Dolores dostala strach. Jsou s Gollowitzem tak čitelní? Podezírám je i Seigel?

"Skutečně nevím, o čem mluvíte," pravila a stočila pohled.

"A přece mi připadáte jako výjimečně chytrá žena," opáčil Ferrari. "Nevadí, dokud nebudete na Gollowitzovi příliš stavět, nic se vám nestane."

Tělem jí proběhlo mrazení. Varuje ji?

"Nemám ráda hádanky," podotkla a otočila se k němu celým tělem. "Co když budu na Gollowitzovi stavět, jak vy říkáte - a já na něm věru nestavím - co potom?"

"Budete zklamaná, nic víc." Dopil whisky. "Umíte zachovat tajemství?"

Měla pocit, že nemluví pro nic za nic. Ví, proč se ptá.

"Ano," odpověděla, "umím zachovat tajemství."

"Gollowitz si myslí, že kdyby se něco přihodilo vašemu manželovi, převezme velení organizace. Nevidím nejmenší důvod, proč by se vašemu manželovi mělo něco stát, ale člověk nikdy neví. Gollowitz bude zklamán. Je dobrý právník, ale špatný vůdce. Takže do zapadající hvězdy důvěru nekládejte."

Dolores z něho nespouštěla oči. Uhádl tedy, že si připravuje zadní vrátka. Informace, kterou jí dal, byla však tak cenná, že se zapomněla bát.

"Vy byste to měl jistě vědět."

Ferrari se usmál.

"Měl bych."

"A měl byste také vědět, kdo přijde do čela organizace, že?"

Ferrari přikývl.

"Já bych to měl vědět." Poplácával se po hrudi a usmál se. "Netvrdím, že se vašemu manželovi něco přihodí, ale kdyby se to stalo, moc byste se trápila?"

Pochopila, že v tuto chvíli nemá smysl schovávat karty.

Zavrtěla hlavou.

"Moc ne."

Ferrari přikývl.

"Je čas, abych měl někoho, kdo mi vyplní volné chvíle," řekl. "Už jsem se poohlížel, v tomto městě je spousta půvabných žen, ale já chci jen tu nejlepší a zase tak hrozně nespěchám. Můžu počkat." Sklouzl ze stoličky. "Chtěla byste se podívat na ten brilantový náhrdelník? Mám ho nahoře v pokoji. Třeba byste si ho ráda zkusila. Jednou by vám dokonce mohl patřit."

Seděla bez hnutí a upřeně se na něj dívala. Věděla, že u vyzkoušení brilantového náhrdelníku nezůstane.

"Já bych se zároveň mohl uklidnit, že se právě dívám na ryzí zlato, a ne zlato kočičí," potvrdil Ferrari její podezření.

"Jestli nechcete, nemusíte chodit. Chápete, co vám říkám, anebo pořád mluvím v hádankách?"

Dolores v duchu bojovala. Má tomu ohavnému skřetovi dovolit, aby ji osahával? Ale v čem je nakonec horší než tlustý, sádelnatý Gollowitz?

Nebojovala dlouho.

"Nejsem včerejší," řekla a poctila jej dlouhým pohledem velkých, vášnivých očí. "Nebudete zklamán. Kde máte pokoj? Musím být ještě stále ostražitá. Přijdu za chvíli."

II.

Conrad otevřel dveře šatny a zašátral po vypínači. Slyšel, jak O'Brien supí těsně za ním.

"Kde je krucinál vypínač?" jezdil rukou po zdi.

O'Brien rozsvítil baterku a silným kuželem světla přejel místnost.

"Víc doleva."

Conrad rozsvítil a vstoupili do přepychově zařízené místnosti. Před sebou měli řadu sprchových koutů, v každém zabudovanou skříň a židli. V jednom z těchto boxů se schovávala Frances a pozorovala, jak si Maurer smývá krev z rukou, napadlo Conrada.

Ke sprchám se přesunul i policejní fotograf Mallory a připravil si fotoaparát. Tázavě se podíval na O'Briena, který prohlížel podlahu.

"Musí to být tady, Paule," pravil O'Brien a ukázal na mosaznou mřížku, která zakrývala asi dvacet centimetrový čtverhranný otvor v podlaze.

Conrad k němu přešel a O'Brien namířil baterku do kanálku. Světelný kužel odhalil na dně hromádku suchého listí.

"Kde se tu asi vzalo?" divil se Conrad. "Musela ho sem spláchnout voda z odtoku. A nezdá se, že by tímhle kanálkem poslední dobou teklo moc vody. Jestli ta tužka dole je, bude suchá a krev na ní zůstala."

O'Brien s mřížkou zalomcoval.

"Je zabetonovaná. Není divu, že Maurer nemohl tužku vytáhnout. Přinesl jsi náčiní, Mallory?"

"Pohodil jsem ho venku, přinesu ho."

Conrad si sedl na bobek a zapálil si.

"Jestli tam ta tužka je, máme Maurera v hrsti," poznamenal tiše. "Nemůžu tomu uvěřit. Jedu tomu parchantovi po krku už léta."

"Ještě ho nemáš," připomněl O'Brien. "Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil."

"Seržante...!" Pronikavý hlas Malloryho oba muže zvedl. "Venku někdo je."

Mallory stál ve dveřích převlékárny a jeho obrys se ve světle vyjímал jako plechový terč. Ještě než dořekl, práskly výstřely, Mallory se chytil za ruku a vrávoravě couvl.

O'Brien tlumeně zaklel, přiskočil k vypínači a utopil šatnu ve tmě.

"Jsi zraněný?" zeptal se a vlekl Malloryho od dveří.

"Chytil jsem ji do ruky," řekl Mallory a kecl na zem.

Ke dveřím přistoupil Conrad, držel se hezky zpátky, ale pátral ve tmě. Neviděl nic.

O'Brien přišel k němu.

"Maurerova banda," pronesl Conrad a vylovil z kapsy pistoli. "Někde je tu telefon, Tome. Zavolej radši pár kluků na posilu."

O'Brien zabručel a zavřel dveře.

"Dávej bacha se světlem," pokračoval Conrad. "Myslím, že jsem nějaký telefon zahlédl na stolku od tebe doleva."

O'Brien blkl baterkou a našel telefon. Ve tmě znovu zaštekaly samopaly.

Noční tmu krájely žluté plameny. Olovo rozbilo okno a rozvířilo sprchu střepů, které hvízdaly příkrčenému Conradovi a O'Brienovi nad hlavou. Z protější stěny odprýskla omítka a místnost byla plná prachu.

"Krucinál," zamumlal O'Brien, padl k zemi a k telefonu se pomalu plížil.

Conrad odhadl, odkud záblesky přicházejí, a zkusmo vystřelil.

Zaštekaly samopaly; objevil se oblouk ohnivých teček, střely probzučely rozbitým oknem a zakously se do zdi.

"Je jich tam jak much," řekl Conrad. "Dělej, Tome!"

O'Brien stáhl telefon na podlahu a Conrad slyšel, jak vytáčí číslo.

"Jestli nebude poblíž nějaká parta z výjezdovky, bude jim trvat nejmíň čtvrt hodiny, než se sem dostanou. Jestli sem ti hajzlové vrazí..."

Conrad se odplížil k místu, kde seděl Mallory. "Teče ti krev?"

"Trochu, to nic není, jenom škrábnutí. Škoda, že nemám bouchačku."

Conrad si všiml, že se u okna něco pohnulo. Hodil sebou a namířil pistoli. Když se matná postava dala na útěk, vystřelil. Slyšel, jak se střela do něčeho zakousla, pak na zem žuchlo tělo.

"A máme jednoho," podotkl pochmurně.

Tichá noc se rozběsnila palbou ze samopalů. Na Conrada se shůry sesypaly koláče omítky a on sebou švihl k zemi. Střely bubnovaly do protější zdi; střepy a třísky létaly s odraženými kulkami v jednom dešti.

"A zase jako v Tunisu," hučel Mallory, když se tiskl k zemi vedle Conrada. Nevynechal jedinou příležitost, aby připomněl své válečné působíště.

"Už ses dovolal na velitelství?" houkl Conrad na O'Briena.

"Jen tak tak, telefon přestal fungovat, ale ještě jsem to stihl."

"Jdeme ke dveřím. Musíme jim zabránit, aby na nás vtrhli sem dovnitř."

Conrad se odplížil k prostříleným dveřím a obezřetně napínal oči do tmy. Zahlédl, jak po kachlíkovém chodníčku za bazénem někdo utíká. O'Brien po něm práskl a chlapík s bolestivým zařváním zmizel ve stínu.

"Nevedeme si špatně, co?" uchechl se Conrad. "Už máme dva."

"Zkusím přitáhnout náradí," řekl O'Brien. "Musíme vydolovat tu tužku."

"Bacha," varoval Conrad. "Radši chvíli počkej."

O'Brien se však už plížil kupředu a Conradova varování nedbal. Na prahu zvedl trochu hlavu a ramena a pytel s náčiním už třimal v ruce, ale salva ze samopalu jej znovu přibila k zemi. Nad hlavou mu hvízdaly kulky. Obezřetně se soukal zpátky.

"Mám ty krámy." Obrátil se do tmy. "Hele, Mallory, zkus ten kanál otevřít."

Zarachotila další salva a všichni tři se pod deštěm olova, které vyráželo další kusy zdiva a zahalovalo stěny mračny prachu, tiskli vedle sebe k zemi jako přišití.

"Koukněte!" vyhrkl Conrad, když zvedl hlavu. Zahlédl, jak po kachlicích se zbraní v ruce pádí dva chlapi.

O'Brien a Conrad vystřelili zároveň. Jeden z mužů udělal čelem vzad a padl do bazénu. Druhému vyletěly ruce do vzduchu, dvakrát klopýtl a rozplácl se břichem na zemi.

"To jsou čtyři," prohodil Conrad. "Jenže mně už zbývají jen čtyři náboje. Máš něco?"

"Mám pár rezervních zásobníků," řekl O'Brien. "Střílej, já se zatím číhnu ven." Odplížil se ke dveřím.

Mallory zvolal: "Hotovo! Mrcha nechtěla povolit, ale už je pryč."

"Zkus najít tužku. Zacházej s ní opatrně," nařizoval Conrad a sledoval O'Briena. "Ať tě nezahlídnou, Tome."

O'Brien vystřelil do tmy, tlumeně zaklel a vypálil další ránu.

Okamžitě se na něj zaměřily dva samopaly. V záblescích výstřelů Conrad viděl, jak dávky O'Briena podebraly a vynesly ho jako mohutná vzdutá vlna.

"Popadni jeho bouchačku a bacha na dveře," nařídil Conrad Mallory mu a přeplížil se k O'Brienovi. Sklonil se až k němu, aby jej ve tmě viděl. "Tome! Je ti něco?" Věděl, že je to úplně pitomá otázka. O'Briena naplno zasáhla dávka ze dvou samopalů.

Conrad vytáhl svítilnu, zakryl ji pláštěm a rozsvítil.

V matném světle se vynořil O'Brienův popelavý obličej, zasažený agónií.

"Nebyla to nehoda, Paule," hlesl O'Brien, pokusil se říci ještě něco, ale vyplivl jen krev.

Conrad mu podložil hlavu.

"Klid, Tome. Neunavuj se řečmi."

O'Brien se vzepjal, chytil Conrada za paži.

"Ferrari... můj kluk..." Snažil se dopovědět, avšak oči se mu obrátily v sloup a zhroutil se Conradovi do klína.

Conrad nahmatal O'Brienovu krční tepnu, zavrtěl hlavou a položil ho na zem. Když Mallory začal pálit, Conrad vyskočil. Jen tak tak stihl na kachlíkovém chodníčku zahlédnout tři hluboko skrčené muže. Běželi. Mallory jednoho zasáhl. Zbylí dva začali střílet.

Conrad pálił Mallorymu přes hlavu a viděl, že druhý muž se skácel do bazénu. Zbývající pádíl dál, rozsával před

sebou olovo a pokládal k otevřeným dveřím koberec smrti.

Conrad se stáhl a Malloryho vzal s sebou. Hodnou chvíli se za zpěvu kulek hvízdajících po celé místnosti tiskli ke zdi.

Pak se za bazénem ozvala další střelba: řízně se ohlásily revoly a s nimi táhle zafňukaly thompsony.

Střelec, útočící na šatnu, přestal pálit. Conrad ještě uviděl, jak se otočil a pádí zpátky, odkud přišel.

Kanonáda venku zhoustla.

"Zdá se, že dorazili naši hoši," řekl Conrad roztřeseným hlasem. Ostražitě se přesunul ke dveřím. Když vyhlédl ven, palba ustala a nad bazénem se rozprostřelo téměř hmatatelné ticho.

Ze tmy se vynořila hromotlucá postava Sama Bardina.

"Paule?"

"Tady," ozval se Conrad a vyšel. "Fuj! To bylo horší než o pouti."

"Máš tu tužku?"

"Neměl jsem kdy se pozeptat. Chudák Tom to koupil."

"Vážně? To je bída." Bardin rozsvítil baterku a přešel kuželem světla celou místnost. "Pěkná kůlnička na dříví. Venku leží pět Maurerových pacholků, všichni bradou vzhůru. Dva vzali roha."

"Našel jsi tu tužku?" ověřoval si Conrad u Malloryho.

"Jasně," přisvědčil Mallory. "Mám tu mrchu!" A zašermoval zlatou tužičkou vysoko nad hlavou.

III.

Do úzké uličky, vinoucí se podél východní zdi Paradise Clubu, zabočil černý cadillac a hbitě ujížděl směrem k bráně, střežící zadní vchod klubu.

Řidič zpomalil, blikl světly - dvakrát krátce, dvakrát dlouze, a když strážný bránu otevřel, auto projelo.

Strážný přistoupil k okénku a číhl se, kdo je za volantem. Pak překvapeně lapí po dechu, vzpřimil se do pozoru a zasalutoval.

Cadillac zdolal kruhový objezd a zastavil u zadního vchodu.

Z vozu vystoupil pomeňší pořízek, znepokojeně se rozhlédl vpravo, vlevo, pak vyšlápl schody a zaklepal na dveře.

Strážný, který mu otevřel, vyhekl a růžová tvářička mu zbledla.

"Jéžiš, pane Maurere..."

"Kuš!" zavrčel Maurer. "Kde je Gollowitz?"

"V pracovně pana Seigela," hlásil strážný a kvapem se klidil z cesty.

Maurerův snědý obličej hořel vztekem a oči mu vražedně sršely.

Prošel chodbou, před Seigelovou kanceláří se na chvíli zastavil a s nakloněnou hlavou poslouchal. Dřevěnou výplň pronikal šum hlasů a Maurerovi ztvrdly rysy ještě víc. Stiskl kliku a otevřel dveře.

V kanceláři bylo nahuleno, že by se kouř dal krájet. V půlkruhu kolem stolu seděli Seigel, McCann a Ferrari. Gollowitz s cigárem v sádelnatých prstech trůnil za stolem.

Když Maurer vešel, všichni čtyři na něj rychle pohlédli. Jediný, s kým Maurerův nečekaný příchod ani nehnul, byl Ferrari. Zbylí tři na Maurera hleděli, jako by se jim zjevil duch.

"Ale Jacku..." vyhrkl Gollowitz a zbledl. "Proboha, Jacku...!"

Maurer vešel dál a zavřel za sebou. Pravičku měl zabořenou hluboko ve vyboulené kapse pláště. Stál, probodával čtveřici pohledem a očička mu svítila nepřičetnou zuřivostí.

"Co tu dělá?" vyštěkl a ukázal na Ferrariho.

"Jacku! Nemůžeš - nemůžeš se sem vracet!" zakvílel Gollowitz a rozklepaně vstal. "Viděl tě někdo? Copak nevíš, že na tebe vydali zatykač?"

"Co tu dělá?" opakoval Maurer zlověstně.

"Přišel - přišel vyřídít tu holku Colemanovou," koktal Gollowitz.

"Poslal jsi pro něj?" zeptal se Maurer.

"Syndikát byl v domnění..."

"Syndikát! Poslal jsi pro něj?"

"Co mi zbylo?" zafňukal Gollowitz. Měl hrůzný pocit, že ho Maurer vzápětí zastřelí. "Museli jsme odstranit Weinera i ji. Nikdo jiný by se k nim nedostal!"

Maurer upíral na Gollowitze pohled a čelisti mu jezdily.

"Ty idiote! Takovou prkotinu jsi nedokázal zařídit bez cizí pomoci?"

"Nešlo to."

McCann tiše zasáhl: "Nerozčilujte se, pane Maurere. Neměl jste se vůbec vracet. Hledají vás všichni policajti ve městě. Forest na vás upletl neprůstředný případ."

"Jo," zavrčel Maurer, "jen proto, že vy tři jste všechno tak náramně zhudlařili." Do gesta nezahrnul Ferrariho. "Vrátil jsem se a vyřídím to sám! Po patnácti letech na mě prvně vydají zatykač! Prvně po patnácti letech! Tak to dopadá, když pustím na chvíli kormidlo z ruky!"

"Dělali jsme, co jsme mohli," řekl Gollowitz upřímně. Měl pocit, že nebezpečí slábne. "Weinera jsme dostali. Zbývá to děvče. Všechno dobře dopadne, Jacku, jenom ty se musíš chvíli držet stranou."

"Nehodlám se držet stranou," prohlásil Maurer a přešel ke stolu.

Gollowitz bleskově vypadl a Maurer zaujal místo na své židli.

Gollowitz si přitáhl jinou a posadil se k ostatním. Na čele mu stály perličky potu. Dusilo jej ponížení a strach. Takhle s ním zamést, takhle ho ve vteřině vyhodit ze sedla, připravit o postavení, které hezky dlouho pokládal za neotřesitelné, ne, to příliš hluboce zranilo jeho pýchu.

Ferrari zachytil Maurerův pohled. Oba muži se na sebe dívali. Seigel, pozorný divák, se až lekl, když v Maurerových očích zachytil náznak čehosi, co by se dalo pojmenovat jako úzkostné obavy. Ferrari zachoval naprostý klid, ani nemrkl.

"Nazdárek, Maurere," pronesl sladce.

Maurer uhnul očima.

"Zdravím, Ferrari."

"Srdečný pozdrav od Velkého Joea," dodal s úsměvem Ferrari.

Maurer přikyvl. Znal Ferrariho zákeřnost, a katova přítomnost jej zmátla. Snažil se ovládnout situaci.

"Na co si tu sakra vy tři hrajete?" chtěl vědět. "Proč už ta holka nezmizela? Jsem pryč tři neděle. Dávno se po ní měla slehnout zem."

"Není to tak jednoduché," přispěl do hovoru Seigel. "Nevíme ani, kde je, abychom mohli něco spustit."

"Věděli jste, kde byla!" zavrčel Maurer. "Proč jste po ní nevyrukovali tenkrát?"

"Vzali jsme napřed Weinera," pospíšil si Gollowitz. "Bylo to snazší."

"Snazší! Copak vám nedošlo, že nebezpečná je ona? Bez ní Weinerovo svědectví mělo cenu jako loňský sníh! Ta měla být první na řadě!"

Gollowitz už dávno pochopil, že když vyřídil Weinera místo Frances, dopustil se chyby, a vadilo mu, že Maurer tak rychle odhalil slabý článek jeho strategie.

"Víte, že vypovídala?" řekl McCann. "Tvrdí, že vás viděla, jak jste Arnotovou oddělal. Proto je na vás vydán zatykač."

Maurer zrudl jako krocan.

"Pak ale lže! June jsem se ani nedotkl."

"Mají důkaz jako hrom," dal si záležet McCann. "Dostatečný, aby přesvědčil jakoukoli porotu."

Maurer tázvavě pohlédl na Gollowitze.

"Jaký důkaz?"

Gollowitz mu vylíčil Francesino prohlášení a pověděl mu o zlaté tužce.

"Snažili jsme se tužku získat," uzavřel svůj výklad, "ale předběhli nás."

Maurer strnul.

"Co tím chceš říct - předběhli nás?"

"Seigel se tam s hrstkou chlapů vypravil a překvapil Conrada se dvěma poldy, kteří se snažili tužku vyškrábat. Došlo k přestřelce, ale než se Seigel k tužce dostal, napadli je ze zadu další policajti. Pět našich kluků je po smrti."

Maurer vypadal, že vzteky praskne.

"Tohle byl taky tvůj nápad?" zavrčel, rozvalil se na stůl a zabodl oči do Gollowitze. "Ty kreténe blbá! Proč ses na ni nevykašlal? O té tužce vím. Měl už jsem připravenou krycí legendu. Pět chlapů nechá zabít! Muselo ti prasknout v bedně!"

Gollowitz se schoulil v křesle a zpopelavěl. Uvědomoval si, že Ferrari jej pozoruje, a ve chvíli nebetyčného zoufalství si uvědomil, že celý příběh jeho propadáku se dostane na syndikát.

"Nejenom že jsi zbytečně promarnil životy našich lidí, vůbec jsi neodhadl, jestli tužka je či není důležitá," pokračoval Maurer. "Spadla mi do kanálku dva dny předtím, než June zabili."

"Ale byla na ní krev," připomněl McCann ostře.

Maurerova očka zajiskřila.

"Byla to moje krev, pořezal jsem si ruku o láhev, krev kápala na tužku, a když jsem ji otíral, abych ji očistil, vypadla mi tužka z ruky a spadla do kanálku."

"Tohle neobstojí," odbyl jej McCann. "Je mi líto, pane Maurere, ale neobstojí. Krev na tužce patří do krevní skupiny, jakou měla slečna Arnotová, a když už jsme u toho, je to velmi vzácná skupina."

Maurer útočně vystrčil bradu.

"O jakou skupinu jde?"

"Je to skupina B."

"Budete se divit, když vám řeknu, že já mám taky skupinu B? Před několika lety mi dělali rozbor a řekli mi, že mám béčko. Co vy na to?" Otočil se ke Gollowitzovi. "Kdyby sis nehrál na ředitele zeměkoule, smetli bychom to ze stolu raz dva, pokud by to k soudu vůbec přišlo."

Gollowitz si utřel obličej. Vypadal náhle starý a velice unavený.

"Nevím."

Maurer jej zpražil opovrhlivým pohledem a pak se s pokrčením ramen otočil.

"Kde je ta holka?" zeptal se McCanna.

"To kdybych věděl," odpověděl McCann. "Forest ji někam zašil, ale nikdo neví kam."

"Ani vy?" zavrčel Maurer. "Krucinál! Jste přece kapitán policie, nebo ne?"

"Místo zná jenom státní návladní, Conrad a dvacet mých nejlepších maníků, kteří holku hlídají. Po Weinerově smrti ji Conrad přestěhoval. Forest mi sdělil, že až do procesu bude místo jejího pobytu znát pouze jeho úřad."

Maurer praštil pěstí do stolu.

"Musíme ji najít a sejmout!" Podíval se na Seigela. "To bude tvoje práce. Pozitří chci vědět, kde je, jasně? Jestli tohle zkoníš, dám si zatraceně dobrý pozor, abys už nemohl zkonit něco dalšího!"

Seigel už měl na jazyku obranný výpad, ale vražedný svit v Maurerových očích jej zbrzdil. Zbledl a pohledem hledal pomoc u Gollowitze, avšak Gollowitz měl svých starostí dost a na Seigela ani nemrkl.

"Dobrá," pronesl Maurer a vstal. "Dokud Seigel neohlásí, kde holku našel, nic dělat nemůžeme. Sejdeme se tu pozítří

v jedenáct a rozhodneme, co dál."

"Nenajde ji," poznamenal McCann stroze, když se zvedal. "Věděl jsem, jak je důležité neztratit ji z dohledu, a pátral jsem po ní. Propadla se. Jestli vás zajímá můj názor, odvezli ji z města."

"Seigel ji najde," řekl Maurer zlověstně. "Udělá lip, když ji najde!"

McCann pokrčil rameny a zamířil ke dveřím.

"Vy si dejte pozor, pane Maurere. Tohle město je pro vás půda horká jak rozpálená plotna. A když vás někdo z mých lidí natrapíruje, nebudu pro vás moc ani hnout prstem."

"O mě se nestrachujte," odsekl Maurer. "Já se o sebe postarám."

Bledý a vyjevený Seigel odešel z místnosti s McCannem.

Ferrari se z křesla nehnul. Přejížděl si prstem po kostnatém frňáku a s čilým zájmem Maurera sledoval.

"Tak, Ferrari," řekl Maurer poněkud mírněji. "Jsem vám velice zavázán, že jste se postaral o Weinera. Tu holku vyřídím sám. Můžete se vrátit do New Yorku." Obrátil se ke Gollowitzovi. "Zaplatil jsi mu?"

Gollowitz přikývl.

"Takže na shledanou, Ferrari, pozdravujte ode mne Velkého Joea."

Ferrari se vysoukal z křesla, protáhl se, popošel několik kroků ke dveřím a zastavil se.

"Myslím, že se pár dní ještě zdržím," pravil. "Třeba mne budete potřebovat. Nemůžete vědět."

"Nebudu vás potřebovat," snažil se Maurer zachovat klid.

"Nemůžete vědět," opakoval Ferrari. "Velký Joe říkal, že tu mám na všechno dohlédnout. Jestli chcete, abych vypadl, promluvte si raději napřed s ním."

Maurer upřel na Ferrariho pohled. Střetli se očima a Maurer byl první, kdo je sklopil.

"Dobrá, když chcete marnit čas," řekl lhostejně. "Ale já už vás nepotřebuju. Jak je libo."

"Zůstanu," pravil Ferrari s úsměvem a tiše vycupital z místnosti.

Maurer se obrátil ke Gollowitzovi.

"Máš radost, Abe?" zeptal se, jako když među ukrájuje. "Jsi šťastný, že jsi mi do organizace nasadil toho malého hada? Líbilo se ti tu šéfovat? Myslíš, že sis vedl dobře?"

Gollowitz mlčel. Seděl jak zmoklá slepice, upíral oči na koberec, nervózně si v klíně mnul ruce.

"Myslíš si, že syndikát si tě nějak považuje?" pokračoval Maurer stále stejným výhrůžným, tichým hlasem. "Ani debilní harant by si nevedl hůř. Na co jsi sáhl, to jsi zmršil. Všechno! Vím, že sis maloval, jak organizaci převezmeš. Vím, že jsi měl v plánu zabrat si pro sebe i Dolores. Myslíš, že do tebe nevidím? Nedokázal bys řídit ani bleší cirkus, natož takovýhle podnik, a co se týče Dolores, jestli si na ni brousíš zuby, klidně si ji vem. Já s ní skončil!" Předklonil se a zničehonic zvýšil hlas. "Ty pitomý, krivý, podělaný hajzle! Dělá se mi z tebe nanic. Padej, ať tě nevidím!"

Gollowitz vstal a šoural se ke dveřím. Nohy se mu třáslly a ramena měl shrbená jako člověk, který nese přetěžké břemeno. Vyšel ven a zavřel za sebou.

Maurer padl do křesla. Věděl, v jakém je nebezpečí. Jestliže tuto záležitost nevyřeší jak se patří, syndikát dojde k závěru, že musí vypadnout. Ještě nebyl připraven funkci opustit. Věděl, proč Ferrari zůstává ve městě. Čeká na rozkazy. Poprvé za krutou, nelítostnou kariéru přepadl Maurera strach.

IV.

Na Janey Conradovou si Seigel vzpomněl teprve druhý den odpoledne.

Když si uvědomil, že Maurer nad ním nebude mít nejmenšího slitování, nepodaří-li se mu zjistit, kde je Frances, usilovně začal organizovat pátrací akci. Vyslal do terénu všechny dostupné lidi, aby se poptali v podsvětí, ale zatím ani tůk.

Málem si začínal zoufat, a pak si vzpomněl na Janey Conradovou. Okamžitě si vynadal, že byl takový trouba a nepomyslel na ni dřív.

Neviděl už Janey čtrnáct dní. Její půvab jej trochu zklamal. Slibný zevnějšek nepřinesl, co Seigel očekával. Seigel měl vysoké požadavky, a navíc pěkných dívek, které se jen třáslly, aby se s ním dostaly do postele, bylo na každém prstu deset. Mohl si dovolit vybírat, a když zjistil, že Janey mu některé finesy v technice nedovolí, došel k závěru, že s ní vyhazuje peníze a marní čas.

Nyní usoudil, že Conrad své ženě možná svěřil, kde Frances je, anebo jí přinejmenším dal vědět, kde ho může sehnat. Zalitoval, že Janey tak rychle zapudil.

Usoudil, že bude bezpečnější, když za ní zajde až za tmy, a doufal, že bude doma. Napadlo ho, že kdyby jí zatelefonoval, mohla by mu dát košem, a pokládal za rozumnější večer ji nečekaně přepadnout.

Aby se ujistil, že mu nezmizí z dohledu, poslal jednoho muže před dům hlídat, a když se setmělo, s úlevou přijal zprávu, že Janey je doma.

Nechal auto na konci ulice a k domu šel pěšky. Byla tma jak v pytli, schylovalo se k dešti a Seigel cestou nepotkal živáčka.

Jedno okno v patře svítilo, jinak tma tmoucí.

Nasazený muž hlásil, že služebná odešla asi před půlhodinou, a Seigel se uklidnil, že je Janey sama.

Zmáčkl palcem tlačítko u zvonku a čekal.

Zanedlouho slyšel, jak Janey cupitá po schodech, pak se vstupní dveře otevřely a stála před ním.

Byla oblečená do žlutého hedvábného župánku a vlasy jí volně splývaly na ramena. Vypadala roztomile a svůdně, avšak v Seigelovi touhu nevzbudila.

"Ahoj, brouku," řekl, postoupil kupředu, až ji nacpal zpátky do haly, a nohou zabouchl dveře.

Když jej Janey poznala, oči jí hněvivě zajiskřily.

"Nemůžeš sem chodit, zbláznil ses?"

"Proč ne? Jsi sama, nebo ne? Stýskalo se mi po tobě, brouku."
"Musíš hned vypadnout."
"To je krásné přivítání," prohodil, usmál se a nasadil šarm, který ho zatím nikdy nevyšplouchl. "Nebud' taková, nic se neděje, nikdo mě neviděl."
"Děje se."
Protáhl se kolem ní, šel do obývacího pokoje a rozsvítil lustr.
"Páni, to je krása. Jak se ti líbí zůstat tu takhle opuštěná? Nestýskalo se ti po mně?"
Janey vešla za ním. Byla nervózní a zlobila se.
"Kdyby se Paul vrátil..."
"Proč by se vracel?" Seigel se uvelebil v křesle a usmál se. "Uklidni se, přece odjel, ne?"
"Ano, ale může se vrátit. Nemůžeš tu zůstat, Louisi."
Natáhl se a popadl ji za ruku.
"A kdepak je?" otázal se a přitáhl si Janey k sobě. Chvilí vzdorovala, potom se mu přece jen podařilo dostat ji na klín.
"To už je lepší," pokračoval. "Páni, chyběla jsi mi. Já tobě ne?"
"Taky. Mohl jsi... Proč ses neukázal dřív?" zeptala se Janey rozzlobeně.
Seigel se zasmál.
"Dám krk, že jsem ti podle tebe dal kopačky. Myslela sis to, vid'?"
"Co když ano?" odsekla Janey a seděla mu na kolenou jako pravítko. "Myslíš, že mi to nebylo fuk? Chlapů je jak máku."
"Máš pravdu, to je." Přejel jí prstem po páteři a zakřenil se, když se vzrušeně zachvěla a ucukla.
"Nedělej to!"
"Ani nemrkneš a provedu spoustu jiných věcí."
"Ne!" Vyskočila mu z klína. "Musíš jít."
"Dobrá, ale ty půjdeš se mnou. Na konci ulice mám auták. Vyjedem si do Hankova baru a dáme si nějaké jídlo z mořských ryb a kapku šampaňského."
"Ne."
Odmítnutí však neznělo přesvědčivě.
"Jdi a hod' na sebe ty nejkrásnější šatky, co máš. Já tu počkám."
"Myslím, že bych neměla."
Vstal.
"Chceš, abych tě nahoru odnesl?"
"Nic takového neuděláš!"
"To je slovo do pranice, brouku."
Zvedl ji ze země, a když se s ním prala a kopala, pevně ji držel.
"Okamžitě mě pusť!"
"Jdeme nahoru."
Odnal ji do haly a zamířil nahoru po schodech.
"Louisi! Tohle nesmíš! Budu se zlobit. Dej mě dolů!"
"Všechno v pravý čas."
Vyšlapal po schodech až nahoru, všiml si, pod kterými dveřmi prolíná světlo, nohou do nich strčil a vstoupil do prostorné ložnice s manželskými postelemi. Na jedné se válela hromada šatů, kabátů a spodního prádla.
Seigel postavil Janey na zem, avšak paži ji stále pevně objímal.
"Vypadni!" nařizovala Janey rozčileně. "Už mě tenhle nesmysl nebaví!"
Seigel jen stěží ovládl zlost. Ženy si k němu nikdy nesměly dovolit podobný tón, avšak teď usoudil, že je příliš brzy, aby ji jaksepatří poučil.
"Musím tě vždycky zlobit, brouku," řekl nevinně. "Když ti takhle srší oči, jsi ještě krásnější."
Janey trochu změkla. Lichotky na ni vždycky platily.
"Vážně, Louisi, buď tak hodný a jdi dolů. Kdyby se Paul vrátil..."
Seigel si sedl na postel.
"Kde je?"
"Po tom ti nic není. Hezky běž a počkej na mě v přízemí."
"Vážně nevíš?"
"Samozřejmě vím, ale tebe to nemusí zajímat."
Seigel se zazubil.
"Opravdu se může dnes v noci vrátit?"
"Nemyslím, ale nechci riskovat. Ted' už, prosím tě, jdi."
Vstal, přešel k ní a vzal ji do náručí.
"Dej mi pusku, Janey."
Zaváhala, pak k němu zvedla obličej. Tvrdě jí přitiskl ústa na rty a na hezky dlouhou dobu se k ní celým tělem přimkl, pažemi pevně svíral útlá záda.
Janey se snažila odporovat, ale pro něho byla hračka ji udržet a odpor z ní nakonec vyprchal.
"Ach, Louisi..." vzdychla a přitiskla se k němu.
Dostřkl ji až k posteli, Janey stále vrtěla hlavou, avšak nakonec se přestala vzpouzet a dokonale se poddala. Ležela na zádech, oči zastřené, a celá zarudlá se na něho dívala. "Neměli bychom..."

"Kde je, Janey?" zeptal se a sklonil se k ní.

"Kdo?" optala se zamračeně.

"Tvůj muž, kde je?"

Závoj vášně jí z očí vymizel.

"Proč tě to zajímá?" Prudce se posadila a odstrčila ho. "Samozřejmě! Jsem to ale blázen! Jasně!"

Ostražitě si ji prohlížel.

"Co je samozřejmě?"

"Proto sis na mě tak najednou zase vzpomněl," metala blesky. "Chceš vědět, kde je ta holka Colemanová, víš?"

Samozřejmě. Paul říkal, že patříš k Maurerovým pacholkům. Jak jsem byla praštěná!" Vyskočila. "Vypadni! Vypadni, než zavolám policii."

Seigel se na ni zakřenil. Uhlazené kouzlo se vypařilo a chladný, zavilý výraz v očích ji vyděsil.

"Uklidni se, brouku," řekl tiše. "Nepouštěj se do něčeho, co nedotáhneš do konce. Ty víš, kde je, a řekneš mi to, nebo to z tebe vytluču. Kde tedy?"

Janey couvla a rozklepala se.

"Nevím. Vypadni!"

Seigel si také stoupl.

Když Janey otevřela ústa a chystala se zaječet, vrazil jí takové dvě facky, že těžce dopadla na všechny čtyři a ztratila dech.

Sklonil se k ní, zvedl ji, držel ji za lokty a třásl s ní, že jí hlava klimbala dopředu a dozadu. Pak do ní strčil tak prudce, že přelachtala celý pokoj, a jak široká tak dlouhá dopadla na postel. Sotva popadala dech a měla pocit, že ji smetl výbuch bomby.

Seigel k ní přešel, klekl si na postel, chytil ji za zápěstí a otočil ji tváří dolů. Zkroutil jí paži a zvedl. Janey začala ječet.

Křičela jako šilená, avšak Seigel jí levičkou zabořil obličej do peřiny a jekot ztlumil.

"Kde je?"

Janey se nenarodila jako hrdinka. Bolesti v paži se o ni pokoušely mdloby. Rozplakala se.

Znovu jí zkroutil paži.

"Ne! Už dost! Všechno ti řeknu!" vykřikla Janey.

"Tak do toho, ty mrcho. Kde je?"

"Nevím kde, ale mám telefonní číslo," vzlykala.

Obrátil ji a zkoumavě se jí díval do bílé, ztrhané tváře.

"Poslouchám."

"Barwood 99780."

"Jestli lžeš, bude to naposledy, brouku!"

"Nech mě," skytala. "Ach, ublížils mi, ty zvíře!"

"Půjďme dolů a ty to číslo vytočíš. Promluvíš si s ním. Řekneš mu, že se ti stýská. Budeš s ním klábosit tak dlouho, dokud nebudu mít jistotu, že tam je."

"Ano," vydechla Janey tak horlivě, až Seigel rázem pochopil, že mluví pravdu.

"Jdeme," zavrčel a škubnutím ji zvedl.

Klopýtala přes ložnici ke dveřím a držela si bolavou paži. Až k začátku dlouhého úseku schodiště ji krátkou chodbou následoval. Když se chytla zábradlí, stál těsně za ní, a když zašátrala nohou po prvním schodu, připravil se. Potom zvedl nohu, namířil na útlá záda a vši silou kopl.

Plné chodidlo ji zasáhlo jako beran a vystřelilo ji divoce do vzduchu. Nezkrotný hrůzný výkřik, s nímž se řtila se schodů, mu napjal nervy k prasknutí. Když dopadla, začala se kutálet, a ještě dřív, než s žuchnutím, které otfásl celým domem, přistála temenem hlavy na odpočívadle v přízemí, ukázala mu v letu vytřeštěné oči a široce rozevřené rty.

Kapitola desátá

Od chvíle, kdy Janey zemřela, uplynulo deset dní a Conrad se teprve nyní vzpamatovával z otřesu. Napřed nemohl uvěřit, že je mrtvá, a teprve na pohřbu si s konečnou platností uvědomil, že jejich neblahý vztah skončil.

Koroner rozhodl, že příčinou smrti byla nešťastná náhoda. V obrubě župánku našli zamotaný vysoký podpatek Janeyiných pantoflíčků. Koroner shledal, že když scházela ze schodů, klopýtla, nešťastně spadla a zlomila si vaz.

Conrad nechal všechny potřebné záležitosti vyřídit Janeyina otce a sám zůstal v novém úkrytu s Frances. Pro Janey už nemohl nic udělat a odpovědnost za Francesinu bezpečnost na něm ležela jako těžké závaží.

Lámal si hlavu O'Brienovými posledními jinotajnými slovy: Nebyla to nehoda. Ferrari... můj kluk...

Jako všichni policejní důstojníci v zemi, i Conrad věděl, kdo je Ferrari. Chtěl mu O'Brien naznačit, že Weiner byl zavražděn a za vraždu zodpovídá Ferrari? Když se Conradovi doneslo, že Ferrari je možná ve městě, žádal McCanna, aby uvedl své lidi do pohotovosti, avšak McCann mu zpětně ohlásil, že po katovi syndikátu není nikde ani památky.

Conrada situace zneklidňovala. Jestliže Ferrari zodpovídá za Weinerovu smrt, pak je Frances ve vážném nebezpečí. Nastolil pro její ochranu veškerá možná opatření.

Přestěhoval ji do hotelu Ocean v Barwoodu, městečku asi pětadvacet kilometru od Pacific City. Hotel byl desetiposchodová budova postavená na kraji útesů, obrácená k moři.

Forest zabral celé horní patro.

Příchod k vrchnímu poschodí nyní zajišťovaly ocelové dveře a celý pozemek hlídalo dvacet McCannových vybraných mužů.

Když si Conrad veškerá zajištění prověřoval, nabýval klidu, že je prakticky nemožné, aby se někdo k Frances dostal.

Frances ani na minutu nespouštěly z očí Madge Fieldingová a dvě policistky a bylo dohodnuto, že děvče až do procesu neopustí pokoj.

V posledních dnech se Conrad vídal s Frances vlastně neustále.

Čím častěji se s ní setkával, tím víc se prohluboval jeho cit, a když viděl, že ona sama se na jeho návštěvy těší, srdce mu poskočilo a litoval, když kvůli nějaké povinnosti musel pravidelnou denní návštěvu odložit anebo vynechat.

Přestože si spolu velice dobře rozuměli a neosobní věci dokázali přetřásat bez zábran, uvědomoval si Conrad, že důvěrnějšímu vztahu stojí v cestě vysoká zeď.

Přehradu tvořil trestní záznam Francesina otce a Conrad věděl, že bude-li mít kdy naději poskytnout Frances osobní péči, kterou jí tak upřímně chtěl dát, musí tato bariéra padnout.

Madge pověděla Frances o Janeyině smrti a Francesin projev účasti trochu vyvedl Conrada z míry.

"Byl to pro mne velký otřes," řekl jí vážně, "avšak my jsme s Janey nevycházeli. Naše manželství by se dřív nebo později stejně rozpadlo. Je to něco jiného, než když člověk ztratí někoho, koho doopravdy miluje. Je mi jí moc líto, měla tak ráda život, ale sebe nelituju."

Desátý den po Janeyině smrti měl Conrad večer příležitost poprvé si s Frances popovídat důvěrněji.

Byl v Pacific City, aby předložil důkazy v případě, na němž pracoval ještě předtím, než byla zavražděna June Arnotová, a na den a noc z Barwoodu odjel. Službu předal Vanu Rocheovi s klidnou myslí, věděl, že Van bude Frances opatrovat stejně dobře jako on.

Vrátil se do hotelu těsně po sedmé a okamžitě se vypravil do horního patra.

Madge byla mimo službu a zašla za ním do jeho pokoje.

"Žádný poplach?" zeptal se, když vybaloval cestovní tašku.

"Ne," odvětila Madge. "Ale trochu mi děláš starosti, Paule. Je hrozně nešťastná a myslím, že se začíná bát."

Přestal vyhrabovat věci a zpytavě se na Madge zadíval.

"Bát?"

Přikývla.

"Ano. Nic neříká, ale od té doby, co jsi pryč, je zaražená a nervózní. Jakmile někdo zaklepe na dveře, div nevyletí z kůže. Taký pořád něco rozpitvává, ale zřejmě si nedokáže poradit. Všimla jsem si těchto záchvatů už dřív, ale myslím, že teď se zhoršují."

Conrad si zapálil cigaretu.

"Je vůbec výjimka, že byla až dosud tak klidná. Čas se krátí. Má před sebou dost děsivou zkušenost."

"Ano, samozřejmě, ale podle mne nejde jen o tohle. Myslím, že stále přemýšlí o Weinerovi. Nikdy nebyla úplně přesvědčena, že zemřel nešťastnou náhodou."

"Myslel jsem, že tohle už překonala."

"Obávám se, že ne."

"Kdo je teď u ní?"

"Van."

"Promluvím si s ní," rozhodl Conrad a uvědomil si, že se mu možná naskytá příležitost, na kterou čeká. Kdyby se mu tak podařilo zbořit tu přehradu. Kdyby se mu podařilo dostat ji na svou stranu a nadobro ji přemluvit.

Zamířil do Francesina pokoje a plně vnímal pohotovost čtyř strážných, kteří přecházeli po chodbě. U dveří se zastavil, zaklepal a vstoupil.

Van a dvě policistky si četli romány. Frances stála u otevřeného okenního výklenku, za nímž se prostíralo moře.

Když Conrad vstoupil, neohlédla se. Dal ostatním znamení, aby odešli. Když byli pryč, zavřel dveře a stoupl si vedle Frances k oknu.

Hluboko pod nimi se táhla kamenitá pláž. Byl odliv a písečný pruh v slunci zlatě svítil.

"Vsadím se, že bys dala všechno, aby sis mohla zaplavat," promluvil tiše. "Mrzí mě, že jsi tu takhle zavřená. Ztrácíš trpělivost?"

Zavrtěla hlavou, ale nepodívala se na něj.

"Ne, je mi to jedno," řekla netečně.

"Přemýšlel jsem o tobě, Frankie," pokračoval po dlouhé odmlce. "Napadlo tě už, co budeš dělat, až soudní líčení proběhne?"

"Nemá smysl o něčem takovém hloubat," odpověděla nevýrazným, unaveným hlasem.

"Proč to říkáš?"

"To je přece jasné. Pete říkal, že mne nikdy nenechají svědčit, tak proč bych si měla lámat hlavu s budoucností?" Zůstal na ni hledět.

"Propánaboha, Frankie, takhle nesmíš mluvit! Jsi tu v bezpečí, nikdo se sem nedostane a u soudu tě taky nic neohroží."

"Jsem v bezpečí?" nadhodila a vyklonila se z okna, aby viděla na zlatavý písek. "Tvrdil jste, že Pete je v bezpečí, a přesto umřel."

"Nic takového bych neříkal, kdybych si jen na zlomek vteřiny myslel, že ti něco hrozí," řekl tiše.

Rychle se ohlédla a zpytavě si jej změřila.

"Nechápu..."

"Ne, asi nemůžeš." Odtáhl se. "Slibuju, že se tě nikdo ani nedotkne, máš mé slovo."

Opřela se zády o okno a sledovala, jak Conrad pomalu chodí po pokoji. V očích měla zvědavý a nechápavý výraz.

"Vzala sis prostě do hlavy, že Maurer je nějaký superman," pokračoval Conrad. "Toho se musíš zbavit. Neříkám, že se o něco nepokusí - pokusí, ale ujišťuju tě, že pohoří. Tohle místo je příliš dobře zajištěno. Myslel jsem na všechno."

Zastavil se a podíval se jí do očí. "Nemáš představu, co mne to stálo potu. Ty si nepřipadáš bezpečná?"

"Ne."

"Řekni mi proč."

"Nemohu zapomenout, co říkal Pete." Zničehonic se posadila. "Proč já vám vůbec říkala, co se stalo. Pete tvrdil, že jakmile vám řeknu jen slovo, nic na světě mě nezachrání. Povídal, že žádná moc na světě nezachrání ani jeho, a taky umřel." Do hlasu se jí vkradl hysterický tón. "Pete povídal, že jeho čas se krátí. Můj čas se krátí zrovna tak! Tvrdil, že Maurer si dokáže koupit kteréhokoli policistu ze stráží. Jak mám vědět, že si Maurer nekoupil ty ženy, co mne hlídají?"

Conradem otřásl a zároveň jej vyděsilo poznání, jakými cestami se Francesina mysl ubírá.

"Nesmíš tak mluvit." Přistoupil k ní a vzal ji za ruce. "Podívej se na mě, Frankie. Miluju tě. Copak nevidíš, že tě miluju? Věř mi, jsi v bezpečí. Věř mi, není se čeho bát."

Nevěřicně na něj zírala.

"Vy mne milujete? Vy? Netušila jsem... Ani mne nenapadlo..."

"Ani jsem to nepředpokládal," pokračoval Conrad tiše. "Neměl jsem v úmyslu přiznat se ti, ale nemohu vystát pomýšlení, že se necítíš jistá. Záleží mi na tobě víc než na vlastním životě. Madge a ty dvě dívky tě nesmějí děsit. Ručím za ně. Čestné slovo, nedovolí nikomu, aby se k tobě přiblížil, zrovna jako já."

Frances se odtáhla.

"Jak mne ale můžete milovat?" položila otázku napůl pro sebe. "Neznáte mne, nemůžete mne milovat."

"Podívej, Frankie, s tímhle už musíš jednou skoncovat. Nesmíš na sebe brát vinu za otcovy činy a musíš ze sebe setřást pocit, že za něco můžeš."

Oči jí naplnil trpký stín.

"To se tak snadno řekne," pravila. "Tak snadno. Nevíte, co to je, když na vás lidé ukazují, když si o vás šeptají, když přikazují dětem, aby vám šly z cesty. Nevíte, co to je, když vás pronásleduje řvoucí, rozzuřený dav, takový, jaký mne štalval tu noc, kdy otce zabili. A teď začne všechno znovu. Jaký já byla blázen, že jsem vám vůbec něco svěřila! Jaký pomatený blázen jsem byla!"

Klekl si.

"Frankie, když dovolíš, postarám se o tebe. Už jsem si všechno promyslel. Jakmile proces proběhne, odvezu tě. Můžeme spolu začít nový život. Chci, aby sis mne vzala. Nikdo nebude vědět, kdo jsi, ani kam se chystáme. Odjedeme do Anglie. Mám přítele, který chce, abych mu pomohl financovat farmu. Chce, abych byl jeho společníkem. Budeme mít vlastní dům a nikdo tě nebude znát. Dovolíš, abych o tebe pečoval? Dovolíš, abych ti zajistil novou budoucnost?"

Prudce se zvedla, ani na něj nepohlédla a přešla k oknu.

"Ale já nemám budoucnost. Vím, že nemám." Pozorovala, jak se slunce jako červený míč pomalu kutálí za obzor a zalévá moře rudou září. "Můj čas se krátí, Paule. Nečeká mne žádná budoucnost. Mám jen tento prchavý okamžik."

II.

"Musí to vypadat jako nehoda, Jacku," prohlásil Gollowitz. "Musí. Jakmile vyskočí nejmenší podezření, že jde o vraždu, je s námi konec. Rozsáhlé vyšetřování by nás nadobro zničilo. Jsou lidi, kteří mají sklon rozvázat, když se na ně zatlačí. Všechno musí vypadat jako nehoda."

Maurer se za stolem hrbil a očka mu hněvivě jiskřila. Už celých deset dnů si lámal hlavu, jak k Frances proniknout, avšak pevný obranný val zbudovaný Conradem byl neproniknutelný.

"Musí zmizet!" zavrčel. "Jediná cesta, jak se k ní dostat, je založit v hotelu požár. Až ji budou vynášet, zaskočíme je."

Gollowitz v přemlouvavém gestu rozpřáhl ruce.

"Musíme vymyslet něco jiného. Tohle by nás odrovnalo."

Maurer vstal a začal přecházet po místnosti.

"Co jiného? Herdek sakra, jiná cesta není. Můžeme snad udělat něco jiného, než ji vykouřit? Jak to můžeme kruci zaonačit jako nehodu?"

Gollowitz si osušil zpocený obličej. Posledních deset dnů mu teklo do bot a byl jako na skřipci. Příšerně se mu ulevilo, když pro něj Maurer poslal a vlastně mu řekl co jsme si, to jsme si. Pochopil, že se Maurer bez něho neobejde. Ten problém byl pro Maurera příliš velké sousto.

"Ferrari by snad něco vymyslel," řekl Gollowitz. "Dám krk."

Maurer chvíli na Gollowitze mlčky hleděl.

"Je pořád ve městě?"

Gollowitz, který čekal výbuch, horlivě přitakal.

"Zrovna teď je u nás v baru."

"Když ho využijeme, připustíme prohru, Abe," připomněl Maurer. "Je ti to jasné?"

"My jsme prohráli. Kdybychom byli neprohráli i s Weinerem, netahal jsem ho sem. Vím, že jsi mi to měl za zlé, avšak tehdy, stejně jako teď, jiná možnost nebyla. Ferrari je jediný, kdo nás té holky zbaví."

Maurer se vrátil ke stolu a opět se posadil. Díval se na neposkvřenou podložku, čelo se mu zvrásnilo a oči zúžily. Několik minut seděl bez hnutí. Potom zvedl sluchátko.

"Louisi, řekni Ferrarimu, aby přišel ke mně do kanceláře. Je v baru."

Gollowitz si rovněž sedl. Prožíval triumfální okamžik. Dočkal se zadostiučinění. Maurer nyní provádí přesně to, co udělal on.

"Zvolil jsi správnou kartu, Jacku," podotkl. "Jiná cesta není."

Maurer zvedl oči. "Nebalamuť se, Abe," řekl roztomile. "Myslíš si, že hraju podle tvých pravidel, ale ani omylem. Ferrari vyřídí tu holku a potom já vyřídím Ferrariho. Je trochu rozdíl, jestli šéfuješ organizaci, anebo jestli organizace šéfuje tobě!"

Gollowitz strnul.

"Chceš vyřídít Ferrariho? Jak to myslíš?"

Maurer vycenil zuby, že vypadal jako vlk.

"Počkej a uvidíš, Abe."

Seděli a několik dlouhých minut na sebe hleděli beze slova. Pak se otevřely dveře a vstoupil Ferrari. Tichounce přecupital po místnosti, vyšplhal se do křesla, vrtěl se, dokud se neuvelebil, a potom se pozorně zadíval na Maurera. "K tomu děvčeti," začal Maurer. "Už mi leze na nervy. Abe tvrdí, že ji dokážete vyřídít. Dokážete?" Ferrari povytl obočí.

"Jistě. Je to moje řemeslo."

Maurer zamžikal, ale jinak na sobě nedal znát nic.

"Dám vám deset táců."

Ferrari zavrtěl hlavou.

"Dvacet. Kdyby ta práce měla cenu deseti, zmákli jste ji sami."

"Dobrá, nebudu se handrkovat. Dvacet. Kde berete jistotu, že vy tuhle fušku zmáknete?"

"Nikdy jsem neprohrál a nechystám se prohrát ani teď," prohlásil Ferrari. "Vy hledáte potíže, já řešení."

"Musí to vypadat jako nehoda."

Ferrari přikývl.

"Bude to nehoda."

Maurerovi se vehnala do hlavy krev.

"Ani nevíte, kde je! Nemáte páru, jak to kolem vypadá. Jak můžete sakra takhle žvanit?"

Ferrari jej poctil trochu vlčím úsměskem.

"Colemanová je v barwoodském hotelu Ocean. Sídí v posledním patře, v pokoji, odkud je vidět na moře. Hlídá ji dvacet chlapů, pět v posledním patře, pět venku, pět střeží okna ve třech pokojích o patro níž, pět se s nimi točí. Každý, kdo vejde do hotelu, se musí podrobit kontrole. Nikdo nesmí do posledního patra. Výtahy jezdí jenom do devátého. S děvčetem zůstávají ve dne v noci tři policistky a na vteřinu ji nepustí z dohledu. Když se koupá, zůstávají dveře otevřené a jedna policistka sedí vždycky hned u dveří. Děvče nesmí vytáhnout paty. Oknem se k ní nikdo vyšplhat nemůže, protože spodní okna hlídá stráž. Střecha je strmá a jediný světlík je ve dne v noci taky pod kontrolou. Proč myslíte, že nemám páru, jak vypadá prostředí?"

Maurera zamrazilo. Ferrari se mu před očima změnil ve slizkého hada.

"Lžete! Kde byste tyhle chytrosti nabral! Pro mě tam čmuchají lidi už kolik dní a zatím ani nezjistili, v kterém pokoji je!"

Ferrari se usmál.

"Vy jste amatér, já profesionál."

Maurer věděl, že urážka je oprávněná, a spolkl ji.

"Ale jak jste všechno zjistil?"

"Navštívil jsem desáté patro osobně. Poslouchal jsem a koukal se. I tu holku jsem viděl."

Maurer na něho valil oči.

"Byl jste tam! Jak jste se tam dostal?"

"Tajemství," odpověděl Ferrari.

Dlouhou dobu panovalo ticho, nakonec je přerušil Maurer: "Dobrá, pak mi ještě povězte, jaká nešťastná náhoda s ní skončuje."

Ferrari si přehodil nožku přes nožku. Zažíval, protáhl se a složil ruce do klína.

"To je zajímavý problém, dá se vyřešit, i když ne hravě. Ale dávám v sázku svou pověst. Když zklamou, nezaplatíte mi ani niklák. Slušná nabídka, ne? Jenže vy mi zaplatíte. Nemám v úmyslu prohrát."

"Ale jak?"

"Způsob musíte nechat na mně. O plánech se nikdy nebavím. Budu potřebovat jen dvě věci. Nemám kdy ztrácet s nimi čas. Můžete mi je opatřit?"

"Jaké věci?"

"Potřebuju letadlo a schopného pilota."

Maurer vytřeštil oči.

"Schopného pilota? Nechcete mi naznačit, že by měl přistát na střeše?"

Ferrari se uchechtl.

"Nic tak okatého. Chci jenom, aby odpoutal pozornost. Jde o velice snadný trik. Viděl jste nějakého šikovného kejklíře? Když kouzlí, ujistí se, že diváci, kteří ho sledují, se dívají na něco úplně jiného, než co doopravdy dělá. Schopný pilot mi prokáže právě tuhle službu a umožní mi, abych zasáhl."

"Letadlo i schopný pilot jsou vaši. Kdy je potřebujete?" zeptal se Maurer.

"Dnes máme středu. Řekněme v pátek? Musím si s ním promluvit a určité věci mu sdělit."

"Kdy bude po všem?" chtěl vědět Maurer.

"V sobotu večer. Sobotní večer se hodí. Do hotelu přivázejí z prádelny čisté prádlo." Ferrari sklouzl z křesla. "Další zajímavá informace, kterou jsem pochytil."

"Co má s naším případem společného prádelna?" nechápal Maurer.

"Všechno," opáčil Ferrari a přešel ke dveřím. "Stavím se v sobotu ráno. Přiveďte pilota, abych s ním mohl prohodit pár slov."

Vyplul a zavřel za sebou.

Maurer si zhluboka vzdychl.

"Co mu říkáš, Abe?"

"Nemluvil naplano," řekl Gollowitz.

Maurer přikývl.

"Asi ne. Pěkná zmije, co?" Vstal. "Musím zařídit další věci, Abe. Pošli mi sem Louise, ano?"

Gollowitz se na něho pátravě zadíval, avšak z Maurerova kamenného výrazu nic nevyčetl. Odešel.

Maurer začal přecházet po místnosti.

Zanedlouho se objevil Seigel.

"Volal jste mě, šéfe?"

"Jo," zamručel Maurer. "Posad' se, Louisi."

Seigel si sedl. Nervózně Maurera sledoval.

"Mám pro tebe jistou fušku, Louisi," nadhodil Maurer vlídně. "Ferrari se v sobotu večer chystá do hotelu Ocean v Barwoodu. Ty tam pojedeš taky. Až se bude Ferrari vracet, podáš si ho. Odklidiš mi ho z cesty."

Seigel na Maurera nevěřícně zíral.

"Ferrariho?"

"Přesně tak."

"Vy chcete, abych ho odrovnal?"

"Slyšel jsi dobře."

"Proboha, pane Maurere...!"

"Slyšel jsi dobře," opakoval Maurer. "Buď on, nebo ty, Louisi. Vyber si."

III.

V hotelu Ocean bylo o víkendech vždycky plno a tuto sobotu odpoledne se u plaveckého bazénu i na dlouhém travnatém pásu opět tísnila pořádná nadílka výletníků, kteří si z Los Angeles a San Franciska přijeli zaplavat a probendit čas na sluníčku.

Conrad seděl ve stínu pod stromem na plážové židličce a pozoroval, jak si houfy lidí kolem něho hrají, bloumají, baví se u bazénu. Nespouštěl oči z příjezdovky vedoucí k hotelu, vyhlížel Forestovo auto.

Kolem půl páté si všiml, že se auto blíží. Stoupl si a mával. Vůz zpomalil a zastavil. Forest vystoupil, řekl něco řidiči a pak vykročil po trávníku ke Conradovi. Auto pokračovalo k hotelu.

Forest si klestil cestu mezi opalujícími se naháči a nakonec se dostal do Conradova stinného pole pod stromem.

"Tady jsi, Paule. Nazdar," řekl. "Jak vidím, vybral sis skvělé místočko. Moře krásných děvčat a všude je na co koukat."

"Až moc," přiznal Conrad a přitáhl další židličku. "Vůbec jsem netušil, že tu o víkendu může být tak narváno. Kluky už bolí hlava, když každého kontrolují."

"A kontrolují?"

"Tady by neměli šanci, ale kdo jde do hotelu, ten se musí prokázat."

Forest si sedl.

"Jak to jde?"

Conrad se ušklíbl.

"O Frances je postaráno, ale ona je čím dál sklíčenější. Bojím se, že Weiner jí nasadil brouka do hlavy. Když se teď stačila vzpamatovat z otřesu, že zemřel, lituje, že vůbec promluvila. Nebude s ní možná lehká práce. Třeba se pokusí svědeckou výpověď odvolat."

"Už ti ji podepsala?"

Conrad zavrtěl hlavou.

"Ne. Odmítá podepsat. Myslí si, že dokud výpověď nepodepíše, nechá ji Maurer na pokoji. Je samozřejmě úplně vedle. Maurer se o něco daleko spíš pokusí dřív, než prohlášení podepíše, ne až potom. Vykládal jsem jí to nahoru a dolů, ale podle všeho už nedokáže rozumně uvažovat. Hrozně se bojí. Mluví jen o tom, kdy umře. Rád bych, kdybyste za ní zašel a pokusil se přivést ji k rozumu. Já nepochodil."

Forest hodil po Conradovi pohledem, pak se naklonil a popleskal jej po koleně.

"Záleží ti na té dívce hodně, Paule?"

"Jste pěkný číman, pane," prohodil Conrad s kyselým úsměvem. "No co, stejně byste se to dozvěděl. Znamená pro mne všechno. Požádal jsem ji o ruku. Jsem do ní blázen."

Forest přikývl, sundal si klobouk a kapesníkem si otřel čelo. "Je ona blázen do tebe?"

Conrad potřásl hlavou.

"Těžko. V náladě, v jaké je, se jí myšlenky na mne do hlavy nevejdou. Trvá na tom, že se budoucnosti nedočká."

Forest se přes trávník zahleděl na vysokou, štíhlou dívku v bílých plavkách. Ležela na zádech a se zavřenýma očima se opalovala.

"Můžeš si vybrat mezi takovou spoustou hezkých děvčat, Paule. Nerad bych, aby sis poničil život. Slečna Colemanová není nejšťastnější volba."

"Myslíte kvůli jejímu otci?"

"Ano, kvůli otci. Velice si tě vážím, Paule. Jednou budeš státním návladním ty. Jakmile si k sobě připoutáš ženu, jejíž minulost pod drobnohledem neobstojí, nedotáhneš to nijak daleko."

Conrad se neklidně ošil.

"Vím, že myslíte na mé dobro, pane, a jsem vám vděčný, ale když si mám vybrat ženu, s kterou chci strávit dny až do konce života, kariéra tak velkou roli nehraje. Nebude, než se jí vzdát. To je můj názor."

Forest si vytáhl doutník, ukousl špičku a zapálil si.

"Jak myslíš, Paule. Co tedy plánuješ?"

"Zatím nic. Doufal jsem, že bych ji po procesu mohl odvézt do Anglie. Už jsem jí to nadhodil, ale nechce o budoucnosti ani slyšet. Tvrdí, že pro ni existuje jen přítomnost. Drží se té chorobné posedlosti jako klíště."

"Ani se nedivím," přiznal Forest tiše. "Roznáší na kopytech nejnebezpečnější organizaci v zemi. Její svědectví obrátí v trosky miliardový pašalík, a pokud tomu bude Maurer moci zabránit, nikdy nedovolí, aby se jeho království sesypalo. Upřímně řečeno, Paule, ani já bych moc nedal za to, že přežije."

Conrad sevřel pěsti.

"Tady ji nedostanou. Skutečné nebezpečí nastane, až půjde k soudu."

"Máš naprostou jistotu?"

Conrad přikývl.

"Ano. Naprostou. Především nemají potuchy, kde je."

"To víš taky jistě?"

Conrad se zarazil.

"Jak to myslíte, pane? Máte dojem, že to vědí?"

Forest nadzvedl těžká ramena.

"Nevím, ale Maurer není žádný, trouba. Věděla o tomhle hotelu Janey, Paule?"

"Janey? Proč se ptáte?"

"Věděla o něm?"

"Dal jsem jí telefonní číslo. Byla úplně sama. Nechtěl jsem ji dočista odříznout. Vyličil jsem jí, jak je číslo důvěrné."

"Takže je stačilo vytočit a hned bylo jasné, že se jedná o hotel Ocean," podotkl Forest a vyfoukl dým do horkého, stojatého vzduchu.

"Nechápu, co chcete naznačit," pravil rázně Conrad. "Janey měla spoustu chyb, ale nikdy se nešířila o něčem, co souviselo s mou prací."

"Jenom tě varuju, Paule. Nesmíme dělat předčasné závěry. Tvou ženu viděli v Paradise Clubu, kde má Maurer vrchní štáb. Tvá žena znala úkryt slečny Colemanové, a teď je mrtvá. Možná plácám nesmysly, ale pro boha živého, nenech se ukolébat falešným pocitem, že nebezpečí je zažehnáno. Dokud je Maurer v čele organizace, nikdy nemůžeme tvrdě spát."

"Vím," připustil Conrad. "Avšak Janey vynechte. Její smrt byla nehoda. Tisíckrát jsem ji na obrubu toho županu upozorňoval. Vždycky si na ni šlápla a natrhla ji, ale kdepak by ji zašila. Jsem přesvědčen, že by místo pobytu nikdy nevyzradila. Nemůžu pro Francesinu bezpečnost udělat víc. Nasadil jsem všechno. Až půjdete nahoru, uvidíte sám, ale jestli se vám bude zdát, že jsem něco nedomýšlel, napravím to."

Forest zamručel. Pozoroval, jak se po příjezdovce blíží velká bílá dodávka. Na boku byl zelenými písmeny vyveden velký nápis:

HYGIENICKÁ PRÁDELNA - BARWOOD

"Jestli jsi spokojen ty, určitě budu i já," řekl. "Čas od času mne jen přepadnou pochybnosti, když pomyslím, jak je svědectví toho děvčete důležité. Od doby, kdy se Maurer dostal do sedla, máme poprvé možnost nahnat ho před soud na základě silnějšího důkazu, než jsou přeludy."

Conrad se podíval stejným směrem jako Forest a i on z dlouhé chvíle sledoval, jak velká dodávka z prádelny vybírá zatáčku a mizí za rohem hotelu.

"Stál už nás hodně času, vidíte?" prohodil. "Dokud bude na svobodě, nesmí se Frances odsud hnout."

"Pátrají po něm všechny lodě na moři," připomněl Forest. "Na širém oceánu se jedna lodička snadno schová, Paule. Ale dřív nebo později bude muset doplnit zásoby, a pak bude náš." Vstal. "Pojď, podíváme se na to tvé opevnění, Paule. Uvidím, jestli v něm najdu skulinu."

Conrad se také zvedl a oba muži spolu zamířili k hotelu.

IV.

Kolem půl sedmé panoval na chodbách, v kuchyních a přilehlých prostorách hotelu Ocean čilý ruch. Veškerý personál pobíhal pilně sem a tam, protože se chystala večeře pro pět set hostů.

Na rozdíl od záplavy světél v celém luxusním hotelu v prostorách pro zaměstnance panovalo šero, vlhko, všude se válelo harampádí. Kuchaři a fický, z kterých lilo už jen díky rozpáleným kamnům, hudovali na dlouhou řadu prádelních košů, které stály u zdi a pro něž se úzkou chodbou z kuchyně do přípravný už vůbec nedalo projít.

S koši nesměl nikdo hýbat až do zítřejšího rána, kdy je pokojské rozbalí a roztříděné prádlo vynesou nahoru; do té doby tu budou koše strašit a každý o ně bude zakopávat.

V jednom z horních košů ležel stočený Vito Ferrari. Poslouchal, co se kolem něho děje, a šterbinou v prouti pozoroval, jak pilní mravenečci pobíhají sem a tam.

Za půl hodiny se činnost přesune do kuchyně a restaurace. Do té doby musí čekat.

Čekání Ferrariho nijak netrápilo. Trpělivost je největším jménem profesionálního zabijáka a Ferrariho trpělivost neznala konce.

Musel vysolit dvacet dolarů, aby ho v prádelním koši do suterénu propašovali. Chlapík z dodávky spolkl Ferrariho historku o horoucí lásce, kterou Ferrari vzplanul k manželce nejvyššího šéfa. Řidič si jenom pomyslel, že je pěkná bžunda, když se takový skřet natolik zamiluje, že mu není líto vyhodit hotový majlant za pouhou příležitost uzřít šéfovou manželku dírou v prádelním koši.

Odnést Ferrariho v koši do suterénu pro něho nebyl problém. Ferrari vážil slabých pětáctyřicet kilogramů a řidič byl zvyklý poradit si s daleko větší vahou.

Ferrari tedy čekal v koši a ručičky na náramkových hodinkách se posunovaly. Když bylo deset minut po sedmé, poletování sem a tam začínalo utíchat. V půl osmé už bylo v dlouhé chodbě od kuchyně do přípravný ticho a nikde ani živáčka.

Ferrari obezřetně nadzvedl víko koše a propátral šerou chodbu oběma směry. Natahoval uši, ale když slyšel jen povyk zaznívající z kuchyně, vyklouzl z koše, zavřel víko, přimáčkl se ke stinné zdi a potichu, svižně se pustil na druhou stranu od kuchyně, tam, kde byly sklady a služební výtahy. Dostal se až na konec chodby, ústící do velikého výklenku, zastavěného basami s pivem.

Slyšel, jak jede výtah, a rychle se za basy přikrčil.

Výtah s žuchnutím dosedl a vrzly dveře. Vyšli dva číšníci, tlačili před sebou vozík a dveře od výtahu nechali dokořán.

V několika vteřinách byl Ferrari ve zdviži a stiskl knoflík do devátého patra. Výtah jej tiše, rychle nesl vzhůru.

Ferrari se opřel a šťoural se malou třískou v zubech. Klidně a nevzrušeně jako biskup na posvícení.

Výtah zastavil.

Ferrari věděl, že nyní ho čeká první nebezpečný krok. Jestli se ve chvíli, kdy otevře dveře od výtahu, někdo na chodbě objeví, mohou jeho plány krásně ztroskotat. Jenomže nezbylo než riskovat. I ten nejdokonaleji vymyšlený plán má vždycky dvě či tři chabá místa. Ferrari s nimi počítal, protože si byl vědom, že až do nynějška se ho štěstí vždycky drželo. Neviděl důvod, proč by jej mělo právě teď opustit.

Neváhal. Když stiskl knoflík, aby se dveře otevřely, zajel rukou pod sáčko a odjistil pistoli.

Na chodbě ani živáčka.

Vystoupil z výtahu, přepřel chodbu a schoval se za záclonu, která zakrývala jedno z velkých oken s výhledem na moře. Záclona se ještě nepřestala vlnit, když Ferrari slyšel někoho přicházet. Ušklíbl se. Zase klika.

Skulinou mezi závěsy číhl ven a spokojeně pokýval hlavou.

Chodbou pomalu přecházel vysoký hromotluk s jasnou cedulí na čele "Já jsem polda". Minul Ferrariho úkryt a šel dál, až zmizel v ohybu.

Ferrari okamžitě vylezl ze skryše a svižně cupital obráceným směrem.

Táhl se před ním dlouhý koridor a asi po čtyřiceti metrech se Ferrari znovu skrčil za okenní závěs. Tam zůstal s očima na stopkách, nastražený sluch.

Několik metrů od něho se náhle otevřely dveře a vyšla dívka. Měla na sobě večerní róbu bez rukávů a s hlubokým dekoltem a Ferrari si pochvalně smlsl na její smetanové šiji a ramenou. Zavřela za sebou, avšak klíč nechala v zámku. Sledoval, jak se pomalu nese k výtahu. Zmáčkla puntík a čekala. Tiše si pobrukovala.

V chodbě se opět objevil vysoký policista. Smekl na pozdrav, dívka se na něho zářivě usmála a policista šel bez ohlednutí dál.

Dveře u výtahu se otevřely a dívka nastoupila do klece.

Ferrari čekal.

Policista se po chvíli vrátil. Těsně minul Ferrariho úkryt a znovu se ztratil za ohybem.

Ferrari se vymotal ze záclon, přešel ke dveřím, z nichž vyšla dívka, opatrně je otevřel a nakoukl dovnitř.

V pokoji byla tma. Ferrari vytáhl klíč, vešel do místnosti, zavřel za sebou, zasunul zástrčku. Pak rozsvítil.

Postel byla utlaná a v pokoji uklizeno. Ferrari usoudil, že pokojská už tady byla a při troše štěstí jej tedy nikdo aspoň hodinu nevyruší. Zhasl, přešel k oknu a rozhrnul závěsy.

Z okna bylo vidět na plavecký bazén a na trávník. Zřetelně viděl záplavu světel, houfy lidí, kteří se ještě koupali anebo posedávali kolem bazénu, a číšníci v bílých rondonech jim čiperně roznášeli tácy s pitím.

Ferrari věděl, že Francesin pokoj je na druhé straně hotelu, obrácený k moři. Věděl také, že všechna okna desátého patra právě na té straně hotelu jsou hlídána. Má-li se k Francesinu oknu dostat, musí se vyšplhat na střechu, přelézt hřeben a na druhé straně se spustit.

Bude to pěkně hazardní a zapeklitý úkol, možná nejnebezpečnější, o jaký se kdy pokusil, avšak Ferrari si věřil. Dost dlouho polním dalekohledem střechu zkoumal a našel si přesnou trasu.

Zatáhl záclonu, sedl si na okenní římsu a pozoroval hemžení pod sebou. Ještě není tma. Až kolem deváté hodiny se setmí natolik, aby ho nikdo, kdo by náhodou střelil pohledem na střechu, nespapřil.

Bezmyšlenkovitě, s naprosto uvolněnými svaly hleděl na osvětlený bazén. Ručičky na náramkových hodinkách se posunovaly a obloha pomalu temněla. Několik minut po deváté usoudil, že příkrov tmy je dostatečný.

Vytáhl zpod sáčka klubko hedvábného provazu a omotal si lanko několikrát kolem vychrtlého těla. Na jednom konci byl gumou potažený hák, na druhém měkce vypoistrovaný kruh.

Ferrari se na okenním parapetu postavil a podíval se vzhůru. Nad sebou měl balkón jedné ložnice v desátém patře. Ferrari rozkmital hák a mrštíł jej vzhůru. Háček se zachytil za kamennou obrubu a držel.

Ferrari se po provaze vyšplhal svižně a lehce, jako se opice vyšplhá na strom. U balkonu se přehoupł přes balustrádu a dopadl na všechny čtyři.

Nahlédl oknem do prázdného pokoje, pak se podíval přes balustrádu a pozoroval, co se děje pod ním, avšak uklidnil se, nikdo ho ze země očividně neviděl.

Vylezl na balustrádu a podíval se na strmou střechu. Zvedala se nad ním nějakých šest metrů. Po celé délce se táhl pevný okapový žlábek a Ferrari znovu mrštíł hákem. Háček se zasekl do okapu a Ferrari několikrát zatahal za provaz, aby se ujistil, že okap drží. Žlábek se nepohnul ani nezaskřípál a Ferrari se bez námahy opět odrazil do prostoru a šplhal po provaze, až se pevně zachytil okapu.

Vytáhl se, až měl pas nad žlábkem, přehmátl si, jednu nohu zvedl nahoru, dostal ji do žlábků a zapřel se. Chvilí získával rovnováhu.

Nad ním se tyčila strmá střecha. Záplava světla, modrá voda v bazénu a stále nově přijíždějící auta hluboko pod ním vypadaly jako rozložená dětská hračka na zeleném koberci.

Ferrari se začal velice pomalu naklánět dopředu a přitahovat do okapu i druhou nohu. Veškerou rovnováhu teď udržoval jen rukama a nejmenší chyba v odhadu by jej svrhla do černé propasti.

Byl naprosto klidný, i když si nebezpečí uvědomoval.

Když Maurerovi tvrdil, že je jediný člověk na světě, kdo takový úkol zvládne, nijak nenadsazoval. Udržet v tuto chvíli rovnováhu byl nejtvrďší oříšek, jaký se kdy pokoušel rozlousknout. Neměl strach, zvažoval však, zda nepřecenil síly.

Trošku se předklonil a začal přitahovat nohy k sobě. Když pokrčil kolena, zakomíhal se a na zlomek vteřiny se mu tělo vychýlilo.

Pevně se chytil okapu a přitiskl hlavu na prsa. Hlava rovnováhu srovnala a Ferrari opět o něco pokročil.

Víc než minutu se ani nepohnul, po obličeji mu tekly proudy potu a ze stlačených plic se mu draly chrčivé vzdechy. Srdce mu div nevypovědělo a na chvíli si přestal věřit.

Když se nakonec vzpamatoval, znovu se s hlavou sklopenou předklonil a znovu začal přitahovat nohy. Tentokrát už se mu podařilo přitáhnout kolena až k bradě. Vypadal v okapovém žlábků jako malý černý balónek, který co chvíli spadne. Stále předkloněný pomalu natáhl nohy a vztyčil se. Musí z okapu vylézt. Vztáhl ruce a chytil se za krytinu.

Nyní už stál rovně, zapřený v okapu, tělo přitisknuté ke střeše, hlavu stále skloněnou. Zůstal v této pozici, dokud si nesrovnal dech.

Potom opatrně uvolnil lano, přehozené kolem krku, a mrštil hák až na hřeben střechy.

Čekaly ho čtyři pokusy, než se hák zasekl, a při jednom pokusu o lepší hod málem přepadl.

Jakmile se však ujistil, že hák drží, důvěra se mu vrátila. Popadl lano oběma rukama a v záklonu jako horolezec zdolal střechu až na vrchol a tam se posadil.

Za hřebenem viděl nádherně na vlny, šplouchající více než šedesát metrů pod ním do skalisek. Někde pod okrajem této střechy má pokoj Frances.

Ferrari viděl, jak z dolních oken prolíná světlo, slyšel hrát rádio. Kroužek na druhém konci provazu si připevnil kolem kotníku a potom slézal po provaze až k okapu. Na této straně nebyla střecha tak strmá a po drsných taškách se mu lezlo dobře. Potichu sešplhal až na konec střechy a pak se otočil hlavou dolů. V této poloze povolil provaz a jako akrobat zůstal viset za kotník. Hlavu a ramena měl na úrovni otevřeného okna a před očima prostornou ložnici. Na okamžik nemohl uvěřit štěstí. První pokus a dívá se do pokoje Frances.

V místnosti byly tři ženy, dvě policistky a dívka. Obě policistky seděly kus od okna; jedna si četla, druhá cvakala jehlicemi.

Frances seděla u toaletky, kartáčovala si vlasy.

Ferrari visel ve tmě hlavou dolů a pozoroval ji. Asi po minutě odložila kartáč a vstala. Světle modrý hedvábný župánek zdůrazňoval, jak je bledá. Přešla pomalu ke křeslu u okna a posadila se.

Ferrari se rychle vyšvihl, chytil se lana a přitáhl se opět do okapu. Podíval se na hodinky. Bylo právě půl desáté. Půlhodinu musí počkat.

Čekal.

V.

Když Forest vešel do pokoje, zvedl Conrad hlavu.

Než se u Conrada objevil, stihl si Forest dát večeri a trochu se kolem projít. Zabořil se do hluboké lenošky s výrazem člověka, který je naprosto spokojený a nic nepostrádá.

"To nebyla špatná večere," poznamenal. "Pečují tu o vás dobře, vidíte?"

"Jasně," přitakal Conrad, jen aby něco řekl. Při večeri si vůbec nevšiml, co jí. "Co si o ní tedy myslíte, pane?"

"Milá dívka; a taky setsakra hezká," prohlásil Forest a natáhl nohy. "Měl jsem s ní dlouhou řeč a myslím, že jsem ji přesvědčil, aby výpověď podepsala. Ovšemže se Maurera bojí jak čert kříže. Weiner odvedl dokonalou práci, když jí vtloukl do hlavy, aby se Maurera bála, ale slíbila, že mi ráno řekne, jak se rozhodla." Významně se na Conrada podíval. "Ztratil jsem i slovo za tebe, Paule."

"Vážně? A co ona?" zeptal se Conrad a poposedl si.

"Zřejmě ji trochu uzemnilo, že se s ní chceš oženit. Má spoustu komplexů a není divu. Musíš být trpělivý, Paule. Potáhnou se ještě dlouho. Řekl jsem jí, že pokud podepíše prohlášení, čeká vás dva a slečnu Fieldingovou hned po procesu výlet do Evropy. Myšlenka se jí očividně zalíbila."

"Opravdu? Jste moc hodný, pane. A kdo výlet zaplatí? Na erár asi spoléhat nemůžeme, co?"

"Ani omylem," zasmál se Forest. "Půjde z tvé kapsy, Paule. Dám ti dva měsíce dovolené, ale zacvakáš ten podnik sám."

"Utáhnu to. Neřekla, kam by se chtěla podívat?"

"Dal jsem jí návrh," odpověděl Forest, poškrábal se na nose a zatvářil se spiklenecky. "Povídal jsem, že by měla vidět Benátky. Jestli se ti nepodaří zamotat jí hlavu v gondole, pak nejsi chlap, za jakého tě mám. Byl jsi někdy v Benátkách? Vzal jsem tam ženu na svatební cestu. Krásnější kout na světě nenajdeš."

"Dám na vás," pravil s úsměvem Conrad. "Tyhle úvahy ale zatím počkají, teď musíme domyslet, jak ji bezpečně připravit k soudu. Co říkáte mým opatřením?"

"Skvělá," pochválil Forest. "Když jsem viděl všechno na vlastní oči, jsem zrovna tak spokojený jako ty. Jsme na dobrém místě, Paule. A co plánuješ na převoz do soudní budovy?" Zamračil se. "Ten aeroplán lítá strašně nízko."

Svist a řev leteckého motoru s oběma trhl.

"Touhle dobou tudy přelétává noční spoj do Los Angeles," řekl Conrad a podíval se na hodinky. Bylo přesně deset.

"Myslím, že nejlepší bude odvézt ji odsud v obrněném voze s motorizovanou eskortou. Pak už ji necháme v budově soudu. Nějaký kamrlík se v suterénu najde. Nejsou zrovna útulné, ale víc jak týden to trvat nebude. Nejsou tam okna a jenom jeden vchod."

"Ano," pravil Forest, "ale napřed musíme čapnout Maurera."

"Pořád nic nového?"

"Asi před deseti minutami telefonoval Bardin. Jdou prý fámy, že se Maurer vrátil. Právě to prověřuji."

Conrad se v křesle napřímil.

"Vrátil? Kde se ty fámy vzaly?"

"Zase ten aeroplán," odfrkl Forest, když se letadlo objevilo s rámusem velice nízko za oknem. Vstal a přešel k oknu.

"Do háje! Koukni, Paule."

"Nějaká pitomá reklama," lhostejně sledoval letadlo Conrad. Měl plnou hlavu Frances. Pomyšlení, že ji vezme do Benátek, jej vzrušovalo. Při výletu bude mít možnost vyčistit jí hlavu.

"Je hezký," poznamenal Forest a vyklonil se z okna, aby letadlo, které kroužilo nad hotelem a snášelo se skoro až k moři, lépe viděl. "To by mě zajímalo, co vlastně nabízí. Hele! Koukni na tohle, Paule!"

Poněkud podrážděný Forestovým dětinským zájmem přistoupil Conrad k oknu blíž.

Letadlo nyní nalétávalo vyloženě pod útesy a div neočesávalo hotelový park. Na jednom z křídel stál v záplavě červených a modrých pouťových světel akrobat. Když letadlo burácelo kolem hotelu, mával.

"Hazardér bláznivá," zabručel Conrad. "Co lidi neudělají pro peníze."

"Jako malý kluk jsem taky chtěl být cirkusákem," nadhodil Forest. "Ten chlap musí mít nervy jako špagáty, koukni na něj!"

Letadlo se vracelo, stále tak nízko. Akrobat na křídle teď dělal stojku a hrůzostrašně balancoval na samém kraji.

V burácení motoru zachytil Conrad i vzrušené výkřiky diváků, kteří v parku letadlu mávali.

"Už je tu zas!" zvolal Forest a vyklonil se z okna. "Drží se jen jednou rukou..."

Forest se vyklonil ještě kousek a Conrad najednou ucítil, jak se pod nimi smekl koberec. Forestovi ujely nohy, přepadl a křečovitě se chytil parapetu. Conrad jej chytil za šos, a když cítil, jak se Forest převažuje, zapřel se. Úděsnou chvíli se třásl, že sako neudrží, ale pak se Forest chytil okenního rámu a těžce dopadl zpátky na podlahu.

"Propánaboha..." vydechl Conrad.

Forest byl bílý jako stěna.

"Díky, Paule," řekl chraptivě. "Krucí, málem jsem vypadl. A dolů je hezky daleko. Fuj! Asi mi uklouzl koberec..."

Conrad stál jako solný sloup. Zbledl. Burácení letadla opisujícího další okruh přehlušil divý, drásavý výkřik, při němž tuhla krev.

"Co to bylo?" zvolal Forest.

Conrad přelétl místnost, rozrazil dveře a slepě se řítit po chodbě do Francesina pokoje. Z opačné strany dusali dva strážníci. Conrad je předběhl a rozrazil dveře.

Dvě policistky stály u otevřeného okna jako sochy.

Madge Fieldingová zatínala ruce a byla úplně popelavá.

Frances nikde.

"Madge! Co se stalo?" vybuchl Conrad.

"Vypadla! Dívala se na to letadlo, nakláněla se z okna a najednou vykřikla. Vrhla jsem se k ní, ale bylo pozdě. Jako by ji z okna něco vytahovalo. Bránila se, pak jí pod nohama uklouzl koberec a vypadla..."

Forest se protáhl kolem Conrada a přešel k oknu. Podíval se ven. V hloubce šedesáti metrů ležela Frances v měsícem ozářeném písku jako malá, rozbitá panenka.

Dlouhou chvíli hleděl dolů a ustoupil, teprve když se Conrad vrávoravě odpotácel a padl do křesla.

"A je to," procedil Forest zavile. "Krucifix! Zrovna tak vylétlo oknem i moje obvinění Maurera."

Letadlo ještě jednou zakroužilo nad hotelem, pak zhaslo neony a jako odcházející duše se vzneslo nad moře.

Kapitola jedenáctá

Druhý den v deset hodin dopoledne přijel před budovu městské radnice v modrostříbrném cadillaku Jack Maurer v doprovodu právního zástupce Abea Gollowitza a čtyř drsných goril.

Půl hodiny předtím dal Maurer všem redakcím ve městě echo, že se jde přihlásit státnímu návladnímu. Před radnicí byl hustý zástup novinářů, fotografů, kameramanů a uvítat jej přišli i tři kameramani od filmu.

Maurer vystoupil z vozu s úsměvem od ucha k uchu, do jedné televizní kamery zamával. Miloval televizi a moc se mu líbilo pomyšlení, že právě v tuto chvíli se na něj dívá tři čtvrtě milionu lidí.

Reportéři se na něho sesypali, avšak osobní strážci kolem něho vytvořili obranný val a novináře odháněli.

"Trpělivost, hoši," nabádal je Maurer za hradbou. "Budu pro vás něco mít, až budu vycházet. Vydržte jen, než si promluvíme se státním návladním."

"Co vás vede k názoru, že se vrátíte?" bafl jeden z reportérů, celý zrudlý zlostí.

Maurer mu věnoval laskavý úsměv a stále obklopen gorilami vystoupil po schodech ke vchodu do městské radnice a zmizel v portálu.

"Ten hajzl," ulevil si reportér. "Z téhle šlamastyky se nevyseká, mají ho krásně na lopatě."

"Myslíš?" ušklíbl se reportér Pacific Herald. "Máš dojem, že takový grázl jako Maurer by se sám přihlásil, kdyby si nebyl jistý, že se vykroučí? Vsadím deset dolarů k nikláku, že za deset minut je volný jako pták."

"Tu sázku jsi prošvihl, chlapče," politoval jej další novinář. "Náhodou vím, co na něj Forest má."

"Jestlipak víte, že jediná svědkyně, která mohla celý případ podržet, včera večer vypadla z okna?" prohodil reportér

Pacific Herald. "Určitě v tom má prsty tahle zmije proklatá. Jaktěživo nedopustil, aby proti němu někdo svědčil, a nikdy nedopustí."

"Byla to nehoda," rozpálil se druhý reportér. "Mluvil jsem s Conradem, a ten ví, o čem mluví. Vypadla z okna nešťastnou náhodou."

"Jako se nešťastnou náhodou utopil ve vaně Weiner, jo? Jestli tomuhle blábolu věříš, jsi kromě Conrada jediný."

Po deseti minutách se stále ještě hádali, ale pak náhle dav zašuměl, a když se ohlédl, viděli, jak dvěma prochází drsná čtveřice a Maurer mezi nimi.

Maurer zářil. U prvního schodu se zastavil a přehlédl baterii kamer i nepřátelské tváře novinářů.

Po pravici mu stál poněkud pobledlý a velice unavený Abe Gollowitz. Z obličeje se mu nedalo vyčíst nic, ale jeho oči mluvily jako oči člověka, který ztratil veškerou naději.

"Tak, hoši," řekl Maurer rozjásaně, "došlo zřejmě k omylu."

"Hej, počkejte moment, pane Maurere!" vykřikl rozčileně televizní redaktor. "Sešel byste sem a promluvil do mikrofonu? Mohl byste učinit prohlášení?"

"Jistě," pravil Maurer. "Řekl jsem, že dostanete prohlášení, a já vždycky sliby plním."

Sestoupil k baterii mikrofonů.

"Nastala chvíle," spustil do mikrofonů, "abych poděkoval všem, kteří mi drželi palce, za povzbuzení a podporu v této nesmyslné, třebaže choulostivé situaci, k níž došlo zřejmě díky nedorozumění mezi policejním sborem a úřadem státního návladního."

Jak všichni víte, byl na mne vydán zatykač. Byl jsem obviněn, že jsem zavraždil slečnu June Arnotovou, svou velice drahou přítelkyni." Maurerovi činilo potíže pořádk se tak dobrosrdečně a upřímně usmívat, když si jej pátravě, pohrdavě a cynicky měřil reportér z Pacific Herald, který se protlačil do první řady. Maurer si v duchu poznamenal, že hned jak se to bude hodit, schytá tehle mladý reportér slušnou nakládačku.

"Velmi drahou přítelkyni," opakoval a uhnul reportérovi Pacific Herald pohledem. "Státní návladní je poctivý chlap. Muž, kterého si vážím; člověk, který nikdy nezabředl do korupce našich úředníků. Upřímně věřil, že mne může obžalovat, a já zde nyní prohlašuji, že když na mne vydal zatykač, plnil jen svou povinnost." Maurer ztlumil hlas, roztáhl úsměv a přestal sledovat pohledy kolem sebe. Soustředil se na televizní kamery. Právě tyto přístroje nakonec přenášejí jeho slova i obraz do domovů nespočetných hejlů, kteří hrají u jeho hazardních stolků, chodí za jeho animírkami, platí mu odborové příspěvky, chlastají jeho šampaňské brečky a volí jeho oblíbence do veřejných funkcí. Zaslouží si, aby se na ně alespoň roztomile usmíval. "Na základě předložených důkazů neměl jinou možnost, než-li mne obžalovat. Při bližším zkoumání se však zjistilo, že důkazy proti mně žádnými důkazy nejsou." Rozpřáhl ruce. "Nesmíte si ani na okamžik myslet, že se státní návladní choval nezodpovědně. Nechoval. Důkazy tu byly. Kdybych místo na moři byl v tomto krásném městě, zatykač by nikdy nebyl vydán, protože bych byl důkazy vyvrátil, tak jak jsem je vyvrátil nyní." Zaculil se do televizní kamery. "Řekl jsem, že June Arnotová byla má drahá přítelkyně. Byla. Nikdy bych jí neublížil; nikdy jsem jí neublížil. Její smrt mnou děsivě otřásla. Jakmile jsem se dozvěděl, že mám být zatčen, vrátil jsem se, abych uvedl věci na pravou míru. Pánové, státní návladní obžalobu stáhl. Byl dokonce tak laskav, že se mi za všechny způsobené nesnáze omluvil..."

Reportér Heroldu mu skočil do řeči: "Není snad pravda, že obžaloba státního návladního se zhroutila jen proto, že dva svědci právě včas a navenek nešťastnou náhodou zemřeli?"

Maurer si jej účastně změřil. Ty parchante, nestačíš o moc zestárnout a octneš se v betonovém sudu na dně mořském, proběhlo mu hlavou, když přijímal mladíkovu otázku.

"Pan Forest se mi s osudem svých svědků nesvěřil. Vím jen to, co jsem si dnes ráno přečetl v novinách. Zlatou tužku, která mi patřila, našli údajně poblíž bazény mé drahé přítelkyně June Arnotové. Na tužce byly údajně moje otisky prstů a skvrna od krve. Jak se ukázalo, krev byla stejné skupiny jako krev slečny Arnotové, a jelikož v místě, kde se tužka našla, nebyly žádné krevní stopy, došla policie k závěru, že jsem slečnu Arnotovou zavraždil já. Policie založila celý případ na tomto chatrném důkazu. Čirou náhodou, když jsem den předtím slečnu Arnotovou navštívil, řízl jsem se do prstu a tužka se umazala od krve. Upadla mi do odtokového kanálku. Čirou náhodou nejsem žádný chudáš a mám spoustu zlatých tužek, takže jsem ji nechal v kanálku ležet." Odmlčel se. Další úsměv připomněl spíš vycenění zubů: "Můžu snad za to, že já a slečna Arnotová jsme čirou náhodou měli stejnou krevní skupinu?"

Dal znamení a čtyři osobní strážci okamžitě vyrazili a odstrkávali novináře, aby Maurer mohl rychle sejít ze schodů a přikrčený vklouznout do vozu. Zatímco strážci odháněli hejno novinářů, Gollowitz se nasoukal za ním.

Auto bleskem odjelo.

Sotva zmizeli zvědavcům z dohledu, Maurer se zaklonil a hlasitě se uchechtl.

"To byl kabaret, Abe. Za všechny prachy světa bych si nedal vzít pohled na ten Forestův ksicht, když jsi s ním zamezl. Krucifix. Že jsme s ním zatočili, co?" Pleskl Gollowitz do tlustého stehna. "A teď do práce. Poslouchej, Abe, chci, abys udělal následovně. Sepíšeš mi seznam všech peněz a finančních jistot, které vlastním, do posledního dolaru; teď mluvím o hotovostech. Taky chci seznam akcií a vkladových listů a jejich současnou tržní hodnotu."

Gollowitz na něho podezíravě mrkl.

"O co ti jde, Jacku?"

"Nestarej se. Možná všechno zabalím. Už jsem si nahrabal dost. Syndikát už mi leze krkem. Jestli chtějí řídit Kalifornii, ať si ji řídí."

"Myslím jsem, že chceš vyřídít Ferrariho," pichlavě připomněl Gollowitz.

Maurer se usmál, oči mu však zůstaly jako rampouchy.

"Správně; chtěl jsem. Seigel pohořel. Napadlo mě, že to tak dopadne. Seigel zkonil všechno, na co sáhl. Uměl to jenom s ženskými, s ničím jiným si neporadil."

Gollowitz se k Maurerovi otočil a tvář mu pobledla.

"Co se mu stalo?"

"Co - Ferrari byl na něj moc rychlý. Byl to velký hazard a nevyšel. Mluvil jsem s Velkým Joem. Vysvětlil jsem mu, že já o ničem nevím. Zřejmě ho pobavilo, že se někdo pokoušel Ferrariho odrovnat; moc se bavil."

Dlouhý cadillac zabočil do otevřené brány na Maurerově pozemku a jel rychle po příjezdovce. V jasném dopoledním slunci si Gollowitz všiml, že se po parcele pohybuje spousta lidí.

"Co je to za chlapy?" zeptal se. "Proč se tu motají?"

"Jenom bezpečnostní opatření," odpověděl Maurer. "Jsem přesvědčen, že riskovat se nemá. Kdyby si na mne Ferrari pokoušel něco zkusit, se zlou by se potázel."

Gollowitz mlčel, avšak cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Opravdu Maurer věří, že by ho tihle pistolníci před Ferrarim ochránili, kdyby si Ferrari umanut, že ho zabije? Je vážně takový zaslepený, nafoukaný osel?

Auto zastavilo před honosným vchodem.

"Dobrá, Abe, připrav mi ty seznamy a do oběda ať tu s nimi jsi. Jachta je připravená. Dnes večer odplouvám," připomněl Maurer, když se soukal ven.

"Jacku," pronesl Gollowitz chraptivě, "co bude se mnou, když ty mizíš?"

Maurer na něho civěl, jako by vlastním ušim nevěřil.

"S tebou?" otázal se a sraštil čelo. "Řekl bych, že ty už se o sebe postaráš. Možná ti něco najde Velký Joe. Třeba ti nabídne mou židli. Jsi už dost starý, aby ses o sebe dokázal postarat, ne?" Nemilosrdně se zašklebil. "Možná, že až se vrátíš na oběd, jeden nebo dva nápady pro tebe vymyslím."

Vykročil k domu a nechal Gollowitze jako beznadějnou hroudu sádla trčet ve voze.

Po hale bloumali tři pistolníci. Když spatřili Maurera, vypjali se do pozoru.

"Budte na místě, hoši," pravil Maurer. "A oči na stopkách."

"Jasně, šéfe," ujistil ho jeden z nich. "Žádné potíže nebudou."

"To bych prosil," zavrčel Maurer a vstoupil do velkého, prosluněného salonu.

U otevřeného křídlového okna stála Dolores. V jednoduchých černých šatech vypadala jako proutek, skvěle. Pod očima měla kruhy a byla bledá.

"Nazdar, Jacku."

"Tady jsi, Dolly," řekl Maurer. "Nalej mi skleničku, můžeš?"

Přistoupil k ní a podíval se na dlouhou terasovitou zahradu. Na všech stupních hlídaly stráže, většina držela v podpaží pušku.

"Seigel se pokusil odrovnat Ferrariho," prohodil Maurer, když mu Dolores nalévala skoro plnou sklenici. Zabořil se do křesla, zády k oknu. "Ferrari do něj zabodl kudlu. Zařídil jsem na ochranu pár věcí, než odjede Ferrari z města."

Dolores mlčela. Donesla Maurerovi sklenici a postavila ji vedle něho na stoleček.

"Tak, Dolly, tohle je poslední dávka šnapsu, kterou si s tebou dám. Odjízďím z města. Nadobro."

"Opravdu?" zeptala se bezbarvě a nezúčastněně.

"Ano. Chystám se na Floridu," sdělil jí Maurer. "Syndikát mi může víš co. Pro chlapy s takovými schopnostmi, kapitálem a organizačním nadáním, jako mám já, se na Floridě najde habaděj příležitostí. Musím ještě rozhodnout, co s tebou."

"Se mnou si nemusíš lámat hlavu," řekla Dolores, ale nepodívala se na něj. Přešla k oknu.

"Cha! Já si s tebou nehodlám lámat hlavu, Dolly," uchechtl se Maurer. "Nemyslím, že by ti Abe byl dobrým manželem. Je z něj troska. Počítám, že se co nejdřív někde v autě rozmlátí. Bude ti to líto?"

"Ne."

"Já myslel, že mě podle tvých představ nahradí, Dolly."

"Kde jsi k takovému nápadu přišel?" otázala se Dolores.

Podívala se na dlouhé, povlovné schody, které spojovaly jednu terasu s druhou. Po schodech kráčela drobná postavička v černém obleku a s černým kloboukem na hlavě. Ferrari. Nepospíchal, měkce našlapoval. Ruce měl v kapsách, čelo zdvižené, oči upřené ke křídlovému oknu. Stráže, které jej nehnutě sledovaly, jako by ani nevnímaly.

Minul prvního pistolníka, minul druhého. Muži stáli jako sochy, jenom jej provázeli očima. Postupoval pomalu, malá, zlověstná figurka, blížící se duch.

"Spletl jsem se tedy?" prohodil Maurer. "Šilhala jsi snad po Seigelovi?"

"Ne." Odstoupila od okna a spíš loudavě přešla ke dveřím. "Opravdu mě nechceš vzít s sebou, Jacku?"

S úsměvem na ni pohlédl.

"Ty nepojedeš nikam, Dolly - už vůbec nikam."

Zamyšleně se na něho podívala a Maurera překvapilo, že se jí v očích nekmitl ani náznak strachu.

"Rozumím," řekla, otevřela si a vyšla do haly.

Po nějaké hlídce ani vidu.

Když krok za krokem zdolávala schody do ložnice, táhlo jí hlavou, kdy asi Velký Joe převzal velení nad organizací. Musel sebou hodit. Přemítala rovněž, jaký asi bude život s Ferrarim.

V ložnici se posadila. Protože žila s Maurerem dlouhé čtyři roky a sdílela s ním nejen lože, ale brala i dary, kterými ji zahrnoval stejně jako urážkami, cítila nevolnost a zimomřivě se chvěla.

Zavřela oči a čekala, kdy jí výstřel oznámí, že se stala osobním vlastnictvím Ferrariho a vdovou po Jacku Maurerovi.

Rána z pistole, která třeskla v přízemí, zasáhla Dolores jako opravdový úder. Schoulila se, přitiskla si ruce k obličejí a poprvé po mnoha letech se rozplakala.

Neronila slzy pro Maurera. Plakala nad sebou.

